

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

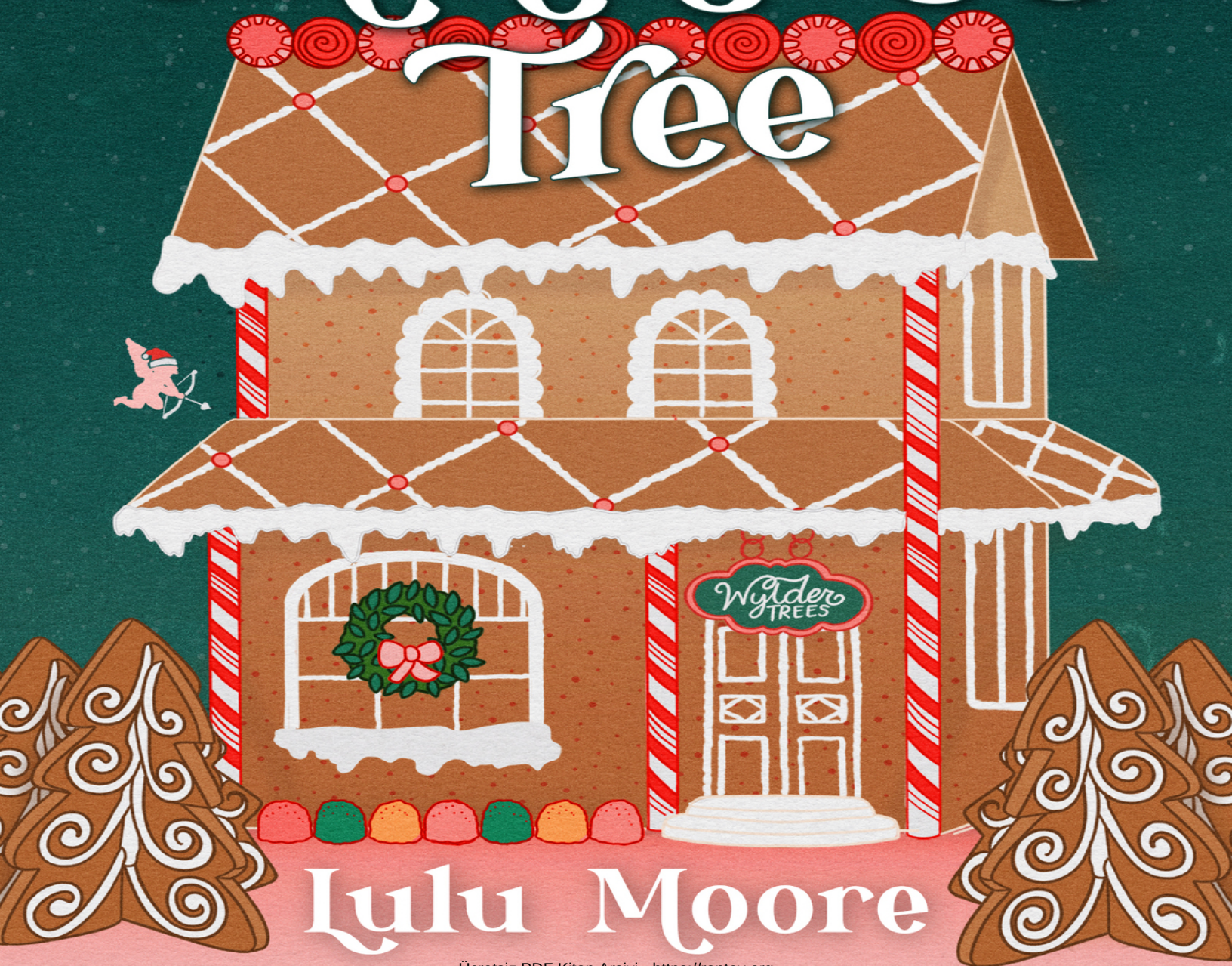
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A Valentine Nook Chronicles Prequel

Once Upon a Christmas Tree

Lulu Moore

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

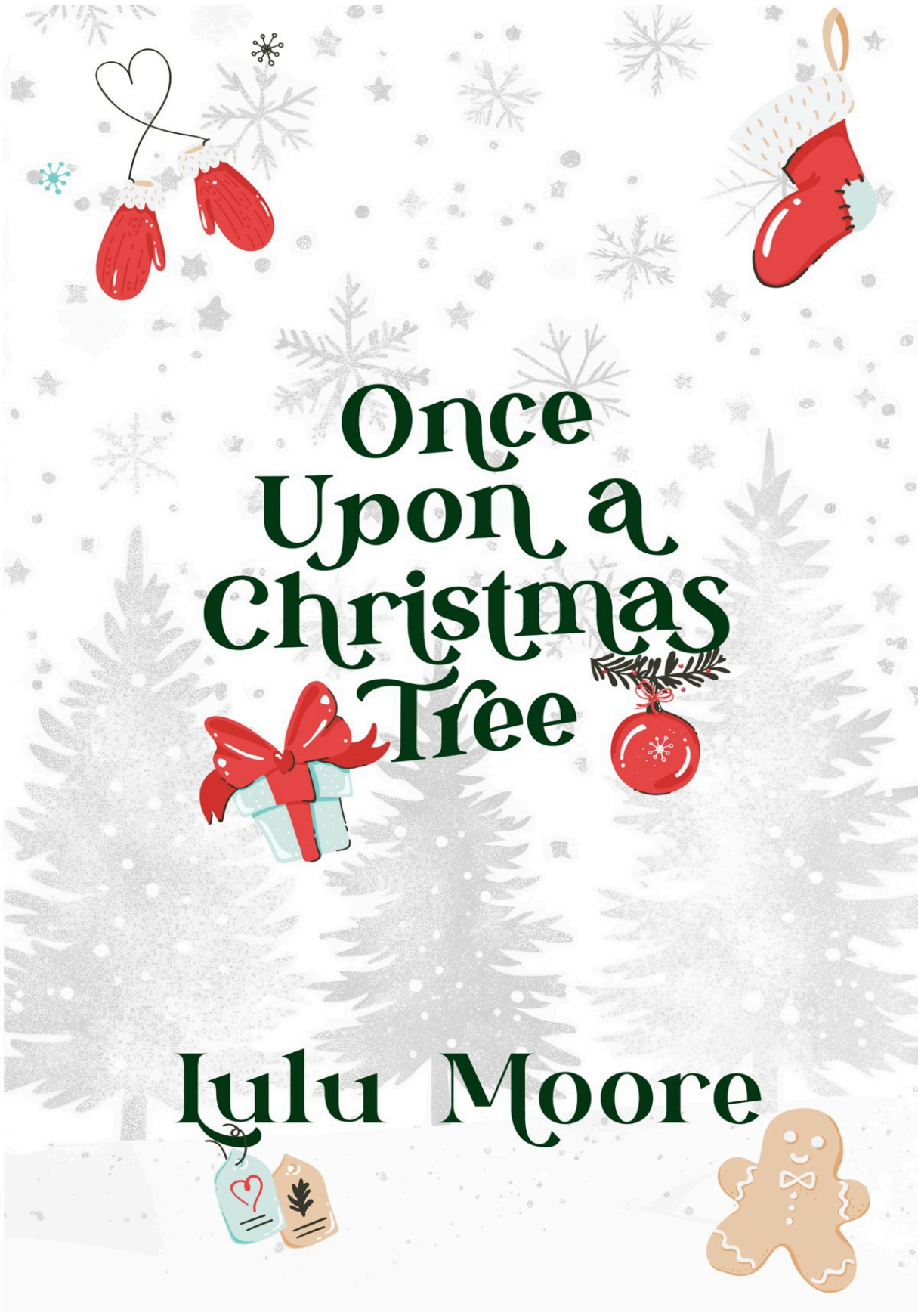
- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

Once Upon a Christmas Tree

Lulu Moore

Copyright © 2024 by Lulu Moore

All rights reserved.

Cover Design by Sam Palencia at Ink and Laurel

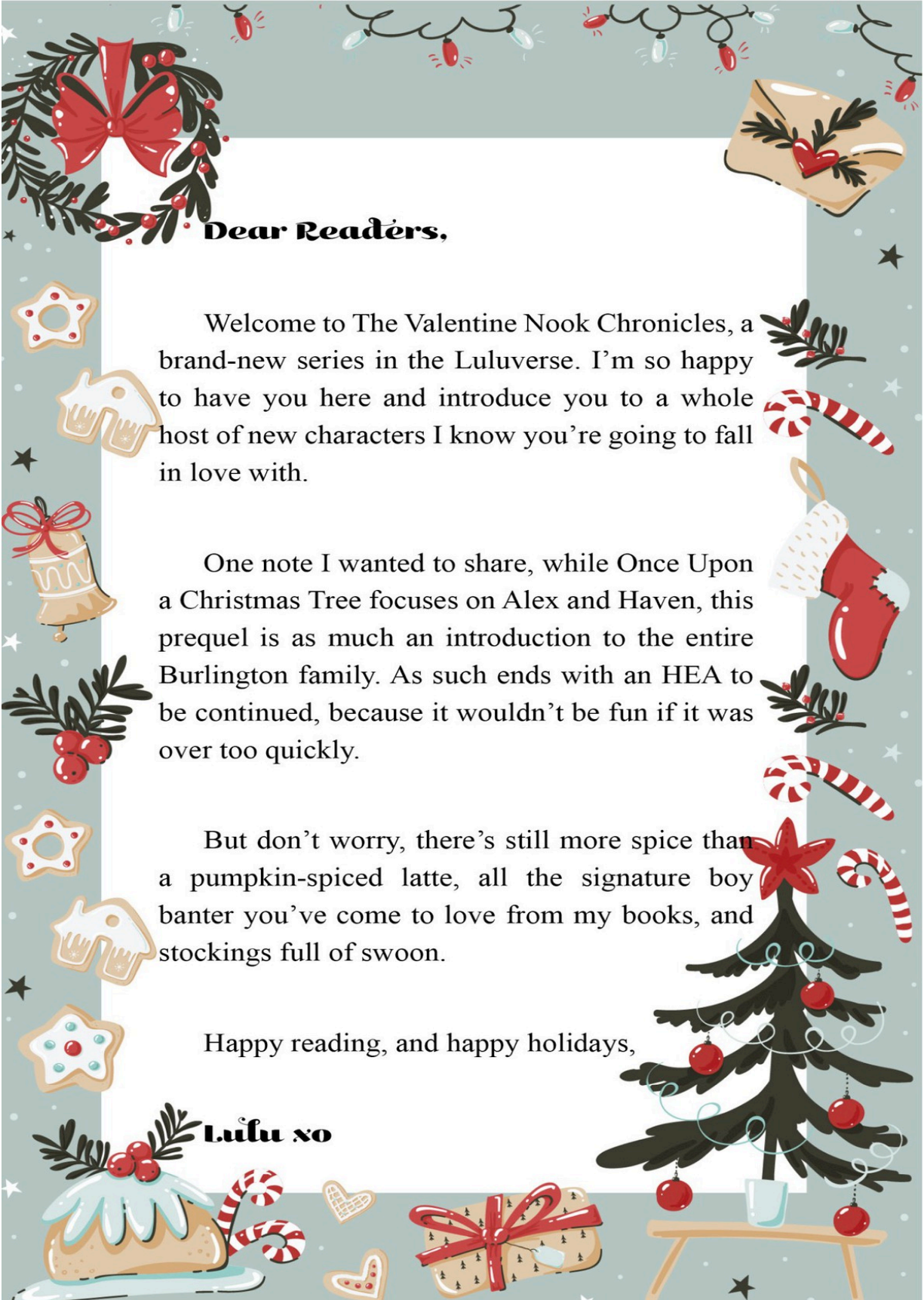
Interior Design by Cleo Moran, Devoted Pages Designs

Editing by Perfectly Write Editing

Any characters, events, places, incidents and brands portrayed in this book are all products of the author's vivid imagination or used fictitiously. Any similarities to persons living or dead is purely coincidental.

No part of this book may be reproduced in any form or by any electronic or mechanical means, including information storage and retrieval systems, without written permission from the author, except for the use of brief quotations in a book review.

Dear Readers,

Welcome to The Valentine Nook Chronicles, a brand-new series in the Luluverse. I'm so happy to have you here and introduce you to a whole host of new characters I know you're going to fall in love with.

One note I wanted to share, while Once Upon a Christmas Tree focuses on Alex and Haven, this prequel is as much an introduction to the entire Burlington family. As such ends with an HEA to be continued, because it wouldn't be fun if it was over too quickly.

But don't worry, there's still more spice than a pumpkin-spiced latte, all the signature boy banter you've come to love from my books, and stockings full of swoon.

Happy reading, and happy holidays,

Lulu xo

Noel Mucizelerine

İçindekiler

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Epilog

Teşekkürler

Yazar Hakkında

Lulu Moore'un diğer eserleri

Alexander

“Çok yazık. Çok güzel bir düğün olurdu. Hello! dergisinde bir milyon dolara mal olduğunu okudum—”

“Bütün o çiçekler—”

“Ne yazık ki—”

“Ne dediler?”

“Bir şey yok, sadece varış noktasında ve yolcu listesinde bir değişiklik oldu—”

“Caroline Montegue yok mu?”

“Caroline Montegue yok—”

“Peki, Maldivler'e gitmeyecek miyiz?”

“Titrek kavak—”

“Ama kar için hazırlık yapmadım—”

“Alışverişe gidebiliriz—”

Lando yanımda inleyerek anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı. İkizlerden biri olsaydım, iyice rezil olmaları için biraz daha devam etmelerine izin verirdim. Ama ben küçük kardeşlerim gibi yaramazlık yapmaktan zevk almıyorum.

Ayrıca, zaman çok önemli.

Bu iki aşırı geveze hostese varlığımızı bildirmek üzereyken, çok daha yetenekli ve deneyimli biri tam da bunu yapıyor. Ayrıca, kimse onun geldiğini duymamışken, bir ninja kadar sessiz bir şekilde aniden yanınızda belirme konusunda da mükemmel. Ama James Winters, gizliliğe önem veriyor ve işte tam da bu yüzden yirmi yıldır ailemizle birlikte.

“Dedikoduyu bitirdiğinizde, sadece orada öylece durmaktan daha fazlasını gerektiren işler var,” diye tersledi ve iki ağır spor çantasını yere bıraktı.

İki hostes o kadar hızlı dönüyorlar ki, ikisinin de yere düşmemesine neredeyse şaşırdım. Tahmin edildiği gibi, gözleri şaşkınlıkla açılıyor, ancak ağızları kapalı kalacak kadar çabuk toparlanmayı başarıyorlar.

Ama sonra fark ediyorum ki Lando'yu ya da beni değil, sadece James'i fark etmişler.

“Bay Winters, özür dileriz. Sadece şunu söylüyorduk...”

Bu sefer boğazımı temizliyorum çünkü alışveriş planları ya da gazetelerden birinin "Yılın Düğünü" olarak adlandırdığı düğünün iptal edilmesinden duydukları hayal kırıklığı hakkında daha fazla şey duymak istemiyorum. Ayrıca en büyük abim ayakta dururken bana çarpacak kadar sarhoş olduğu için onu sakinleştirmem gerekiyor.

Miles'in genellikle görülen sarhoşluk seviyesi bu.

Vücutlarının senkronize bir şekilde ne kadar yavaş hareket ettiğine bakınca çok komik. Lando ve benim burada dururken bulunmamaları için ettikleri duaları neredeyse duyabiliyorum. Ne yazık ki.

“Ah, Majesteleri. Lord Burlington...” diye başlıyor soldaki, gözleri neredeyse yerinden fırlayacak gibi. Sağdaki ise çok daha çabuk kendini toparlıyor.

James elini kaldırarak onu susturdu ve böylece bana konuşma fırsatı verdi. Zaten onların abartılı özürlerini duymak istemediğimi biliyordu ve sanırım o da istemiyordu. Ailem hakkında konuşan insanlara ilk kez şahit olmuyordum, son da olmayacak.

“Kardeşlerim burada mı? Uçağın inişine izin verildi mi?”

Yüzlerindeki gerçek şaşkınlık ifadesi, ikizlere tekrar lanet okumama neden oluyor.

Tek bir işleri vardı. Tek bir işleri vardı: Lando ve benden önce buraya gelmek, uçağı süsledikleri tüm ıvır zıvırları kaldırmak ve kimsenin bir şey anlamaması için uçağı eski bej rengine döndürmek.

“Hayır efendim. Planlarda bir değişiklik olduğunu ancak bu dakika öğrendik. Sizi bu kadar çabuk beklemiyorduk. Ancak pilotlar kontrollerini yapıyorlar, bu yüzden çok yakında yola çıkmaya hazır olacağız.”

James'in gözleri, sendelemekte olan Lando'dan bana ve tekrar bana doğru kaydı, dudaklarında hafif bir büzülme de vardı. "Lord Alex, bana beş dakika verin, uçağı boşaltıp sizi yerleştireceğiz. Kardeşlerinizin tahmini varış zamanını öğreneceğim. Sanırım Lord Miles snowboardunu almaya geri döndü."

Göz devirme isteğimi bastırıp saate baktım. Buraya gelmek ve hazırlık yapmak için iki saatin yeterli olduğunu düşünmüştüm. Telefonumu çıkarıp, ikimizden daha sorumluluk sahibi olan Hendricks'i aradım; ama onu doğru ışıktaki yakalarsanız, en iyi günlerinde bile sorumluluk sahibi olduğunu söylemek zor. Gerçi baba olduktan sonra üzerine yansıyan sorumluluk yanılsaması da belki de sadece bir yanılsama.

Lando tekrar bana doğru yöneldi. Telefon çalmadan önce kapattım ve öfkesinden köpürdüğünü anlayabildiğim James'e döndüm.

Burlington ailesinin operasyon direktörü olarak, günlük işlerimizi yöneten ekibi denetliyor. Silahlı kuvvetlerde yirmi yıl hizmet verdikten sonra bize katıldı ve her şeyin askeri hassasiyetle yürütülmesini bekliyor. Eğer bir gün ayrılırsa tüm ailemizin dağılması çok muhtemel, bu yüzden

çok uluslu bir şirketin CEO'su maaşı alıyor; çünkü annemin en büyük korkusu, James'in bir gün bizim saçmalıklarımızdan bıktığına karar verip oldukça mantıklı bir şekilde ayrılması.

Son birkaç ayın ardından, onu kesinlikle suçlayamazdım.

Son on iki saatten sonra, ona yüklü bir tazminat ve bir kasa viski vererek kendi ellerimle yolcu ederdim.

Omzuna elimi koydum. "Merak etme, yakında gelecekler. Ben önden gidip uçağa bineceğim, onlar gelir gelmez de havalanabiliriz."

"Evet, efendim." Dudakları sert bir çizgiye dönüştü. "Şunu da belirtmeliyim ki, henüz uçağa binmedim..."

Cümlesinin bitiş şeklinden, Hendricks ve Miles'ın orada serbest bırakıldıklarını anlıyorum.

Bana güç ver.

Lando'ya döndüm, güneş gözlüğünü kaldırıp bilincinin yerinde olup olmadığını kontrol etme dürtüsüne direndim. "James'le burada bekleyebilir misin?"

"HAYIR."

İçimden bir ah çektim, çünkü sormamam gerektiğini biliyordum. Ailemizin uçağının tutulduğu hangara açılan büyük döner kapılardan içeri girerken Lando hemen arkamdan geliyordu. Dar merdivenlerden yukarı koşmadan önce durdum, ayağım ilk basamağın üzerinde durdu ve tekrar denedim. "Lan, cidden, burada biraz bekle, olur mu?"

"Bugün o kulübede ne varsa, daha da kötü olmayacak," diye tersledi yanımdan geçerken.

Tam da korktuğum gibi, girişte birdenbire durdu ve yanına gelene kadar üç dev adım atmam gerekti. Elimde değil. Kulübeyi görür görmez kahkaham koptu. İkizler gerçekten de kendilerini aşmışlardı.

Uçağın boydan boya, üzerinde "Artık Çok Geç" yazan dev bir pankart, kanepenin üzerinde asılı duruyor. Diğer tarafta ise "R.I.P. Lando" yazan bir pankart daha var. Her masanın üzerinde beş tane horoz şeklinde dev balon uçuyor ve -gözlerimi kısarak bakıyorum- testis ağırlıklarıyla tutturulmuşlar.

Pencerelerin her bir perdesi Lando ve Caroline'ın büyütülmüş fotoğraflarıyla kaplı, ancak yakından bakıldığında pek de hoş görünmüyorlar. Özellikle birkaç yıl önce ailece yaptığımız kayak gezisinden Caroline'ın neredeyse yüzüstü kara gömüldüğü fotoğraf.

Bundan sonra bir daha bize katılmayı reddetti.

“Aman Tanrım,” diye mırıldandım, nefesimi tutarak ve Lando'nun tepkisini görmek için ona yan gözle bakarak; ağzının sol tarafında neredeyse bir gülümseme beliriyor olabilir, ama bu sadece bir geçirme de olabilir.

Bu berbat günün başlangıcından beri ilk defa güneş gözlüğünü çıkarıyor.

"Balayı öncesinde bizi böyle mi karşılayacaklardı acaba?" diye hırıltılı bir sesle sordu sonunda, bir horoz balonunu kenara itti ama balon geri sekip yüzüne isabet etmekten kıl payı kurtuldu. Dudaklarından yavaş ve istikrarlı bir tıslama sesi çıktı. "Caroline çıldırırdı herhalde."

"Yapardı." Başımı salladım ve Lando görmeden önce Miles'in kendine özgü, karalama gibi siyah yazısıyla evlilik sözleşmesini üzerine karaladığın için memnun oldum diyerek bir peçete kaptım.

Artık bunun bir önemi yok. En azından nikah töreninden önce düğün iptal edildi.

Kabinin etrafına şöyle bir göz attığımda, Caroline bunu görmüş olsaydı muhtemelen yine de boşanma davası açardı diye düşünüyorum. Hiç şüphem yok ki Hendricks ve Miles'in planı da tam olarak buydu.

Lando sabahlık ceketini çıkarıp karşısındaki sandalyeye fırlattı, ardından da takım elbise ayakkabılarını çıkarıp havada uçurarak masalardan birinin altına gelişigüzel bir şekilde bıraktı. Fark etmediğim meme şeklinde bir yastığı alıp kanepeye uzandı, başının altına yerleştirdi ve güneş gözlüğünü tekrar taktı.

Şu anda ona katılmayı mı yoksa ikizlere verdiğim işe başlamayı mı düşünüp duruyorum, ama ne kadar daha dayanacaklarını bilmiyorum ve gerçekten de bir sürü fallik şekilli nesnenin arasında oturmak istemiyorum. Yine de bunları Noel süslerine her zaman tercih ederim.

"Huzur içinde yatsın" yazılı pankartı çekip kapıdan içeri fırlattım ve "Artık Çok Geç"i almak için geri döndüm, ancak ayak sesleri ve kapının çarpma sesi beni geri döndürdü.

Hendricks ve Miles, sanki dünyanın tüm zamanına sahipmiş gibi hangara doğru ağır adımlarla girerken, "Siz ikiniz neredeydiniz?" diye homurdandım. Lando ve benim hala giydiğimiz penguen kostümlerini değiştirmek için kesinlikle yeterli zamanları vardı. "Bizden önce burada olmanız gerekiyordu."

Tek yumurta ikizleri olan ve yakın ailemiz dışındaki hiç kimse tarafından nadiren ayırt edilebilen Hendricks ve Miles, kendi başlarına

buyruk bir yaşam sürerler. Mevcut durumun da gösterdiği gibi, kendi zamanlarında çalışırlar ve nadiren ayrı kalırlar. Sadece geçen yazdan önceki yaz, Hendricks'e oğlunun tam velayeti verildiğinde ve hemen hepimizin büyüdüğü Burlington Hall'a geri taşındığında birlikte yaşamayı bırakmışlardı. Miles'in kulübesi -her ne kadar Burlington arazisinde olsa da- bir çocuğu büyütmek için yeterince uygun görülmemiştir.

Miles snowboardunu kaldırıyor. "Bize otuz dakika önceden haber verdiniz ve biz de hepimiz için kıyafet almaya geri döndük. Sabahlıklarla gidemeyiz, değil mi?"

Gözlerimi devirdim. "Sana James'in kıyafetlerimizi aldığını söylemiştim. Ben Lando ile birlikteydik ve bizi buradan olabildiğince çabuk çıkarmaya çalışıyorduk, siz ikiniz de uçağı boşaltmakla görevliydimiz."

"Ama James benim snowboard'umun nerede olduğunu bilmiyordu," diye karşılık veriyor Miles ve ben de onun sadece snowboard'unu taşıdığını fark ediyorum. Başka bir şey getirdiğine dair hiçbir işaret yok.

"Peki, kıyafetlerimiz nerede?"

Hendricks başını öne eğse de, dudağındaki eğlenmiş kıvrımı gizleyemedi.

"Evet. Bununla ilgili olarak—"

"İnanılmazsın!"

"Hey! Sana bir kapüşonlu sweatshirt aldım."

"Teşekkürler."

"Rica ederim." Miles sırtıttı. Onu her zaman beladan kurtaran o sırtıttı, çünkü hiç kimse –ve gerçekten hiç kimse– ona karşı koyamıyor. Şimdi bile, onu boğmak istediğimde, boğazımdan yukarı doğru yükselen eğlenceyi hissedebiliyorum. "Lan nerede?"

Kabin yönüne doğru başımı salladım.

"Ne kadar sarhoş?"

"O kadar sarhoştum ki, havada yüzen horozları komik buldum."

Hendricks yüksek sesle kahkaha attı. "Bunun için sarhoş olmana gerek yok. Horozlar her zaman komiktir."

Başımı salladım ama başka bir şey ekleyemeden binanın ana kapıları tekrar açıldı. James hangar boyunca ilerledi, horoz balonlarından birini görünce bir anlığına durdu ve ondan uzak durdu. İki görevli ve ekibinden üç kişi, kıyafet dolu çantaları, birkaç alışveriş poşetini ve dört takım kayakı taşıyarak onu takip etti.

James personelinden pek memnun olmayabilir, ama biz kaçarak yarattığımız kaosu temizleme işini ona ve ekibine bırakıyoruz, bu yüzden iki saatlik bir süre içinde, özellikle de henüz öğle yemeği vakti bile gelmemişken, mükemmel bir iş çıkardıklarını söyleyebilirim.

"Sayın lordlarım, siz hazır olduğunuzda biz de yola çıkmaya hazırız. Uçuş rotası kaydedildi ve onaylandı."

"Harika iş. Yine günü kurtardın, James." Hendricks, James'in kalın omuzuna elini vurur. "Hadi gidelim."

Üçümüz birlikte merdivenlerden yukarı çıktık. Lando, koltuğun üzerindeki yerinden kıpırdamadı, sadece şimdi göğüs yastığına sarılıyor.

"Güzel. İşe yarayacaklarını biliyordum." Miles kıkırdadı.

"Lan, kalkış için doğrulman gerek." Onu uyandırmaya çalışıyorum ama Lando bir kere uykuya dalınca ölüleri uyandırmak daha kolay oluyor, hele ki yarım şişe viski içmeden önce. "Lando. Doğrulur musun?"

İki kabin görevlisi mutfakta telaşla uçağı hazırlıyor. James son şişirme balonunu da indirdi ve kabin neredeyse normale döndü.

Hâlâ en büyük abimi uyandırmaya çalışıyorum. "Birisi yardım etsin lütfen!"

Hendricks, Lando'yu koltuk altlarından kaldırıp yukarı doğru itmek üzereyken, Lando aniden doğruldu.

"Lan, nasılsın?" diye soruyor sessizce.

Lando kabinin etrafına bakındı. Yüzünde, nerede olduğunu ve buraya nasıl geldiğini merak edencesine bir ifade belirdi. Bir şekilde ayağa kalkmayı başardı, ama tıpkı bir bebeğin ilk adımlarını atmasını izlemek gibiydi, ardından koltuklardan birine yığıldı.

"Lando?"

"Aslında evlenmem gerekiyordu, ama bunun yerine üç küçük erkek kardeşimle birlikte uçtayım."

"Bana kalırsa bu harika bir plan değişikliği."

Miles'a olabildiğince sert bir bakış attım ve Lando'nun yanındaki koltuğa oturdum. "Milo..."

"Özür dilerim..." diye yanıtlıyor, en ufak bir pişmanlık belirtisi göstermeden, "ama şanslıydınız. Hepimiz biliyoruz, siz de biliyorsunuz."

"Miles, biraz ara ver. Sadece bugünlük, tamam mı?"

James kabine yeniden girerken, "Majesteleri, lordlarım, her şey hazır," diye duyurdu. "Bagajlarınız arkada. Aspen havaalanına vardığınızda sizi bir araba bekliyor olacak ve Bay Williams'ın ekibiyle iletişim halindeyiz; ev

sizin için açık ve hazır olacak. Ayrıca garajda emrinize amade bir araba da var.”

Ona gülümsüyorum; adamın yapamayacağı hiçbir şey yok gerçekten.

"Teşekkürler, James," diye bağıyor herkes, göğüs yastığına yüzüstü uzanmış olan Lando hariç.

"Son bir şey daha, efendim. Basın ofisi sizin için bir basın bülteni hazırladı..." Kolunun altına sıkıştırdığı kalın deri klasörü açıp bana bir kağıt uzattı. "Belki"—Lando'nun başına baktı—"siz imzalayabilirsiniz?"

Üzerinden şöyle bir göz gezdiriyorum.

Oxfordshire'ın on birinci Dükü Orlando Burlington ve Caroline Montegue üzümlere karar verdiler...bla bla bla...birbirlerine olan sevgi ve desteklerini ifade etmek için...bla bla bla...herkese teşekkür ediyorlar...bla bla bla...

"Teşekkürler James, bana gayet iyi görünüyor." Ona geri uzattım. "Tüm bu sorunlarla seni baş başa bırakmak zorunda kaldığımız için üzgünüz."

"Ayrıca Clemmie ve annem de var," diye mırıldandı Miles.

"En iyi yaptığım şey bu." James içtenlikle gülümsedi ve "Bir hafta sonra görüşürüz" diyerek kabinden çıktı.

Beş dakikalık güvenlik kontrolleri ve taksi yolculuğunun ardından ön tekerlekler pistten kalkıyor. Gri Londra bulutlarının arasından hızla geçerken bir rahatlama nefesi yükseliyor; artık nerede olduğumuzu anlamak imkansız, sadece uçağın içindeyiz ve geride bıraktığımız karmaşayı görüyoruz.

"Tamam." Miles ellerini birbirine vurdu. "Hepimizin birer içkiye ihtiyacı var, sonra da ikiniz Hendricks'e ve bana neden şimdiye kadar gördüğüm en güzel nedimelerin yanında nikah masasına yürümek yerine Manş Denizi üzerinde bir uçakta olduğumuzu açıklayacaksınız."

"Elbette, olayların bu şekilde gelişmesinden dolayı rahatladığınızı da belirtmek isterim."

Hendricks'e başımla onaylıyorum, sonra gözlerim Lando'ya ve ardından açıklama bekleyen ikizlere kayıyor. Düğünün iptal edildiğini ve uçakta buluşmamız gerektiğini bildiren, sorgusuz sualsiz aile grup sohbetine gönderdiğim mesaja kardeşlerimin gösterdiği aciliyet karşısında birdenbire minnettarlık duyuyorum.

"Önce içecekler."

Hendricks, Lando'nun saç tutamlarına parmağıyla işaret ederek, "Belki de düğün için o kadar büyük bir şey değil," diye mırıldanıyor; Lando başını

kaldırana kadar ancak bunu anlayabiliyoruz.

Güneş gözlüklerini yukarı iten adamın, eskiden Burlington mavisini olan, şimdi ise kan çanağına dönmüş gözleriyle karşılaşırız; öfke ve acı hepimiz için hissedilebilir durumda. "Bakın," diye hırıltılı bir sesle soruyor, "her şeye başlamadan önce, sadece bir şey söyleyebilir miyim?"

"Elbette."

"Teşekkür ederim, beni oradan çıkardığınız için teşekkür ederim."

Miles yerinden fırlayıp onu kucakladı. Ne kadar sinir bozucu olsa da, küçük kardeşimiz çevresindeki herkese karşı son derece yumuşak kalpli ve gözyaşları onun zayıf noktası. "Sorun yok Lan, biz yanındayız."

"Teşekkürler, Milo. Minnettarım."

Görevliler içecekleri servis edip, çok ihtiyaç duyulan atıştırma malzemeleri getirdikten sonra, Lando'nun yorgunluğu biraz azalmış gibi görünüyordu.

"Lan? Başlamak ister misin?"

Kabinde sadece dört kişi kalınca bekliyor, bardağı dudaklarına götürüyor ama içmeden tekrar yere bırakıyor.

"Dün gece, Caroline'in düğünden önce kaldığı Bluebell Cottage'a gittim. Onu son bir kez görmek istedim..." Bu sefer bardağını eline aldığı anda, en ufak bir tereddüt bile göstermeden içindekileri tek nefeste içti. "Onu başkasıyla birlikteyken yakaladım."

İkizlerin tepkisini bekliyorum, çünkü bir şey, herhangi bir şey bekliyorum, ama pasif bir şekilde oturuyorlar ve Hendricks'in Miles'a yan gözle baktığını yakaladığımdan eminim, ama gözümü kırpmıyorum ve tekrar Lando'ya bakıyor.

"Onlara kim olduğunu söyle," diyorum sessizce.

"Jeremy."

"Jeremy mi?" diye tısladı Miles. "Jeremy Glenroths mu?"

Başımı sallıyorum.

"Ne oluyor lan?! Lando!" diye hep bir ağızdan bağırlıyorlar.

Başlangıçta beklediğim tepki buydu, Lando'nun olağandışı bir şey fark etmesi de pek mümkün değil. Çok sarhoş, nişanlısını ve en yakın arkadaşını yatakta, daha doğrusu duvara yaslanmış halde bulduğundan beri giderek daha da sarhoş oluyor.

Miles daha önce sözünü kesmeden önce Hendricks, "Durun bir dakika," diye araya girdi. "Eğer bu dün gece olduysa, neden ancak şimdi uçaktayız? Neden bunu ancak şimdi öğreniyoruz?"

Saate baktım. "Çünkü bunu yaklaşık dört saat önce öğrendim. Sabah at binmek için buluşuyorduk ve onu Thunder'ın ahırında bu halde buldum. Sarhoş ve tamamen giyinikti."

Miles'ın bakışları benden Lando'ya, sonra tekrar bana döndü, bir şey aklına gelince ağzı açık kaldı. "Yoksa hâlâ onunla evlenmeyi mi düşünüyordun?"

Lando boş bardağına bakıyor ve onu parmaklarıyla döndürüp duruyor.

"Lan!?"

"Ne yapmam gerekiyordu ki?" diye homurdandı Lando, ama bu daha çok boğuk bir homurtuydu. Yumruğunu sıktı, parmak boğumlarındaki kesikler ve hafif morluklar belirginleşti. "Bütün ülke bu düğünü izliyor."

"Şey... onunla evlenmem." Miles gözlerini bulutlara doğru devirdi, sanki bu çok kolaymış gibi. "Kaç kişinin izlediğinin ne önemi var ki?"

"Tam bir kardeş gibi konuştun."

Miles, Lando'ya düğün olarak sorumluluklarının çok ağır geldiğini ve bu yüzden Caroline ile bu karmaşaya düştüğünü söylemeden önce, Hendricks elini onun ağzına kapatıyor. Çünkü bu tartışmayı -Miles'ın sorumluluktan habersiz olduğu ve Lando'nun da çok inatçı olduğu tartışmasını- bir kez duyduysak, bin kez duymuşuzdur.

"Peki, ne oldu?"

Omuz silktim. "Ona Caroline ile evlenmeyeceğini söyledim ve birkaç telefon görüşmesi yaptım."

Olayların çok kaba bir özeti bu. Ama şu anda Lando'yu ahırın duvarına yaslanmış, en sevdiği atıyla konuşurken nasıl bulduğumu anlatacak enerjim yok. Eğer ne dediğini anlamam bir saatimi almasaydı daha erken ayrılırdık.

"Annem ve Clemmie olayın tamamını biliyorlar mı?"

Başımı salladım. "Lando ayılınca onlara söyleriz. Düğünün iptal olduğunu biliyorlar zaten. Annemi gördün mü?"

"Snowboard'u almak için geri döndüğümüzde öyle yaptık," diyor Hendricks.

"Ve..."

Hendricks'in ağzı, gülmemek için çok çabaladığı o meşhur ifadeyi takınmış durumda. "Sanırım büyükannenin yüzüğüyle evlenme teklifi etmediğin için rahatladı."

Lando bile buna gülümsüyor, gerçi o sırada komik bulmamıştı çünkü Caroline, Anne Boleyn'e ait paha biçilmez, yedi karatlık, antika kesimli bir elmas yüzük olsa bile, tozlu eski bir taş değil, yeni bir elmas istiyordu.

Aslında, Caroline'a neredeyse acıyorum. Neredeyse diyorum çünkü Oxfordshire Düşesi gerçekte ne olduğunu öğrendiğinde, öfkesiyle başa çıkmak zorunda kalacak.

Eğer kafa kesme hâlâ geçerli bir ceza olsaydı, Caroline doğrudan giyotine götürülürdü. Tıpkı yüzüğün asıl sahibinin başına geldiği gibi.

Lando bunu hissetmiş gibi, minnettar ama ciddi bir ifadeyle bana döndü. "Peki, plan ne o zaman?"

"Bir iyilik rica ettim. Murray Williams bize Aspen'deki evini bir haftalığına ödünç verdi," diye yanıtlıyorum, en iyi arkadaşlarımdan birini anarak. "Yeni yağan karla kendimizi oyalayacağız."

"Kayak yapmaya mı gidiyoruz?"

Lando'nun yüzündeki minnettarlık ifadesi kalbimi sıkıştırıyor. O tek bakış bana, onu İngiltere'den çıkarmak için ne kadar çaresiz olduğumu bildiğini söylüyor. Noel'den önce asla kayak yapmam. Çok fazla Noel havası var. Onu, bizi ülkeden çıkarıp uzak bir sığınağa götürme telaşında, Aspen'in Noel'den kaçınmak istiyorsanız gidilecek yer olmadığını unuttuğumu söylemeye cesaret edemiyorum. Artık çok geç.

"Al..." diye fısıldıyor ve ben de gözyaşlarımı zorla boğazımdan aşağı itiyorum, neyse ki Miles yumruğunu havaya kaldırdığında o an kayboluyor.

"Sabırsızlıkla bekliyorum. Aspen'i çok seviyorum ve Noel öncesi kayak yapmayı da çok seviyorum. Belki biraz kar topu da oynarım." Kaşını merakla kaldırarak bana baktı. "Al, bu, yılın bu zamanında her zamanki gibi huysuz bir Grinch olmayacağın anlamına mı geliyor?"

Kabin içindeki sıcaklık önemli ölçüde düşüyor, ya da belki de sadece bana öyle geliyor.

"Mutsuz değilim, sadece Aralık ayından nefret ediyorum."

Miles bana gereksiz yere "Babam Aralık ayını çok severdi" diye hatırlatıyor.

"Biliyorum."

"Senin böyle olmandan nefret ederdi."

"Yeter artık, Miles!" diye neredeyse bağırıyor Lando.

Akıllıca davranan Miles, sessiz kalıyor. Babamızın Noel sevgisinden ilk kez bahsetmiyor, son da olmayacak. Ama bugün kesinlikle bunu duymak istemiyorum. Zaten hiçbir zaman da istemem.

Sanki moralimin bozulduğunu hissetmiş gibi, Hendricks ellerini masaya vurdu. "Burlington kardeşler yine bir arada. Bu hafta muhteşem olacak."

"Sabırsızlıkla bekliyorum. Aspen neye bulaştığının farkında değil," diye ekliyor Miles, uçak kalın bir bulutun içinden sallanmaya başlarken ve Lando yerinden fırlıyor.

"Midem bulanıyor."

Kusma sesleri yankılanmadan önce banyoya ulaşmayı başarıyor, ki bunu muhtemelen şu anlama geliyor ki -Noel olsun ya da olmasın, düğün iptal edilmiş olsun ya da olmasın- bu yolculuk tam bir felaket olmayacak.

Haven

İronik bir şekilde oldukça ağır olan The Old Saloon'un kapılarından içeri giriyorum, ama Joe bunun turistleri dışarıda tutmak için olduğunu söylüyor.

Aslında bunu yapmada pek başarılı değil ya da yapmak da istemiyor. Huysuz gibi davranmayı seviyor ama gerçekte barının ne kadar sevildiğini çok seviyor, çünkü Aspen'e yeterince kez gittiyseniz, The Old Saloon'un kayak sonrası eğlence için en iyi yerlerden biri olduğunu bilirsiniz.

Condé Nast Traveler bir zamanlar burayı "gizli bir hazine" olarak nitelendirmişti.

Joe, bunun sebebinin Avrupalıların televizyonda çok fazla Amerikan kovboy programı izlemesi ve eski zaman Amerika'sını deneyimlemek istemeleri olduğunu düşünüyor. Ben ise bunun sebebinin karısının yaptığı yumurta likörü olduğunu biliyorum; bir kere tadına baktığınızda, daha fazlasını istememeniz imkansız. Burada gizli tarifiyle meşhur olan bu likörün içine ne koyduğunu Joe bile bilmiyor, ama karısı tüm hastalıklardan iyileştirdiğine yemin ediyor ve ben de aksini gösteren hiçbir şey görmedim.

Ateşin mi çıktı? Martha'nın yumurta likörü. Sinüs enfeksiyonu, baş ağrısı, üşüme... Martha'nın yumurta likörü. Bugün kayak yapmak istemiyor musun? O zaman biraz yumurta likörü iç ve kayaklarını tak.

Benim teorime göre, bir kibriti çok yaklaşıtırsanız ateş yakacak kadar viski var içinde; bu yüzden bir bardak viski ve elli metre yarıçapındaki tüm mikropolar dumanıyla ölüyor. Ama neyse, bu sadece benim fikrim.

Buradaki yerlilerin çoğu, yanlarında küçük bir matara ile dağa çıkıyor. En azından güvenli bir şekilde aşağı inemezseniz, farkına bile varamayacak kadar sarhoş olursunuz.

Dışarıda yağan kardan kendimi silkeleyerek ceketimi girişteki askıya astım ve etrafa baktım. Ortadaki şöminede yanan ateş, pencerelerin buğulanmasına yetecek kadar sıcaklık yaratıyordu. Çok kalabalık. Hemen hemen her masa, çeşitli derecelerde kayak kıyafetleri giymiş müşterilerle doluydu; rahat örgü kazaklar, kalın ceketler, kürklü botlar... Hepsi de "para, para, para" diye bağırıyordu.

Çünkü Aspen'in özü bu. Çoğu insan için.

"Haven!" diye bağırды Joe, Noel rock 'n' roll müziği ve gürültülü sohbetin arasında, fark edilmemeye çalışarak barın önünden gizlice geçtiğimi görünce. "Bu saate ne diyorsunuz?"

Kahretsin.

"Şey... beş?" diye cevap veriyorum, saatin kaç olduğunu ve neden sinirli bir ifade takındığını gayet iyi biliyorum. Her zamankinden daha da

sinirli, gerçi bunu asla ciddiye almıyorum. Joe'nun havlaması, ısırmasından çok daha kötü.

“Evet. Beş. Peki neden seni ilk kez bugün görüyorum?”

Barda içkilerini yudumlayan bir grup adamın bıraktığı boşluğa geçip tezgâhın üzerine eğiliyorum.

“Biliyorsun, bugün bankaya gitmem gerekti. Öğle yemeğine vaktim olmadı, özür dilerim.”

Yüzü yumuşadı ve kaşlarından biri yukarı kalktı, ben de tezgâhın altında körlemesine elimi uzatıp her zaman burada olduğunu bildiğim baharatlı kraker kavanozunu ararken çırpınıyordum. Ama kavanoz orada yoktu.

"Bunları mı arıyordun?" diye soruyor, arkasındaki raftan kayıp kavanozu alıp pürüzsüz ahşap tezgah üzerinden bekleyen ellerime doğru kaydırırken.

Utangaç bir şekilde sırtıp kapağı açıyorum. Yumurta likörü gibi, bu krakerler de Martha'nın sırrı ve muhtemelen daha da bağımlılık yapıcı. Hatta belki de içlerinde uyuşturucu bile var. O kadar bağımlılık yapıyorlar ki. Sormamak en iyisi olsa gerek.

Bana dik dik bakıyor, bir avuç dolusu şeyi ağzıma tıktırırken izliyor. "Sakin bana bugün yediğin ilk şeyin bu olduğunu söyleme?"

Başımı sallıyorum, çünkü doğru. Bugün yemek yedim. Önce tarçınlı çörek, sonra da kırdığım zencefilli kurabiye evini yedim.

En besleyici kahvaltı değil belki ama öğle yemeği de dahil başka hiçbir şeye vaktim olmadı; öğle yemeğimi de her gün burada yiyorum, bugün hariç tabii. Joe'nun bana inanıp inanmadığından emin değilim gerçi, çünkü krakerleri o kadar hızlı yiyorum ki kenarlarına bile değmiyorlar.

“Saylor’ın masasında tavuk şnitzel bekliyor. Ama Martha’yı görürsen, öğle yemeğinde yediğini söyle.” Göz kırıyor. “Yoksa seni düzgün beslemediğim için sürekli laf işitirim. Sanki yetişkin bir kadınmışsın gibi.”

Bara tutunarak yanağından öpüyorum. "Seni seviyorum, Joe."

"Git bir şeyler ye."

Kalabalığın arasından ilerlerken, barmenlerden Mike'ın taşıdığı, boş bardaklarla dolu dev tepsinin altından eğilerek, en iyi arkadaşımı köşedeki her zamanki masamızda otururken gördüm ve rahat bir nefes aldım.

"Merhaba." Karşısındaki koltuğa çöktüm, başımı yumuşak deri koltuğa yasladım ve sonunda günün yorgunluğunun beni ele geçirmesine izin verdim.

Öğle yemeği yemeliydim herhalde.

“Çok yorgun görünüyorsun.” Saylor bariz olanı belirtiyor.

"Benim."

“Ee, ne oldu? Nasıl geçti?” diye soruyor, tam da masadan kalkıp mutfaklara doğru koşarken. Otuz saniye sonra elinde bir tabakla geri dönüyor ve biliyorum ki bu benim öğle yemeğim, beş saat çok geç kalmış. “Bunu gelir gelmez yemenizi sağlamam söylendi.”

Sadece görüntüsü bile ağzımı sulandırıyor. İncecik galeta ununa bulanmış tavuk ve kocaman bir patates püresi yığını bana bakıyor. Çatalımı bir an önce almak için sabırsızlanıyorum.

“Aman Tanrım, çok açım,” diye kekeledim ilk lokmayı yedikten sonra ikinci lokmaya geçtim. “Sen de yemek yer misin?”

Saylor, az önce ne dediğimi anlamaya çalışırken gözlerini kırptırıyor.

"Yemek yedin mi?" diye soruyorum, ağzıma aldığım iki büyük yudumu ağzımda çalkalamak için, sanırım benim olan bir bardak suyu alıyorum.

"Ben oturdüğümde burasıydı."

Ağzımdan fırlayacak olan öksürüğü son anda bastırmayı başardım, ama Saylor'ın yüzündeki sırtışı durduramadım.

“Şaka yapıyorum. Senin olsun. Taze taze ben doldurdum ve evet, bir saat önce buraya geldiğimde bir şeyler de yedim.” Kaşını belirgin bir şekilde kaldırdı, çünkü ben de bir saat önce burada olmalıydım.

"Üzgünüm-"

“Sorun değil, bana gelen güzel kızları gözlemleme fırsatı verdi. Bu gece burada gerçekten iyi kızlar var.” Bar ve müşterileri hakkındaki değerlendirmesini bitirip bana döndü. “Artık Aralık ayındayız ve bence biraz eğlenmeye başlamamız gerekiyor. Bu Noel'de kesinlikle bir iki kaçamak yapmalısın.”

Ağzım o kadar dolu ki cevap veremiyorum, Saylor bunu beni hiç rahatsız etmeden devam etmesi için bir işaret olarak algılıyor.

“Yazın o çocuktan beri kimseyle birlikte olmadın, değil mi? Ben de Cadılar Bayramı'ndan beri kimseyle birlikte olmadım. Bunu düzeltmeliyiz Havey, çok uzun zaman oldu. Bu bayramı unutulmaz kılalım.”

“Eğlenmeye vaktim yok.” Çatalımla bir lokma patates püresi alıyorum.

“Bu doğru değil...”

"Bak, günümün nasıl geçtiğini duymak ister misin, istemez misin?"

Öne doğru eğilerek, kot pantolonumun arkasına sıkıştırdığım rulo halindeki dosyayı çıkarıyorum. Saylor dosyayı alıyor ve gün boyu yanımda

taşıdığım kalın kağıt yığını çıkartıyor. Hepsi birbirinden farklı belgeler, hepsi bir şekilde hayatımla ilgili ve hepsi de doğru olabileceğine inanmaktan çok korktuğum şeyleri anlatıyor.

Son dört yıldır yaşadığım felaket neredeyse sona erdi ve yeniden inşa etmeye başlayabilirim. Ya da en azından başlamaya.

“Toplantılar nasıl geçti?”

"Umut edebileceğimden de iyiydi." Omuz silktim.

“Ve iş—”

"Kalan borç ödendikten sonra tamamen benim olacak."

"Aman Tanrım!" diye tısladı, Saylor da benim orada olduğuma inanmadığı için sesli harfleri uzadı.

Bu kasabadaki herkes babamın öldüğünü biliyor. Sadece Saylor, Joe ve Martha, son dört yıldır canımı dişime takarak çalışmamın sebebinin, sigortanın karşılamadığı altmış bin doların üzerindeki tıbbi masrafları ödemek olduğunu biliyor.

Param yoktu.

Alışkanlık gereği, barın yan tarafındaki fotoğraf duvarına göz attım ve babamın en iyi arkadaşı Joe'nun koluna sarılmış fotoğrafına odaklandım. Yakından bakarsanız, arka planda, yeni dikilmiş fidanların yanında on yaşındaki halimi de zar zor görebilirsiniz.

Kış aylarında, en büyük ve en güzel Noel ağacını istiyorsanız, babam Wyatt Wylder'a giderdiniz. Milli ormanla çevrili arazimizde yetiştirdiğimiz ağaçlarla, bölgedeki otellere ve restoranlara, ayrıca tatil için hazırlık yapan tüm yerel kayak merkezlerine ve özel evlere ağaç tedarik ederdi. Ayrıca annemin kurduğu bir ağaç dükkanımız da vardı; burada Noel dekorasyonu için ihtiyacınız olan her şeyi, ağacın yanı sıra, satın alabilirdiniz.

Yaz aylarında da aynı derecede meşguldü.

Kış boyunca kesilen tüm ağaçlar, sonraki yıllarda dikilecek ve büyütülecek yeni fidanların yerini aldı. En yoğun aylarda, arazimizin kenarındaki Kayalık Dağlar silsilesinin düz bir bölümü olan Talisker Zirvesi'ne rehberli geziler düzenlerdi. Kamp ateşleri ve yıldız gözlemi için mükemmel bir yerdi; buradan kilometrelerce uzanan Colorado dağlarını ve aşağıda uzanan Aspen vadisini görebilirdiniz. Uzun uzun konuşur, eski Aspen'in hikayelerini, kasabanın büyüsunü ve yeterince ararsanız hala gümüş bulabileceğinizi anlatırdı.

Babamın hasta olduğunu ilk olarak beş yıl önce fark ettim. Eskisi kadar erken uyanmıyordu, daha kolay yoruluyordu ve ağaçları kesmesi daha uzun

sürüyordu. Meğerse çok daha uzun zamandır hasta olduğunu biliyormuş. Hastalandığını biliyormuş ve yardım isteyebileceği zaman yardım istemek yerine, çok geç olana kadar beni korumaya karar vermiş. Bunu düşündükçe hâlâ kanım kaynıyor. Annem öldükten kısa bir süre sonra daha fazla kötü haberle başa çıkamayacağımı düşündüğü için birlikte kaybettiğimiz tüm zamanı düşünün.

Sonuç ne oldu? Vefatından sonra, annemin sağlık masraflarını kendi bakımını düşürerek karşıladığını ve tek mirasçısı olarak, hayat sigortası ödemesi yapıldıktan sonra kalan açığı benim karşılamam gerektiğini öğrendim.

Babamın ölümüne kadar fark etmediğim bir diğer şey de, küçük toprak parçamızın ne kadar kıymetli olduğuydu. Aspen'de 700 dönümlük birinci sınıf bir arazi. Akbabalar etrafımızı sarıp büyük paralar teklif ediyordu, ama faturaları nasıl ödeyeceğimi düşünerek ağlayarak uyuduğumda bile, çiftliği asla satmayacağımı biliyordum. O hayattayken satmadıysa, şimdi öldüğüne göre ben asla satmazdım.

Babam evi sıfırdan inşa etmişti. Doğduğum yer orasıydı. Annemin külleri, Newfoundland cinsi köpeğimiz Bay Frosty'nin gömüldüğü ağacın yanına serpilmişti. Benim tarihimdi. Yirmi beş yıllık hayatımın tamamı ve eğer bir gün biriyle tanışıp çocuğum olursa, onun da aynı deneyimi yaşayarak büyümesini isterim.

Bir mucize eseri, onu elimde tutmayı başarmıştım.

Dört kış boyunca ağaç sattım. Dört yaz boyunca her gün turistleri kamp yapmaya götürdüm ve bahşişlerimi biriktirdim. Akşamları garsonluk yaparak ve Aspen'in ünlü fırınında tezgahta çalışarak, kayak öncesi sabah kalabalığına kahve servisi yaparak neredeyse her şeyi ödedim.

Önümdeki masanın üzerindeki kağıt yığını bunun kanıtı.

Günü banka müdürü, sigorta temsilcileri ve konut kredisi sorumlusuyla toplantılar yaparak geçirdim ve hepsi bana aynı şeyi söyledi.

"Ödemem gereken yedi bin dolar daha var. Ve bu tatil döneminde birkaç iyi masa ayırtabilirsem, sadece bahşişlerden bile bu parayı kazanabilirim." Aspen'in müşterileri, başka hiçbir şey olmasa bile, cömertler.

"Ve sonra Wylder Çiftliği, Haven'ın Bütünsel Yoga Merkezi mi olacak, yoksa adını her neyse artık?"

Suyu alırken kıkırdıyorum, daha sert bir şey olmasını diliyorum. Daha sert bir şeye ihtiyacım var. "Yok, sanırım her zaman Wylder Çiftliği olacak. En azından tatillerde."

“Peki ya yaz için yoga?”

“Bakalım nasıl olacak.” Omuz silkiyorum. “Felaket de olabilir.”

İki yıl önce, bir hanımı Talisker Zirvesi'ne götürdüm. Sakin bir hafta içi gezisiydi, sadece ikimizdik. Los Angeles'tan gelmişti, orada yoga ve Pilates stüdyoları vardı. Düzlüğe ulaşır ulaşmaz yoga matını serdi ve gördüğü en güzel manzara olduğunu söyledi.

Yerde onun yanına katılmışım ve o da bana bir uygulama yaptırmıştı.

Elimi kalbime koyarak dürüstçe söyleyebilirim ki, orada oturup vadiye bakarken, iki yıllık stres ve keder üzerimden boşaldı. Tam iki saat boyunca ağladım.

Profesyonel mi? Kesinlikle değil.

Ama dönüş yolunda, hanımefendi bana orada yoga kampları düzenlemekle ilgilenip ilgilenmeyeceğimi sormuştu. Özellikle de kendi düzenlediği kamplarla. Mükemmel bir yer olduğunu söylemişti. Telefon çekmiyor. Hiçbir rahatsızlık yok. Sadece toprak, gökyüzü ve bir sürü yıldız.

Bana kartvizitini bırakmıştı ve ben de bir yıl boyunca her gün ona bakıp durduktan sonra nihayet arayıp bu inzivanın neleri kapsayacağını sormaya karar verdim. Kısacası, bu yaz Wylder Ranch ilk yoga haftasonuna ev sahipliği yapıyor.

“Bence yoga yapan insanlar felaket yaşayacak kadar sakın değiller,” diye karşılık verdi Saylor. Ve eğer belli değilse, Saylor Anderson benim kendi hayatımı yaşamamı sağlayan her türlü planın büyük bir destekçisidir.

“Tamam, su yetmez.” Ayağa kalkıp boş tabağımı alıp mutfığa bıraktım. “Bira mı istersin, yoksa yumurta likörü mü?”

"Bira. Yoksa beni yerden kaldırmak zorunda kalacaksın."

"Hafif." diye sııttım.

"Evet, beni bu yüzden seviyorsun."

"Evet, evet," diye seslendim arkamdan.

Mutfaktaki arkadaşlara hızlıca bir selam verdikten ve sıcak tavalardan bir patates kızartması aldıktan sonra bara doğru yol alıyorum. Oturduğum otuz dakika içinde bile o kadar kalabalık ki boş masa yok. Barın sol tarafında bilardo masasının bulunduğu alan da dolu. Hava ısınıyor. Terletici derecede sıcak.

Süveterimi çıkarırken, müzik kutusunun yanında duran ve sanki son parasını yutmuş gibi ona bakan bir adam fark ettim ve yemin ederim ki onu tekmelemek üzereydi. Ama beni oraya götüren şey bu değildi, çünkü o lanet olası müzik kutusunun düzenli olarak tekmelenmesi gerekiyor.

Hayır, efendim.

İşte asıl etkileyici olan, düşük bel siyah kot pantolon. Kalın uylukları ve sıkı, yuvarlak kalçaları saran, bağcıkları gevşek duran, aceleyle giyilmiş gibi görünen yıpranmış kahverengi deri botların içine sokulmuş kot pantolon. Bir de giydiği rahat örgü kazak var; buradaki gayri resmi üniforma gibi, ama bu kazak beni dokunmaya, geniş sırtına ve daha da geniş omuzlarına yayılmış halinin görüldüğü kadar yumuşak ve rahat olup olmadığını anlamaya itiyor.

O, Aspen'in tipik müşteri profili, ama aynı zamanda buradaki herkesten o kadar farklı ki gözümü ondan alamıyorum. Açık kahverengi saçlarını elleriyle tarıyor ve uçlarını çekiştirme şekli beni adımlarımı hızlandırmaya itiyor.

"İyi misin?"

Bütün vücudum kasıldı. Derin mavi gözleri kısa bir an benimkine baktıktan sonra tekrar önündeki şeye döndü. Sol eli müzik kutusunun kenarlarını kavramıştı ve yanlardaki neon ışık, serçe parmağında yamuk duran büyük altın mühür yüzüğünü aydınlatıyordu.

Yumruklarımı sıkıyorum ve saçlarını düzeltme veya parmaklarımı saçlarının arasından geçirme dürtüsüne karşı koyuyorum.

Aman Tanrım. Saylor haklıymış. Çok uzun zamandır seks yapmadım.

"Bunların hepsi Noel müziği."

Duraksıyorum, çünkü onun böyle bir şey söylemesini beklemiyordum, çünkü, ne de olsa, Noel. Ayrıca aksanını da beklemiyordum, kesinlikle Amerikan aksanı değil. Gerçi, Ralph Lauren'in "tipik İngiliz" reklamından fırlamış gibi görüldüğünü düşünürsek, çok da şaşırmamalıydım sanırım.

"Tatil zamanı. Ne isterdin? Slipknot mu?"

Kalın, boğuk bir kahkaha atıyor ve yanaklarını kaplayan hafif sakalın arasından derin gamzelerinin belirmediğini görüyorum. Kahretsin. Bu adam, poposunun gösterdiği kadar önden de çekici.

"Tanrım, hayır..." diye başlıyor, sonra duruyor. "Bekle, sen hayranım değilsin, değil mi? Kendimi zor duruma düşürüp seni de aşağılamak istemiyorum, değil mi?"

Yavaşça başımı salladım. "Bana göre biraz fazla bağırıyorlar."

"Harika, ben de öyle düşünüyorum." Jukebox'a geri döner ve sayfalar hızla çevrilirken homurdanır. "Hepsi lanet olası Noel."

"Madem bayram havası yaratan müzikler ya da Slipknot aramıyorsanız, peki ne arıyorsunuz?"

"Kelimenin tam anlamıyla, bunun dışında herhangi bir şey."

Onun söylediği her kelimeye kulak veriyorum çünkü en sıkıcı kelimeler bile, mesela "literally" gibi - o "T" harfinin telaffuzu gibi - onun dolgun dudaklarından döküldüğünde inanılmaz derecede harika geliyor.

LIT-RALeee.

Ağzımı kapatıp, üzerine salya akıtmadan önce kimsenin bakmadığından emin olmak için omzumu kontrol ediyorum. Yanına geçip, Joe'nun yılın diğer on bir ayı için kullandığı müzik listesini getiren bir kod giriyorum ve ihtiyacım olanı bulana kadar listeyi karıştırıyorum.

"Size sadece Michael Bublé'yi sunabilirim, maalesef. Ama buradaki çoğu kişi -Joe dahil- değiştirildiğini fark etmeyecek kadar yeterli."

"Harika, Michael Bublé ile yaşayabilirim. Çok teşekkür ederim." Bu yakışıklı adam, neredeyse nefes kesen, dişlerini gösteren beyaz bir gülümsemeyle bana bakıyor. Ve gözlerim tekrar o gamzelere odaklanıyor. "Peki Joe kim?"

"Buranın sahibi o." Joe'nun Mike'a bir şeyler bağırdığı bara doğru başımı salladım. "Ve Noel'i çok seviyor."

Yakışıklı adam uzun işaret parmağıyla burnunun kenarına dokundu. "Anladım, bu bizim küçük sırrımız olarak kalacak."

İstediğim gibi şaşkınlıkla bakmak yerine, ancak bu sefer gülümseyebiliyorum.

Evet. Gerçekten seks yapmaya ihtiyacım var.

Dört yıl boyunca anne babamın borçlarını ödemek için çalıştım ve kendime ayıracak çok az zamanım kaldı. Çoğunlukla her gece yorgun bir şekilde yatağıma yığılıyorum, eğer henüz uyumadıysam bazen komodinin çekmecesinden pilli müzik çalarlarımdan birini alıyorum. Flört etmeye vaktim yok, ama arada sırada turistlerle kısa süreli ilişkilerim oldu çünkü kolay ve duygular araya girmiyor.

Ama Saylor'ın bana hatırlattığı gibi, bunu da yapalı çok uzun zaman oldu.

Bu yüzden ağzım salya içinde yüzüyor ve göz kırpmak için kendimi zorluyorum.

Sadece karşımda duran bu adam hayatımda gördüğüm en yakışıklı adam olduğu için değil. Aspen, özellikle yılın bu zamanında, hepsi açılmayı bekleyen bir hediye gibi örgü kazaklara sarılmış yakışıklı erkeklerle dolu.

"Teşekkür ederim." Bu sefer gerçekten utanç verici bir şey yapmadan önce kendimi geri çekilmeye zorluyorum.

"Hayır, beni Noel müziklerini gereğinden fazla dinlemekten kurtardığınız için teşekkür ederim."

Bir adım daha geri. İşte, burası çok daha güvenli bir mesafe. "Rica ederim."

"Anladığım kadarıyla buralısınız, çünkü müzik kutusu numarasını ve sahibi Joe'yu biliyorsunuz. Burada kaldığım süre boyunca ne yapmam gerektiği konusunda önerileriniz var mı?"

"Evet, yumurta likörünü mutlaka dene," diye seslendim arkamdan.

Alexander

Bölüm 3

O kahrolası yumurta likörü.

İnleyerek dilimi damağımdan ayırıyorum ve bir şekilde kendimi yatağın suyun olduğu tarafına doğru yuvarlamayı başarıyorum.

Su ihtiyacım var. Su içmem gerek. Bardağın tamamını bir çırpıda içtikten sonra dirseğimin üzerinde doğrulup tam oturur pozisyona geçtim. Beynim kafatasımın içinde sert bir şekilde gümbürtüyor, sonra duruyor.

Saatın kaç olduğunu Tanrı bilir.

Tanrı bilir bedenim saatin kaç olduğunu düşünüyor.

Büyük perdelerin arasından loş ışık huzmeleri sızıyor, demek ki sabaha yaklaşıyor, ama tek ipucu bu. Başımı çevirmeye cesaret ediyorum ve kendimi şiddetli bir acıya hazırlıyorum. Her an... şimdi...

Beynim kafatasından kaçmaya çalışırken, tüm vücudum kendi içine büzülüyor. Akciğerlerim şoktan kasılıyor, nefesim boğazımda bir yerlerde sıkışıp kalıyor ve içimden geçen dayanılmaz acıyla boğuşuyorum.

Bir daha asla içki içmeyeceğim.

Bunu her akşamdan kalma olduğumda söylerim. Ama bu sefer gerçekten ciddiylim.

Yumurta likörü ne ki zaten? Lanet olası yumurta likörü.

Etrafıma odaklanmaya çalışırken nihayet telefonumun yanındaki sehpanın üzerinde saatimi görüyorum. Sabah yedi. Bu da evde öğle yemeğinden sonra bir saat demek. Telefonuma uzanmamı engellemeye yetiyor, çünkü biliyorum ki telefonu açarsam İngiltere'den kaçmakla ilgili

bir sürü mesajla karşılaşacağım ve bununla başa çıkacak kadar ayık değilim.

Başımın zonklaması biraz hafifledi ve kahvenin o eşsiz kokusunu alabildim; bu da kendimi harekete geçirip yataktan kalkmam için yeterliydi. Elbette, dikkatlice.

Önce kahve. Sonra ağrı kesiciler.

Üzerime polar pijama pantolonumu ve Miles'ın benim için cömertçe paketlediği kapüşonlu kazağı giyip, loş bir koridordan geçerek merdivenlerden aşağıya, kulübenin devasa ana odasına doğru kokuyu takip ettim. Birileri epey uğraşmış. Ortayı ikiye bölen geniş taş şöminede çıtırdayan gürül gürül yanan bir ateş ve uzak uçta ışıldayan devasa bir Noel ağacı vardı; bunları görmezden gelmeye çalıştım ama beni durduran şey bu değildi.

Burası cam duvar.

Aman Tanrım.

Dün öğleden sonra vardığımızda, ortalığı bir kar fırtınası kasıp kavuruyordu, bu yüzden puslu, gri bir manzaradan başka bir şey göremedik. Ama bu sabah...

Bu, akşamdan kalma halimi neredeyse tamamen geçirmeye yeter.

Her yer taze ve berrak karla kaplı.

Geniş bir nehir manzarasına bakan dağ zirveleriyle çevrili, uçsuz bucaksız bir beyazlık panoraması. Uzakta güneş ufuktan yeni yükselmiş, yeri koyu turuncu bir renge boyamıştı. Ağaçlar yerini kalın kar yığınlarına bırakmış, dalları ise yeşil ve temiz bir şekilde geri dönüyordu. Manzara, vadinin kenarına serpiştirilmiş birkaç kulübe ve bacalardan yükselen dumanla bozuluyordu; duman, muhteşem bir günün habercisi olan gökyüzüne karışmadan önce havada kıvrılıyordu.

Hemen altımda, devasa bir ateş çukuru ve en az yirmi kişilik oturma alanı bulunan verandanın ötesinde, üzeri kapalı bir havuz ve aynı büyüklükte bir jakuzi var; bunları daha sonra deneyeceğim.

Yetmiş beş milyon sterline ya da Murray'in ne kadar ödediyse o paraya değdiğini söylesem de, burası şimdiye kadar bulunduğum en güzel ikinci yer. Burlington Hall'dan -son beş yüz yıldır aile evimiz olan yerden- ve Valentine Nook köyü de dahil olmak üzere Oxfordshire kırsalındaki on beş bin dönümlük araziden görünen manzaraların yerini hiçbir şey tutamaz.

Bir kapının gürültüyle açılmasıyla arkamı döndüm ve Hendricks ile Miles'ın içeri girdiğini gördüm. Küçük kardeşlerimin en sinir bozucu

özelliklerinden biri –ki birçokları var– bir gece içki içtikten sonra bile neredeyse hiç baş ağrısı belirtisi göstermeden işlevlerini yerine getirebilmeleridir. İkisi de Lando ve benim toplamımızdan daha fazla içki içmişti –Lando'nun yirmi dört saatlik içki alemi de dahil– ama yine de annemin her ay gittiği spa'dan yeni çıkmış gibi görünüyordular, Burlington mavisî gözleri her zamanki yaramazlıkla berrak ve ışıldıyordu.

"Oh, neyse ki uyandın," diyor Hendricks, beresini çıkarıp üzerindeki karı silkeledikten sonra kapıyı arkasından kapatıyor.

Bana doğru yürürken onları inceliyorum. Belki de henüz uyumamışlardır. Hâlâ sarhoş olmaları, yüzlerindeki o aynı sırıtışı açıklayabilir.

Miles adımlarını yarıda kesiyor. "Ne?"

"Nasılsınız ikiniz?"

"Uçak yolculuğunun neden olduğu yorgunluk zayıflar içindir."

"Uçak yolculuğunun yorgunluğunu boş ver. Sen Lando ve benden daha çok yumurta likörü içtin. Neden akşamdan kalma değilsin?"

Hendricks omuz silkerken, Miles karşımda oturan sandalyeye çöktü, ceketini çıkardı ve boş sandalyelerden birine fırlattı, sonra ayaklarını masaya uzattı. "Bu çok lezzetliydi. Tarifini alıp Burlington'a götürmemiz lazım."

Ancak bunun üzerine. Gerçi bunun devam etmesi durumunda muhtemelen ölmüş olurum.

"Burası ne kadar muhteşem bir yer, değil mi?" diye devam ediyor Miles, ya ona nasıl baktığımı görmezden geliyor ya da en başından beri fark etmemiş. Muhtemelen ikincisi. "Bir tane satın almalıyız."

"Bizim bir kayak evimiz var," diye hatırlatıyorum ona.

"Ama bu İsviçre'de. Biz burada bir tane almalıyız. Kayak yapmanın ne kadar harika olduğunu hep unutuyorum ve bu sayede yazın polo oynamak için daha çok zaman geçirebileceğim. Harika bir yatırım olur. Arazisi olan bir yer bulup ahırlar inşa edebiliriz..."

Şu anki durum göz önüne alındığında, kesinlikle cazip geliyor. Ama Lando'nun sorunu olduğu için dinlemeyi çoktan bıraktım. Bu ailenin başı olarak, tüm mali yatırımlar en büyük abimize düşüyor, bu nedenle Miles'in onunla bu konuda konuşması gerekecek. Başım hala çok ağrıyor, bu yüzden mülk hakkında bir konuşmaya giremem.

"Peki, daha önce nerelerdeydiniz?"

Hendricks şöyle yanıtlıyor: "Kasabaya arabayla gittik ama hiçbir yer açık değildi. Milo polo kulübüne gitmek istedi ama sonra çok acıktığına karar verdi, bu yüzden geri dönmek zorunda kaldık."

Miles'ın aç olduğunu duymak bile benim midemi guruldatıyor. Bu ev normalde tam kadroyla çalışırdı, ancak neredeyse hiç haber vermeden geldiğimizi düşünürsek, James'in bu kadar çabuk bir şeyler organize etmesini beklemiyordum.

"Kahvaltıda ne yapacağız? Ağrı kesiciye ihtiyacım var."

"Maggie başarıyor."

Kaşlarım çatılıyor, bu bile canımı acıtıyor. Dün gece sarhoş olmuş olabilirim ama eve hiçbir kız getirmediğimizi biliyorum. Ve Miles'ın sabah yediden önce, kahvaltı hazırlamak için bile olsa, birini almış olması imkansız.

"Maggie de kim?"

"Ev yöneticisi John onu gönderdi. Hen ve ben bu sabah onunla tanıştık."

Başımı kaşıyıp yine yumurta likörüne lanet ettim. Normalde bu konuda çok daha iyiyimdir. "Yani, bu sabah kahveyi siz ikiniz yapmadınız mı?"

Miles'ın kahkahası bana cevap olarak yeterli.

Kokusunu alabildiğim bu kahveyi, saniyeler geçtikçe daha da çok ihtiyacım olan ağrı kesicileri ve kahvaltıyı nasıl temin edeceğimi düşünürken, sanki sihirli bir şekilde, daha önce fark etmediğim uzak köşedeki bir kapıdan bir kadın belirdi. Elinde dolu bir tepsi dolusu fincan ve kocaman bir demlik kahve taşıyordu. Ona yardım etmek için ayağa fırladığımda, tam gözlerimin arasına saplanan keskin bir acıyla ödüllendirildim.

"Günaydın. Acıktıysanız kahvaltı yemek odasında hazır. Ya da isterseniz buraya getirebilirim," diye duyurdu ve Miles benden önce davranıp tepsiyi elimden uzaklaştırdı.

Eğer bunun bana başka bir acı vereceğini düşünmeseydim gözlerimi devirirdim, çünkü onun ona bakış şeklinden, Miles'ın bu sabah birini almış olabileceğini düşünmeye başladım.

"Teşekkürler canım." Göz kırptı ve Maggie'nin yanakları anında etkileyici bir pancar kırmızısı rengine büründü. "Birkaç tane Advil de getiremez miydin?"

O dolu bir şişeyle geri döndüğünde, o gürültüyü dindirmek için kafamı bir karış kara gömmeye hazır hale gelmişim.

Lanet olası yumurta likörü.

Kendimi tekrar insan gibi hissetmeye başlamam için çift doz ağrı kesici, neredeyse bir demlik dolusu kahve, şimdiye kadar tattığım en iyi akçaagaç şurubuyla yapılmış bir yığın krep, çırpılmış yumurta ve pastırma gerekiyor.

Hendricks üç yaşındaki oğluyla FaceTime üzerinden görüşüyor, Miles ise benim uyuklamaya çalıştığım kanepenin diğer ucunda telefonunda geziniyor.

“Dün çok hızlı düşünmüştün, Al. Her haber kuruluşu bunu manşet yaptı. Clemmie, basının yarısının Lando'nun orada olduğunu düşündükleri için Burlington kapılarının önünde kamp kurduğunu, diğer yarısının ise Valentine Nook'ta onlarla konuşacak herhangi birinden ne olduğunu öğrenmeye çalıştıklarını söyledi.”

"Biliyorum," diye mırıldandım gözlerimi açmaya zahmet etmeden. "Grup mesajındayım."

"Annem, eğer yakında herkes gitmezse James'i av tüfeğiyle göndereceğini söyledi.”

"Biliyorum," diye tekrarlıyorum. "Grup mesajındayım."

"Ve Clem—"

Gözlerim faltaşı gibi açıldı. "Milo, zaten bildiğim her şeyi bana özetleyecek misin, çünkü ben. Grup. Mesajındayım?"

Derin bir iç çekerek, "Sadece sohbet ediyordum. Çok huysuzsun." dedi.

"Yorgunum ve akşamdan kalmayım."

"Pekâlâ, Hen telefonu kapatır kapatmaz sizi neşelendirecek planlarımız var. Buraya gelmemizi sağlayan zorlu işi siz yaptınız, bu yüzden Hennes ve ben kendimizi faaliyet gözlemcisi ilan ettik.”

Bu dikkatimi çekiyor. Hendricks ve Miles'ın faaliyetlerine çok aşinayım; bunların bazıları zaman zaman yerel hapisane hücremizde geceyi geçirmelerine yol açmış olabilir, hatta bu durum ailemizin mülkiyetinde olan Valentine Nook hapisane hücresi için bile geçerli.

"Bu ne anlama gelir?"

“Bu, eğlenmeye başlayacağımız anlamına geliyor. Lando'yu uyandıracağız, sonra Noel ağacımızı alacağız ve öğle yemeğinden önce kayak pistlerine gideceğiz.”

Beynim olayı kavramaya fırsat bulamadan sözler ağzımdan dökülüyor: "Ağaç koparmayacağım."

Miles, nadiren görülen ama çok kararlı bakışlarıyla beni süzdü. "Evet. Öylesin."

"Milo, başlama."

“Alex, bu hafta seninle ilgili değil, Lando ile ilgili. Ve süsleyeceğimiz bir ağaç alacağız.”

Ses tonu beni ona meydan okumaya davet ediyor ve gözlerindeki ifadeden de anlıyorum ki, eğer izin verirsem bu, yüksek sesli bir tartışmaya dönüşecek. Miles, Burlington ailesinin en yumuşak kalpli üyesi olabilir, ama aynı zamanda inatçı, aşırı sadık ve tanıdığım hiç kimsede olmadığı kadar kin besliyor. Ayrıca, ben pes edene kadar bu konuda durmadan konuşmaya devam edecek.

Maalesef haklı.

Bu hafta benimle ilgili değil. Noel'e ve onunla birlikte gelen her şeye duyduğum nefreti bir kenara bırakıp, Lando'nun iyi olduğundan emin olmak için Miles'ın istediklerini yaparsam, her şey çok daha kolay olacak.

"Hiçbir süsümüz yok," on iki yaşımdan beri yapmayı kesinlikle reddettiğim bir şeyden kurtulmak için son bir nafile girişimde bulunarak öne sürebildiğim tek argüman bu. "Hem de zaten bir ağacımız var." Köşede rastgele yanıp sönen ağacı işaret ediyorum.

“Maggie süslemeler konusunda bize yardımcı oluyor. Ağacı bu sabah seçeceğiz ve öğleden sonra da süslemeye başlayacağız.”

İçimde tanıdık bir panik duygusu dönüyor. "Milo... lütfen."

Miles doğrulup bana dik dik bakıyor. Yalvarışlarımın hiçbir etkisi yok.

“Hayır, Al. Bu yıl değil. Yeter artık. Yirmi yıl geçti ve babam bundan nefret ederdi. Senin böyle olmandan nefret ederdi. Lando da seni zorlamaya cesaret edemiyor ama o da bundan nefret ediyor. Hepimiz senin böyle olmandan nefret ediyoruz. Seni suçlayan sadece sensin. Bunu Lando için yap.”

Sessiz kalıyorum.

Lando, Noel'e olan nefretimden veya genellikle Aralık ayında ortadan kaybolup, sadece bir günlüğüne geri dönüp tekrar gittiğimden nadiren bahseder. Beni bu konuda hiç zorlamadı. Miles, Hendricks, annem veya

Clemmie gibi değil. Hiçbir şey söylemez çünkü biliyorum ki benim suçluluk duygum onu da kemiriyor.

Lando, babamızın öldüğü gün Oxfordshire'ın on birinci dükü oldu. O zaman on dört yaşındaydı. Ben on iki yaşındaydım.

Lando, unvanıyla birlikte Birleşik Krallık, Avrupa, Asya ve Kuzey Amerika'da yaklaşık altı yüz bin dönüm araziye, ayrıca gayrimenkul, teknoloji, sürdürülebilirlik alanlarındaki işletme yatırımlarına ve yaklaşık dokuz milyar sterlin nakit paraya miras kaldı.

Babamız on sekiz yaşına gelene kadar, danışmanları 1511 yılında Oxfordshire'ın ilk Dükü tarafından kurulan Burlington Estate Group Limited şirketinin yönetiminde yardımcı oldular. Ancak yasal olarak reşit olduktan sonra, ailemizi bir arada tutma sorumluluğu onun omuzlarına düştü.

Buna tam olarak hazır değildi, çünkü ben olmasaydım, unvanı bu kadar erken devralamazdı.

Ben olmasaydım, babamız hâlâ hayatta olurdu.

Noel'den iki hafta önce yağmurlu bir Cumartesi günüydü.

Lando ve ben Noel tatili için yatılı okuldan eve gelmiştik. Ailecek Noel ağacını süslemek her zaman geleneklerimizden biriydi; en çok beklediğim şey buydu. En güzel ağaçtı; büyük ve ısıll ısıll parlıyordu ve tepesine yıldız yerleştirildikten sonra, Burlington'daki büyük salonun tavanına neredeyse değiyordu. Ağaç süslendikten sonra, patlamış mısır eşliğinde ailecek bir Noel filmi izledik ve geç saatlere kadar ayakta kalmamıza izin verilirdi. Bu benim en değerli zamanımdı.

İkizler o zamanlar sadece altı yaşındaydı ve Clemmie hâlâ bebektir. Lando ve ben eve döndüğümüzde, süslenmeyi bekleyen çıplak bir ağaç yerine, ışıklar yanmış, dallar süslerle dolu (hatta üzerlerinde adım yazılı olanlar bile) ve tepedeki yıldız parlıyordu. Ağacın erken kurulmasına karar verilmişti ve film izlemek yerine, pandomime gidecektik.

Göğsümdeki hayal kırıklığının yakıcı etkisini hâlâ hissedebiliyorum.

Uzun okul döneminden yorgun düşmüş, on iki yaşında bir çocuktum; anne babamı görmeyi ve Noel ağacını süslemeyi dört gözle bekliyordum. Pandomime gitmek istemiyordum.

Ağladım, odama koştum ve dışarı çıkmayı reddettim. Ertesi sabah hâlâ üzgündüm, doğuştan iyi kalpli babam dışarı çıkıp hepimizin süsleyebileceği başka bir ağaç almaya karar verdi. Her zaman yaptığımız gibi.

Bir daha eve dönmedi.

Tehlikeli sayılabilecek bir köy yolunun virajını dönerken, karşı şeritten bir traktör geliyordu. Traktörün arkasındaki sürücü, saatte on mil hızla gitmesinden sabırsızlanarak sollama yapmaya karar verdi. Babamın Range Rover'ını hiç görmedi ve kafa üstü ona çarptı. İkisi de olay yerinde hayatını kaybetti.

Gelecek hafta onun ölümünün yirminci yıl dönümü olacak.

Kazanın benim hatam olmadığını mantıklı bir şekilde anlayabiliyorum.

Miles haklı. Beni suçlayan sadece benim. Aslında, ailemdeki herkes hala babamın Noel'i sevdiği gibi Noel'i seviyor. Onun anısına kutluyorlar. Aralık ayını kutluyorlar.

Keşke yapabilseydim ama yapamıyorum.

Çünkü biliyorum ki, eğer ben olmasaydım, babam o anda başka bir ağaç toplamak için araba kullanmayacaktı ve hâlâ hayatta olacaktı.

Annem hâlâ bir kocaya sahip olurdu, ikizler ve Clemmie'nin fotoğraflardan hatırladıkları bir baba yerine zaman geçirdikleri bir babaları olurdu ve Lando, hazır olmadan önce uluslararası milyarlarca sterlinlik bir şirketi nasıl yöneteceğini düşünmek zorunda kalmadan gençlik yıllarının tadını çıkarabilirdi.

İşte bu yüzden Noel'den nefret ediyorum.

“Pekala. Lando için.” diye cevap veriyorum sonunda, ama ona kardan adam yapmayı çok daha fazla tercih edeceğimi söylemekten kaçınıyorum. Dürüst olmak gerekirse, ikizlerden hiçbirinin bunu önermemesine şaşırdım. Kardan adamlar, kartopu ve kar savaşları ikizlerin tarzı. “Ne zaman gidiyoruz?”

“Lando uyanır uyanmaz.”

Tereddüt ediyorum. Lando'nun yatak odasına girip ona Noel ağacı alışverişine gideceğimizi söylersem, haklı olarak beni kovacağını çok iyi biliyorum. Bu ikizlerin fikri. Kış uykusundaki bir ayıyı uyandırmaya benzetilebilecek bu durumla onlar başa çıkabilirler.

Bir de Teksas büyüklüğünde bir akşamdan kalma hali eklenirse, gerçekten tehlikeli bir durumda olabilirsiniz.

"Bunu yapmayacağım."

“Ben de öyle düşünmüyorum,” diye karşılık verdi Miles aynı hızla ve dramatik bir şekilde titreyerek. Ama sonra sesi yumuşadı. “Sence olanları hatırlayacak mı?”

“Evet,” diye yanıtladım, ancak ona hatırlatmamız gerekeceği düşüncesi kısa bir an için aklımdan geçti.

"Caroline ile henüz konuşup konuşmadığını biliyor musun?"

Başımı sallıyorum.

"Ne berbat bir yirmi dört saatti."

Söyleyeceklerim bu kadar, çünkü ne lanet olası bir yirmi dört saatti ve sonunda birkaç dakika huzur içinde gözlerimi kapatabiliyorum, ta ki ikimiz de Hendricks'in varlığını hissedene kadar.

"Ne?" dedi, telefonunu kapatıp Miles ile benim ona baktığımızı görünce.

Onun şaşkınlığına, gün boyu takmak zorunda kalacağımı bildiğim bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. Pratik yapmaya başlamalıyım. "Dük'ü uyandırmak için görevlendirildin."

Çenesi kasılıyor ve derin bir nefes alıyor, ama Lando'nun yatak odasına doğru attığı her adımda iniltisi duyuluyor.

Alexander

Bölüm 4

Aspen şehir merkezi, Noel'in aşırı Noel neşesi içip sonra da kusması gibi bir şey.

İşte, gelmiş geçmiş en Noel temalı Hallmark filminin setinin nasıl görüneceğini hayal ettiğim yer burası. Klasik siyah beyaz logosuyla zavallı Chanel bile bir hediye paketi gibi sarılmış. Hafif bir kar yağışı var, kendimi bir kar küresinin ortasında gibi hissediyorum, gözümü seğirten pırıltılı ışıklar, baş ağrım iyi gelmeyen canlı bir Noel caz grubu ve sekiz geyik tarafından çekilen kızığında ışıklı bir Noel Baba var.

Her şey burada. Hiçbir şey unutulmadı.

Mükemmel. Eğer bu tarz şeylerden hoşlanıyorsanız.

Yatağa geri dönüp Ocak ayına kadar saklanmak istiyorum. Ama bunun yerine dişlerimi sıkıp en iyi gülümsememi takınıyorum. Lando için.

"Pekala çocuklar. Ne tür bir ağaç alacağız?" Miles, yılın hiçbir zamanında benim ulaşamadığım bir sevinçle ellerini birbirine sürdü.

"Yeşil olan mı?" diye karşılık veriyorum.

Yanımda Lando kıkırdıyor. Karanlık, kaba bir kıkırdama ama en azından bir şey. Giyinip evden çıkmamız bir saat sürdü ve bu süre içinde pek bir şey söylemedi ama dünkü kadar cinayet işleyecek gibi görünmüyor. Ya da o kadar sarhoş değil. Yine de hüzün hala orada. Belki de daha az gülmeliyim.

Dürüst olmak gerekirse, ağaç diktirmeyi kesinlikle reddedeceğini düşünmüştüm, bu da bana geride kalmak için mükemmel bir bahane sağlayacaktı, ama şaşırtıcı bir şekilde, bunun harika bir fikir olduğunu

düşündü. Eğer "evet, neyse" cevabını harika bir fikir olarak kabul ederseniz tabii. Miles öyle düşündü, en azından.

"Sanırım Aspen'i sevdim," diye mırıldandı.

"Bunu çok yüksek sesle söyleme. Miles burada bir kulübe satın almak istiyor."

"Hım. Belki."

Keşke ağzımı kapalı tutsaydım, ama birdenbire buz gibi havadan süzülen zencefil ve tarçın kokusunu aldım ve dilimin altında tükürük birikti. İleride, ışıklı yelekler giymiş, dans eden iki zencefilli kurabiye adamın bulunduğu soluk pembe bir dükkan var; sanki dükkandan çıkıp sokağa doğru ilerleyen uzun insan kuyruğunu izliyorlarmış gibi görünüyorlar. Şimdiye kadar gördüğüm en az korkutucu kapıcıydılar.

Bu, gördüğüm en uzun kuyruk; tıpkı Disney eğlence parklarındaki, ön sıraya ulaşmanıza daha dört saat kaldığını belirten tabelalar taşıyan küçük adamları hatırlatıyor.

"Bu sabah buradan geçerken kuyruğun iki katına çıktığını gördük." Hendricks Lando ve bana dönüp Miles'ı dürttü. "Yarın erkenden gelmeliyiz. Kuyruk bu kadar uzunsa içeride mutlaka iyi bir şey olmalı."

"Bekleyecek kadar vaktim yoktu, çok acıkmıştım." Miles, uzun dükkanlar sırasının sonunu işaret ediyor. "İşte Noel ağacı satan yer."

Noel ağacı satan yer beklediğim gibi değildi. Bay Giles'ın her yıl 1 Aralık'ta Valentine Nook köyümüzde kurduğu ahşap çitli kulübe gibi olacağını düşünmüştüm. Aslında, sıradan bir dükkan; belki de en Noel temalı dükkan, pencerelerinde Burlington'daki kapıları süsleyecek kadar büyük çelenkler asılı. Camların etrafına daha fazla ıslıl ıslıl lamba sarılmış, tuğladan dışarı doğru çıkıntı yapan koyu yeşil bir tabelada "Wylder Trees" yazıyor ve kapının üzerinde küçük altın bir zil asılı.

Yaklaşırken fark etmemiştim ama dükkanın yan tarafı tıpkı Bay Giles'ınki gibi çitlerle çevrili. Bütün ağaçlar burada, boylarına göre ayrılmış, yirmi metreye kadar uzanan bir sıra halinde dizilmiş. Dünkü kar fırtınasından kalan kar dalların üzerinde duruyor ve diziliş şekillerine bakınca, sanki Narnia'ya bakıyormuşum gibi hissediyorum.

Çocukluğuma dair her anı -iyi ya da kötü- o kadar derinden etkiliyor ki, gözlerim hemen yaşlarla doluyor.

Hiçbirinin düşmesine izin vermeden önce yüzümü çeviriyorum.

Noel en kötü şey.

"Tavanın yüksekliği ne kadar sence? Yirmi fit mi, otuz fit mi?"

Burnumun altını elimle sildim. "Milo, yirmi metrelik bir ağaç almayacağız."

"Neden olmasın? Teslimat yapıyorlar." Tam da bunu söyleyen bir tabelayı işaret ediyor.

Lando mantıklı bir şekilde, "Zirveye nasıl ulaşacaksın?" diye soruyor.

"Ayrıca, ana salonda zaten dev bir ağacımız var," diye çıktım, istemeden de olsa daha sert bir sesle, ama altı metrelik bir ağacı süsleyecek değilim. "Allah aşkına, normal boyutlarda bir ağaç alın."

Hendricks, parıltılı dallarla sarılmış çam ve sarmaşıklardan oluşan bir kemerin altından geçerek dükkana girerken arkasından, "Yardım almak için içeri giriyorum," diye sesleniyor. Ortada bir demet ökseotu asılı duruyor.

Çenem seğiriyor. Noel ağaçları. Ökseotu. Sim.

Arkamı döndüğümde Miles'ın Lando'nun koluna girip onu uzaklaştırdığını, beni ise tam anlamıyla en kötü kabusumun içinde yalnız bıraktığını gördüm. Eve gidip Noel'in hiç var olmadığını varsayabilmek için burada ne kadar daha kalmam gerekiyor?

Onlara yetişmekle uğraşmıyorum.

Miles, şüphesiz Lando'yu neden buraya araziye yatırım yapmamız gerektiğine ikna etmeye çalışırken, aynı zamanda onu en büyük ağacı almaya da ikna etmeye çalışıyor, sanki şenlikli bir "erkeklik gösterisi" gibi. Başlarını öne eğmiş, fısıltıyla konuşuyorlar ve birkaç saniyede bir, bir ağacın önünde durup tepesine, sonra da dibine bakıyorlar, sanki birer ağaç uzmanıymış gibi. Lando'nun Miles'a söylediği bir şey onu kahkahalarla güldürüyor ve bir an için babamıza o kadar benziyor ki nefesim kesiliyor.

Ellerime biraz sıcaklık üfleyerek, herkesi beklerken oturabileceğim bir bank görüyorum. Yakındaki bir dalda asılı duran tek bir Noel süsünü fark ediyorum ve her dokunuşumda ileri geri sallanışını izliyorum. O kadar hipnotize edici ki, midemde oluşan kaygıyı ve boğazımdaki yumruyu neredeyse unutuyorum.

"Yanımda yardımcı getirdim."

Arkamı döndüğümde Hendricks'in, hizmetçinin yanında, parıltılı ökseotu kemerinin altında yürüdüğünü gördüm. Boğazımdaki düğüm anında kayboldu.

Dürüst olmak gerekirse, sarhoşken onu hayal mi ettim yoksa gerçekten tanışmış mıydık emin değildim. Sonra, tıpkı şimdi olduğu gibi, bana yumurta likörünü denememi söylerken o canlı yeşil gözlerinin eğlenerek parıldadığını hatırladım.

Hatırladığım son şeylerden biri bu neredeyse.

Lanet olası yumurta likörü.

Adımlarını yarıda kesiyor, ardından yüzünde geniş bir gülümseme belirliyor ve sevimli düğme burnunu kırıştırarak tüm hatlarını aydınlatıyor. Pembe yanaklarının üzerinde duran kalın, isli siyah kirpiklerin altında yeşil gözleri irileşiyor. O kadar pembe, yuvarlak ve mükemmeller ki, sanki biri onları üzerine çizmiş gibi.

Cidden, o çok güzel.

“Merhaba, tekrar görüşmek üzere. Slipknot hayranı...”

Birden ayağa fırladım. Hiçbir sebep yokken, ağzım açık kaldı. Bakışlarım da öyle. Kışlık bot giymiş ayaklarına doğru kaydı ve yavaşça yukarı çıktı. Gerçekten çok yavaşça. Beline sarılmış bir önlük, şimdiye kadar gördüğüm en inanılmaz kıvrımları, dolgun ve çekici hatları vurguluyordu. Hayata gelmiş bir kum saati gibiydi. Koyu sarı saçlarının çoğu başının üstünde toplanmıştı ve içinden bir kalem, belki bir toka ve belki de gevşek bir tutamda o parıltılı dalın bir parçası çıkıyordu.

Onu kaldırırsam garip olurdu herhalde, değil mi?

Gözlerim tekrar yüzüne kayıyor, sonra bakışlarımı ondan ayırıp önlüğündeki yazıları okumaya kalkışma hatasına düşüyorum. Ancak Wylder Ranch yazısının ön tarafa işlenmiş olduğunu görebilmek için daha yakından bakmam gerekiyor, sonra da sanki göğüslerine bakıyormuşum gibi göründüğümü fark ediyorum.

Benim hatam değil. Logoyu aynı renkte yapmamalıydı, değil mi?

Noel ağacı yeşili, tıpkı gözleri gibi.

Ve Tanrım, o kıvılcık dudakların penisimi sarmasını görmek için neler vermezdim!

Bu kadın gerçek olabilir mi? Sanki kanatları varmış ve ağacın tepesine oturması gerekiyormuş gibi görünüyor. Ona oturacak bir şey verebilirdim. Aman Tanrım. Bana ne oluyor böyle?

Boğazıma soğuk hava kaçıyor, boğulmaya başlamadan önce öksürerek dışarı atmayı başarıyorum.

Hendricks, Miles ve Lando ağaç değerlendirmesinden döndüklerinde kaşlarını çatarak, "Şey, ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?" diye sordu.

Hâlâ ona çok dik dik bakıyorum, cevap veremiyorum, verdiğim tepkiden dolayı çok sarsılmıştım, ama gözleri başka yöne kayınca yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. İkizlerle ilk kez karşılaşan herkesin yüzündeki aynı ifadeydi bu.

"Daha genç ve daha yakışıklı olan benim." Miles, o daha bir şey söyleyemeden göz kırptı.

Bu onun standart repliği ve ben de Lando'nun bu sözleri mırıldanmasına gözlerimi deviriyorum. Bin kere duyduğumuz bir başka replik. Genellikle kızın ona numarasını vermesiyle sonuçlanıyor, ama Miles bu sefer bir numara alacağını düşünüyorsa, fena halde yanılıyor.

Onu ilk ben gördüm.

"Milo, şimdi olmaz," diye tersledi Hendricks, parmağını benimle yumurta likörü satan kız arasında gidip getirirken; ben de bir türlü ona bakmaktan kendimi alamıyorum. "Buna geri dönmek istiyorum. Bir şeyler oluyor."

Üç kişilik izleyici grubum başlarını bir o yana bir bu yana sallıyor. Her neyse, garip ve sıcak bir şey bu. Etrafımızda hava cızırtılı bir şekilde ısınıyor.

Miles hem herkese hem de kimseye, "Bakın, Al kızarıyor," diye duyurur. Açtığı şeker -ki aslında havadaki çıtırtıydı- ağzına atılır.

Arkamda Lando homurdanıyor.

Kardeşlerimden nefret ediyorum. Noel'den nefret ediyorum.

Sonunda, "Hayatımda hiç bu kadar kötü bir akşamdan kalma yaşamamıştım," dedim. "Ve bu senin suçun."

Yumurta likörü içen kızın kahkahası o kadar yüksek ve içten ki, ben de ona katılmadan edemiyorum. Ve tekrar duymak istiyorum.

"Martha'nın yumurtalı likörü mü?"

"Evet-"

Hendricks araya girerek, "Yumurta likörü hakkında nereden biliyorsunuz?" diye sordu.

"Bunu denememizi o önerdi," diye yanıtlıyorum gözlerimi ondan ayırmadan.

"Bu inanılmazdı. Tarifini öğrenmemiz lazım."

Sinirli bir şekilde başını salladı ve dikkatini ikizlere çevirdi. "Hiç olmaz. Bu tarif Martha ile birlikte yaşayacak ve onunla birlikte ölecek, korkarım."

"Bu düzenlemeden memnunum," diye yanıtlıyorum ve bu da onu tekrar güldürüyor.

Evet.

Ellerini kot pantolonunun arka ceplerine sokup, botlarını giyerek sallanıyor. Göğüslerini bana daha da yaklaştırdığının farkında olup olmadığını bilmiyorum. Bunu söylemesi de muhtemelen akıllıca olmaz.

Artık penisimin aralarına girdiğinde nasıl görüneceklerini merak etmeyi bırakmalıyım.

Tahminimce muhteşem.

“Yani, bir ağaç mı arıyorsunuz? Bu haftaki yapılacaklar listenizde bu mu var?” diye sırttı ve kardeşlerime gereğinden fazla malzeme verdi.

Aslında buna ihtiyaçları yoktu ama üçünün de yüzünde, "Bunu sonradan duyacağım" dercesine aynı sırıtışlar vardı. Miles'ın kaşı, saçlarının arasında kaybolmuştu.

Onlardan bahsetmeyi hiç düşünmemiştim ama bu kızın sadece bir içki tavsiye eden biri olmadığı açık.

Üç kafa, altı çift göz, hepsi senkronize bir şekilde hareket ediyor ve cevabımı bekliyor.

"Buna benzer bir şey."

"Pekala...size elimizdekileri göstereyim." Gülerken gözleri tekrar kısıldı.

"Durun bir dakika," diyor Miles, kimsenin geçmesine izin vermeden yolu kapatarak. "Önce tanışalım... bu Lando, ben Miles, bu da Hendricks..." Başparmağıyla her birini işaret ediyor, sonra kolunu omzuma atıp boşta kalan eliyle göğsüme vuruyor. "Ve bu kibar İngiliz beyefendisi de Alexander. Ama sanırım bunu zaten biliyorsunuz."

Lando bu sefer daha yüksek sesle tekrar homurdandı. Miles, sanki Olimpiyat altın madalyası kazanmış gibi kibirle gülümsüyordu ve bu kızın yanakları kesinlikle bir saniye öncesine göre daha pembeleşmişti.

"Aslında isim belirlemeye hiç fırsat bulamadık. Sadece yüksek sesli müzikten hoşlanmamamızdan kaynaklanıyordu. Benim adım Haven Wylder." Kıkırdadı ve bakışları dördümüzü de süzdükten sonra tekrar bana odaklandı; sanki benim iyi bir örnek olup olmadığımı kendi kendine karar vermeye çalışıyormuş gibi bakışları orada kaldı. "Wylder Ağaçlarına hoş geldiniz."

"Adım Alex, sadece Alex," dedim Miles'ın kolunu iterek. "Merhaba Haven. Lütfen önden gidin."

Hepimiz önce onun gitmesine izin verdik, ama Miles onu takip edemedi kolundan tuttum ve kulağına "Aptallık yapmayı bırak" diye fısıldadım.

"Ama çok eğlenceli," diye karşılık verdi ve diğerlerinin peşinden aceleyle gitti.

Haven bizi derme çatma ormanın içinden geçirirken, Miles ve Lando da onu daha önceki araştırmalarında gördükleri yere doğru yönlendiriyorlar. Neyse ki, normal boyutlarda olduğunu düşündüğüm ve süslemek için bütün haftayı alacak kadar büyük olmayan bir tanesinin önünde duruyoruz. Miles'ın istediği ağacın bu olduğunu söylediğinde biraz hayal kırıklığına uğradığımı söyleyemem, çünkü bu, işimizin bittiği ve Haven'la daha fazla vakit geçiremeyeceğim anlamına geliyor.

"Bugün ağaç alışverişine mi gittin, hafta için başka ne planların var?" diye soruyor Haven, hesabı ödemek için mağazaya girdiğimde, çünkü bu bana onunla daha fazla vakit geçirmek için bir bahane sağlıyor.

Tahmin edileceği üzere, ikizler beni yakından takip ediyor ve sanki sadece patlamış mısır eksikmiş gibi beni izliyorlar.

Omuz silkip başımı Hendricks ve Miles'a doğru çevirdim. "Bu ikisi gemi turu yöneticileri. Lando ve ben de yolculuğa eşlik ediyoruz."

Hendricks, tepkimi izleyerek, "Yarın helikopterle kayak yapmaya gidiyoruz," diye yanıtladı.

Yüzümde şaşkınlık belirdi. Şaşkınlık ve mutluluk. Helikopterle kayak yapmayı çok seviyorum. Hepimiz seviyoruz. Issız bir dağ tepesine inmenin ve taze kar üzerinde hızla aşağı kaymanın verdiği heyecan eşsiz. Babamla geçirdiğim en sevdiğim anlarımdan biri bu; artık yeterince büyüdüğümü ve deneyim kazandığımı düşünüp onunla kayak yapmaya karar verdiği zamanlardı.

O gün hâlâ hayatımın en güzel günü. Sadece ben, Lando ve babam St. Moritz'deydik.

"Öyle miyiz?"

Şimdi bunu anlayabiliyorum. Kar ve dağlar. Bunda Noel'le ilgili hiçbir şey yok. Kış işte böyle bir kış.

"Evet, merak etmeyin. Grinch'i de göz önünde bulundurarak planlar yapıyoruz."

Göğsüm sönüyor.

Haven bana döndü, gözleri eğlenceyle parlıyordu ve gülümsemesini zorla bastırdı. "Grinch mi?"

Miles kolunu tekrar omzuma attı. "Evet, Al Noel'den nefret ediyor."

Lando için. Lando için. Lando için, tekrarlıyorum, aynı zamanda Miles'ı da reddedeceğime söz veriyorum.

Kolunu bir kez daha ittim.

"Noel'den nefret mi ediyorsun?"

Kahretsin. Haven'ın gözleri kocaman açılmış. Karnım alt üst oluyor; belki de yumurta liköründendir ama daha çok... utanç gibi geliyor. Tuhaf bir şey. Noel'den nefret etmem gerçek, nedenini kimseye söylemesem de, çünkü insanların ne düşündüğünü asla umursamıyorum. Kimseyi ilgilendirmez ama yüzündeki ifade, Hendricks, Miles ve Clemmie'nin bana her zaman verdiği bakışa benziyor.

"Ve ben de senin sadece Slipknot'tan nefret ettiğini sanıyordum," diye mırıldandı Haven, sadece benim duyabileceğim şekilde, ve ben de belki de Slipknot'tan nefret etmediğime karar verdim, çünkü bana bu inanılmaz derecede seksi kızla en iyi açılışı onlar yapmıştı.

"Bakın, şu süslemelere..." diyor Hendricks, neyse ki konuyu değiştirerek.

Üçümüz orada durup, dükkanı ve Alaaddin'in Mağarası'nı andıran havasını inceliyoruz; çekmeceler rengarenk süsler ve kurdelelerle, çelenklerle, kağıt zincirlerle, örgü çoraplarla, kar küreleriyle, fındıkkıran heykelleriyle, parıltılı objelerle, yıldızlarla dolu; her yerde Noel eşyası var.

Wylder Trees sadece bir ağaç dükkanı değil. Burası bir Noel dükkanı. Bu kız, Haven, Noel'i çok seviyor.

"Vay canına, inanılmaz," diyorum dürüstçe, çünkü gerçekten öyle. Her yer Noel süslemelerinden arınmış gibi görünüyor. Sadece benim zevkime uygun değil, neyse ki henüz alerji olmadım.

Çünkü bu yaşandı.

"Evet, burayı çok seviyorum," diye yanıtlıyor, göğsümün tam ortasına dokunan bir gülümsemeyle. "Ve bu, Noel'den nefret eden birinden alınabilecek en büyük iltifat."

Onu düzeltmiyorum, Miles'ın gülmemeye çalışmasını izlemekle çok meşgulüm ve Haven, Hendricks'e yardım etmek için döndüğünde Miles, Grinch'i andıran bir ses çıkarıyor.

Evet, kesinlikle onu reddedeceğim, ama ona söylemeden önce, ağacımızı olası diğer alıcılardan koruyan Lando'nun yanına koşup beklemeye başladı. Her biri ağacın bir ucundan tutup sokağa doğru yönlendirdi.

Korktuğum için hiçbir şeye dokunmaya cesaret edemiyorum ve Haven ile Hendricks'in kollarında süs eşyalarıyla kasaya geri dönmelerini bekliyorum. Her şey tezgâhın üzerine yığılmış. Görünüşe göre bunların hepsi oğlu Max'e götürülecek.

“Biliyorsunuz”—dev fındıkkıran heykellerini işaret ederek—“bunları da alırım ama ağacı getirebilir misiniz, sonra bunları arabayla geri götürebiliriz?”

Başını salladı. "Elbette. İsterseniz heykelleri İngiltere'ye ekspres kargo ile gönderebilirim, Noel'den önce oraya ulaştırabiliriz."

“Hayır, sorun değil, teşekkür ederim. Hallederiz,” diye yanıtlıyor, çünkü ağaçlar bizimle birlikte uçakla eve gelecekler. “Tek ihtiyacımız olan ağacı kulübeye götürmek.”

"Anladım." Büyük bir makas alıp kocaman bir rulo baloncuklu ambalaj malzemesini kesmeye başladı ve işte o zaman tırnaklarını fark ettim.

Kırmızı ve yeşil renkleri, Noel Baba ve şeker kamışlarının minik çizimleriyle ve Noel'le ilgili her şeyle dönüşümlü olarak kullanıyorum. Kendimi durduramadan, dudaklarının penisimin etrafında olduğu görüntüsü yerini o Noel tırnaklarına bırakıyor.

“Peki çocuklar, bugün ağaç süsleyecek misiniz? Yoksa kayak yapmaya mı gideceksiniz?”

Ağzına bakakalıyorum. Az önce bir şey söylediğini biliyorum ama aklım başka yerlerde olduğu için duyamıyorum. Çok daha aşağılarda, sefil bir yerde.

“Al...” Hendricks’in yüzündeki şaşkınlık haklı. Ben de şaşkıyım. Hatta irkildim. “Bugün ne yaptığımızı sormadım.”

“Ah, özür dilerim. Önce kayak pistleri, sonra da öğleden sonra ağaç. Şu akşamdan kalma halimi atmam lazım.”

Haven kıkırdadı. "Aspen Dağı'na git. Dünkü kar fırtınasından sonra kar muhteşem olacak."

"Oraya ne sıklıkla gidiyorsunuz?"

“Mümkün olduğunca sık gidiyorum ama birkaç haftadır gidemedim.” Hendricks için paketlediği ilk birkaç şeyi nazikçe büyük bir alışveriş poşetine yerleştirip ona gülümsedi. “Gerçekten çok şirin süsler seçmişsin. Benim de en sevdiklerimden.”

Onları kendi hallerine bırakmaya karar verdim ve kendim mağazada dolaştım. Oldukça güzel, inkar edemem. Annem burada olsaydı bütün dükkanı satın alırdı. Bence Valentine Nook'ta böyle bir dükkan olmalıydı, bir yandan da Haven'a ve Hendricks'e nasıl güldüğüne dikkat etmeliydim.

Oyalama amacıyla bir süs eşyası alıyorum. Haven'ın başkasıyla güldüğünü görmek istemiyorum. Onun tüm kahkahalarını istiyorum.

Hendricks'in eşyalarını toplamayı bitirdiğinde, o kadar çok dikkat dağıtıcı ıvır zıvır toplamış oluyorum ki, onları tutmak için iki elimi de kullanmam gerekiyor. Ayrıca nereden aldığımı da tam olarak bilmiyorum.

“Al...ne yapıyorsun?”

Haven ellerime dikkatlice baktı. "Paketlememi ister misin?"

“Şey...” Gözlerim kaşları çatık olan Hendricks'e kayd. “Evet. Evet. Annem ve Clemmie için eve götüreceğim. Clemmie benim kız kardeşim,” diye ekledim aceleyle ve tamamen gereksiz bir şekilde.

"Harika. Çok nazıksın."

“Ve biliyor musun... onu da alırım.” Raftaki bir yıldıza işaret ediyorum. Bulabildiğim en büyük, en ışıltılı ve en gösterişli yıldız ve dört yüz dolar. Noel'in canı cehenneme. “Miles'ın lanet olası ağacına asılabilir.”

Hendricks hiçbir şey söylemiyor. Söylemesine gerek de yok, gülmek için çok fazla çaba sarf ediyor.

"Anladım, Grinch." Haven göz kırptı.

O söylediğinde neden farklı geliyor kulağa?

Haven

Bölüm 5

Tezgahtan düşürdüğüm yedinci yüz bininci zencefilli kurabiye evinin kırık kalıntılarına bakıyorum.

Keşke bu aptal yarışmaya yardım etmek için gönüllü olmasaydım. Ya da en başından beri bu fikri ortaya atmasaydım.

“Kahretsin,” diye fısıldadım kendi kendime, ama herkes beni duyamayacak kadar meşguldü ve kimse bugün sorumlu oldukları karıştırma kabından başını bile kaldırmadı.

Onu tezgahın altına tekmelemek çok cazip geliyor. Çok kolay olurdu. Ama baş fırıncı Kyle fark ettiğinde bununla daha sonra uğraşmak zorunda kalırdım. İlkini kırdığımda sinirlenmişti. Onuncuyu kırdığımda ise çok daha fazla sinirlenmişti. Bunu görürse ne olacağını kimse tahmin edemez.

Bu noktada neden onları daha güvenli bir yere taşımadığını anlamıyorum. En azından bu parti öğle yemeğine kadar satılıp buradan gidecek.

Saylor'ın kafası kapı çerçevesinden uzanıyor, tam da ben yorgunluğumdan kafamı duvara yaslamışken.

"Kahve ister misiniz?"

Bir gözümü hafifçe aralıyorum. "Sanki beynimin içindesin."

"İğrenç." Yüzü tiksintiyle buruştu, ki açıkçası buna güceniyorum çünkü beynimin içinde olmak çoğu zaman bir zevk. Bazen de öyle.

“Evet, kahve istiyorum.” Duvara yaslanıp süpürgeyi kaptım ve delilleri hızla ortadan kaldırdım.

"Aslında bana da bir tane yapmalısın, biliyor musun?" diye mırıldanıyor fırın katına doğru yürürken.

"Evet, bunu nasıl tahmin ettin?"

"Sen olmasaydın hâlâ yatakta olurdum."

Verecek bir cevabım yok. Kız yalan söylemiyor.

Sorun şu ki, ikimiz de safız.

Şu anda saat 06:05'te ikimizin de içinde bulunduğu bu fırın, yetmiş iki yaşında, Aspen doğumlu Bayan Loughy'ye ait. Fırını otuz yıl önce kurdu ve o zamandan beri topluluğun simgesi oldu. Yemin ederim ki, tarçınlı çörekleri için insanlar cinayet bile işledi—yani, hafif bir suç işlediler, ama bu başka bir hikaye.

Fırın yıllar içinde büyüdü ve içecek servisi yapmaya başladı. Şimdi her sabah saat altı buçukta, dağa götürmek üzere günün ilk sıcak çikolataları ve çörekleri için blok boyunca uzun bir kuyruk oluşuyor. Yazın ise çilekli buzlu çay satılıyor.

Turistler, Vogue dergisinin birkaç yıl önce Aspen'deki en iyi yerel mekanlar listesinde yer vermesinden sonra çok rağbet gören bir ürün haline gelen kanvas alışveriş çantaları için geliyorlar.

Neyse, konudan sapıyorum.

Ne yazık ki, Bayan Loughy'nin kocası Chip geçen yılın sonunda vefat etti ve ikisinin de hiç çocuğu olmadığı için, Bayan Loughy kendini çok daha fazla boş zamanla buldu. Loughy ailesini her zaman sevmiştir; Chip babamla biraz çalışmıştı ve Saylor ile ben küçükken, Bayan L. her taze ekmek almaya geldiğimizde tezgahın arkasından bir şey seçmemize izin verirdi. Ben her zaman tarçınlı çörek seçerdim.

Bu yüzden, öldüğünde ona istediği her konuda yardım edeceğimi söyledim. Sadece bana haber vermesi yeterliydi.

Ekim ayında verdiğim sözü fazlasıyla yerine getirdi ve tatillerde yardım etmemi istedi.

Tabii ki, demiştim. Saylor da yardım etmek için burada. Neye ihtiyacınız olursa olsun, Bayan Loughy.

Altı hafta önce bize anahtarları teslim etti ve hemen kız kardeşiyle birlikte üç aylık bir dünya turuna çıktı. Chip olmadan Aspen'de Noel geçirmek istemiyordu.

Beş hafta önce, fırının her yıl düzenlediği yıllık zencefilli kurabiye yarışmasını hatırladım. Bu fikir, gençliğimde aklıma gelmişti.

Zaman yolculuğu mümkün olsaydı, geri dönüp ağzımı bantla kapatırdım.

Bu durumun tek kurtarıcı yanı, sabah dörtte dönüşümlü olarak işe gelen fırıncı ekibi. İki bin tane zencefilli kurabiye kiti pişirmem imkansız. Saylor ve ben sadece idari işlerle uğraşmak zorundayız.

Ah, bir de sabahın erken saatlerinde sıcak çikolata isteyen tüm müşteriler.

Neyse ki öğle yemeğinde kapanıyor. Sabahları her zaman bu kadar kalabalık olmasının sebebi muhtemelen bu, ama fırını daha uzun süre açık tutması için ne kadar yalvarılmış olursa olsun, çalışma saatleri hep aynı kaldı: Sabah 7'den akşam 12'ye.

Son bir ayı, Bayan Loughy'nin benim de işletmem gereken kendi dükkanım olduğunu unuttuğuna inanarak atlattım. Öte yandan, paraya gerçekten ihtiyacım var. Saylor'ın sabah erken kalkmalarla nasıl başa çıktığından emin değilim—sanırım çoğunlukla kahve ve tarçınlı çöreklerle. Ayrıca, dükkanı kapattıktan sonra öğleden sonra uyuyabiliyor.

Ben sabah dokuzda buradan çıkıp ağaç ürünleri dükkanını açıyorum, sonra da akşam beşte fırın ekibi işini bitirdikten sonra buraya geri dönüp ortalığı topluyorum.

Saylor bana dumanı tüten bir fincan kahve uzatıyor ve itiraf etmeliyim ki bu Colorado'daki en iyi kahve. Belki de Amerika Birleşik Devletleri'ndeki en iyisi. Bu dükkanın her şeyi muhteşem. Tabii ki, sabahın köründe açmak zorunda kalmadığınız sürece.

“Teşekkürler.” Bardağımı kaldırıp onun bardağına vurdum. “Buna ihtiyacım var.”

O kadar yüksek sesle inliyor ki, bardağına bir yudum daha kafein eklemek istiyorum. "Yarışma için heyecanlı mısın?"

Omuz silkiyorum ama dudaklarımdaki ciddi çizgiyi bozan gülümsemeyi engelleyemiyorum.

Noel, yılın en sevdiğim zamanı. Nokta.

Bununla ilgili sevmediğim hiçbir şey yok. Soğuk hava, havada sürekli hissedilen tarçın ve baharat kokusu, ısıltı ve parıltı, Noel şarkıları... hepsi.

Annem ve babam buna bayılırdı ve her yıl yıl sonuna doğru heyecanları daha da artardı. Annem 1 Kasım'da Cadılar Bayramı için astığı süslerin yerine kış süslerini asmaya başladılar. Şükran Günü bittikten sonra ise gerçek Noel süsleri ortaya çıkardı. Bahçede gerçek boyutlarda bir Noel Baba ve

kızağı, ön verandada fındıkkıran figürleri ve evin etrafındaki her ağaçta karlı dalların arasından parıldayan ışıklar...

Küçükken hep zencefilli kurabiye evleri süslerdik, zencefilli kurabiye yarışması da buradan geliyor. Yani evet, Aralık ayında en çok beklediğim hafta bu.

“Tabii ki de öyleyim. Zencefilli kurabiye ev yarışması bu. Ama...” Parmağımı havaya kaldırıp surat astım. “Katılamadığımız için üzgünüm.”

“Birini araya sıkıştırabiliriz.” Saylor sırtıyor, çünkü bu yıl yarışmaya katılmayacağımız, bunun yerine biz yöneteceğimiz ilk yıl olacak. “Sahte bir isim bulabiliriz.”

Kaşımı kaldırıyorum. Çok cazip geliyor. Hem de çok cazip.

Bunu düşünmemeye çalışıyorum.

Yarışma üç gün sürüyor ve bu süre boyunca Aspen'de en çok konuşulan etkinlik oluyor. Kurallar basit:

1. Zencefilli kurabiye evinizin iskeletini ve krema tüplerini 50 dolara fırından alın (gelir yerel hayır kurumuna bağışlanacaktır).

2. Haftanın sonuna kadar evi tamamen dekore edilmiş halde geri getirin.*

3. Hakimlerin kararı kesindir.

**Katılımcılar yalnızca mağazalardan kolayca satın alınabilen, standart pişirme veya ev ürünlerini kullanabilirler.*

Bayan Loughy, rekabet kontrolden çıkmaya başlayınca bu son noktayı da eklemek zorunda kaldı.

Bir yıl, iki baba kızlarının zencefilli ev kupasını kazanması için birbirleriyle yarıştı. Dağlarda geçirilen bir gün olarak başlayan etkinlik, en iyi okula kimin gittiği, en yeni arabayı kimin kullandığı, en çok poninin kimin olduğu konusunda bir rekabete dönüştü ve kızlardan biri zencefilli ev ödülünü kazanacağını ilan edince diğerleri ağlamaya başlayınca tam bir savaşa dönüştü.

Bir baba, evin etrafına su tahliye borusu olarak kullanmak üzere birkaç bin dolarlık banknotu hamurun içine sardı ve Bayan L.'ye bunu kendine saklayabileceğini söyledi. Bir diğeri mesai saatleri dışında dükkana uğradı ve ona tatil için Karayipler'deki adasını pek de gizli olmayan bir şekilde teklif etti, üçüncüsü ise uçağını kullanabileceğini söyledi.

Toplanan paranın tamamı yardım kutusuna gitti.

Bir yandan da Bayan Loughy'nin tatil yoğunluğu başlamadan önce ayrılırken tam olarak ne yaptığının farkında olup olmadığını merak ediyorum.

Saylor'a cevap vermek üzereydim ki, yeni pişmiş sıcak tarçınlı çöreklerin kokusu burnuma çarptı ve fırıncılardan biri olan Brock, mutfaktan telaşlı bir şekilde çıktı. "Kyle, açılışa beş dakika kaldığını söyledi. Ve Haven, başka bir eve daha zarar verdiğini biliyor."

Gözlerim neredeyse gökyüzüne doğru yuvarlandı. Elinde tuttuğu tepsiyi alıp tezgâhın üzerine yerleştirdim ve son bir kez etrafa göz attım. Her şey hazır.

Pasta kutuları üst üste yığılmış ve doldurulmayı bekliyor. Fasulyeler öğütölüyor. Sade ve aromalı kruvasanlar, tarçınlı çörekler, İngiliz çörekleri, brownieler, bezeler ve çeşitli diğier pastaların yanında duruyor. Bir sonraki tepsi sırasında ise süslenmiş Noel zencefilli kurabiyeleri var; geyikler, Noel babalar, şeker kamışları, çoraplar... Arkamızdaki raflarda beş farklı çeşit ekmek düzgünce istiflenmiş.

En önemlisi, zencefilli kurabiye ev yapım setini (dört duvar, çatı ve tüm krema) içeren ilk bez torbalar, Kyle'ın dün yaptığı, son derece şenlikli, tamamlanmış ve ekstra Noel havası taşıyan evin etrafına yerleştirilmiş orta masada saklanıyor.

Saylor dışarıdaki uzun kuyruğa bakıp dükkan anahtarlarını kaptı ve anahtarlığı işaret parmağında çevirdi. "Tamam. Açıyorum."

Tepsilerin yeniden doldurulması sadece on dakika sürüyor.

Aramızda kalsın, Saylor ile ben mutfaktakilere ekmek, çörek, kruvasan, kurabiye veya zencefilli kurabiyelerin neredeyse bittiğini söylerken neredeyse sesimiz kısılana kadar bağıriyoruz. Brock üçüncü parti tarçınlı çöreklerle geliyor ve o kadar kalabalık ki Saylor onu bırakmak istemiyor, bu yüzden o kutuları paketlerken o da içecekleri hazırlıyor.

Kırk beş dakika geçti ve nihayet sıranın sonuna gelindiğinde bir sakinlik oldu, ancak yine de yoğunluk devam ediyordu. Brock, karıştıрма kaplarının başına geri çağırıldı, ama sadece tekrar ihtiyacımız olana kadar. Zencefilli

kurabiye evlerinin yarısı satılmıştı ve ben masayı toplarken, derin bir ses bana öyle bir enerji verdi ki, sanki şeker komasına girmiş gibi hissettim.

Arkamı döndüm ve karşımda Noel'den nefret eden Alex ve onun oldukça geniş göğsüyle yüz yüze geldim.

Beynimin arka tarafında hissettiğim o yoğun yorgunluk, inanılmaz derecede yakışıklı ve hayatımda duyduğum en seksi aksana sahip bu adamı unutmama neden oldu herhalde. Sanki Theo James kendini bir bal fiçisine batırmış gibi. Bir aksandan tahrik olmak mümkün mü acaba?

Ve kokusu... Belki dün dükkanımdaki çam kokusu çok baskın olduğu için fark etmedim, ama burada, şeker ve baharatların arasında, o her şeyin en güzeli. Deri ve sarmaşık gibi lezzetli, topraksı bir koku, yıldızların altında kamp yaparak geçirilen rahat geceleri çağırıştırıyor.

Onu yalama isteğine karşı koymaya çalışıyorum, umarım bunun sebebi sadece zencefilli kurabiye yiyerek yaşadığım ve damak tadımı tazelemem gerektiğidir.

Vücudumdaki her hücre neden zonkluyor?

“Senin olduğunu sanıyordum.” Sırıttıyor ve kendimi dünkü gibi aynı büyüünün etkisi altında buluyorum. Gözlerimi ondan ayırmamı engelleyen o büyüünün etkisi. Çünkü yapabildiğim tek şey onun derin mavi gözlerine bakmak. “Sakın bana buranın da sahibi olduğunu söyleme? Aslında, bu kasabayı tek bir kişi mi yönetiyor? Sen Aspen misin?”

Gülmem kaçtı. "Hayır, maalesef. Ben sadece sıradan bir Haven'ım."

"Seninle ilgili sıradan hiçbir şey olduğunu sanmıyorum?" diye tereddüt etmeden cevap veriyor ve bakışlarını tutma şekli, Kyle'ın fırınlarından birine çıplak bir şekilde girmişim gibi hissettiriyor.

Aşırı derecede ateşliyim.

O kahve çift sert miydi? Aksi takdirde kalbim bu kadar hızlı atmazdı, bu da o garip şeker yükselmesini açıklardı.

Acaba bir gün gözlerini başka yere çevirecek mi?

“Şey... yani, evet, ve... hayır.” Ne sorduğunu hatırlamaya çalışarak başımı kaşıdım. “Sadece sezon boyunca bir arkadaşına yardım ediyorum.”

Gülümsemesi daha da genişliyor. "Çok nazıksınız."

"Bugün helikopterle kayak yapmaya gitmiyor musun?" diye birden sordum.

“Evet, öyleyiz. Ama dün gördüğümüz fırına, yani şu fırına, sizin sattığınız ne varsa almaya gönüllü oldum.” Bakışları yavaşça dükkanın

zemininde dolaştı. “Neden bu kadar uzun bir kuyruk olduğunu anlayabiliyorum.”

"Evet, sadece sabahları açık, bu yüzden herkes tükenmeden önce erkenden geliyor. Tam zamanında geldiniz."

"Çok şükür." Sırıttı, dikkati tekrar bana yöneldi ve ne diyeceğimi unuttum.

“Hey, Al...” İkizlerden biri Alex’in yanına geldi. “Ne alıyoruz? Burası tıklım tıklım dolu. Sıraya girmem lazım, yoksa sonsuza kadar burada kalacağız.”

"Hendricks,"—Alex kardeşini dürttü ve bana doğru başını salladı —"Haven'ı hatırlıyor musun?"

Hendricks'in şaşkınlığı, benim ona ve ikizine verdiğim şaşkınlığa benziyor. Sanırım o da beni burada görmeyi beklemiyordu. Gözleri benden Alex'e kaydı, sırtışı genişledi ve kendimi bir şakanın dışında kalmış gibi hissettim. "Tabii ki... Haven. Noel ağacı hanımını nasıl unutabilirim ki?"

Eğilerek reverans yaptım ve hemen keşke yapmasaydım diye düşündüm çünkü bu ne saçmalık...

Hayatımda hiç reverans yapmadım. Bunu sadece Bridgerton ve Downton Abbey'de gördüğüm için biliyorum. O aksandan olmalı.

"Tam olarak o," diye yanıtlıyorum sonunda.

Ama Hendricks'in dikkati şimdi masaya çevrildi. "Vay, bu harika. Al... zencefilli kurabiye evine bir bak."

"Evet, Hen. Harika," diye yanıtlıyor Alex, ama bana bakmakla o kadar meşgul ki, ona neredeyse hiç bakmıyor.

Bu elbette gurur verici, ama bu hafta değil.

Zencefilli kurabiye ev haftası değil. Noel'den nefret ediyor olabilir ama bu Grinch enerjisini başka bir yere götürmesi gerekecek.

“Baş fırıncımız Kyle yaptı. Yarışma bugün başladı.”

"Yarışma?"

“Evet, zencefilli kurabiye ev yarışması. Önümüzdeki üç gün boyunca herkes bundan bahsedecek. Gerçek Noel severler için.” Genişçe sırtıyorum. “Noel'den nefret edenler için değil.”

Hendricks kahkaha atarak Alex'in sırtına vurdu. "Seni yakaladı, Al."

“Bu çok, çok büyük bir olay. Çok büyük bir baskı.”

Ama sonra yüz ifadeleri eğlenceden şüpheyeye dönüşüyor. Yine de bu, onların olağanüstü yakışıklılıklarını kaybetmiyor. Kesinlikle kaybetmiyorlar.

“Baskı mı? Zencefilli kurabiye için mi?” Alex sırtıttı, mavi gözleri eğlenceyle parıldıyordu ve gamzeleri tamamen belirginleşmişti. Vücudum bir derece daha ısındı. Parmaklarını "ver bana" dercesine kıvırdığında, içimde minik nabız atışları hissettim, çünkü bunu çok farklı bir senaryoda yaptığını hayal ediyordum. “Tamam, ağaç hanım, bana satış konuşmasını yap.”

“Satış yok.” Düzelttiğim yarışma broşürlerinden birini alıp uzattım. “Ev kitlerinden birini satın alıyorsunuz. Üç gün içinde monte edip isim etiketinizi de takıp buraya geri getiriyorsunuz. Her ev değerlendiriliyor ve kazananlar Cumartesi sabahı açıklanıyor.”

Hendricks, Alex'e doğru eğildi, ikisi de kuralları okuyordu. "Ne kazanıyoruz?"

"Kazanmanın onuru, artı bir kupa."

Hendricks bir kez daha kahkaha atarken, Alex'in gülümsemesi daha da genişledi.

Kollarımı kavuşturup bir adım geri çekildim ve ona alaycı bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Yaklaşık iki bin kişi girecek."

Hendricks'in kayıtsız tavrı ortadan kalkar. "Ne?! İki bin mi? Bu, Valentine Nook'un tamamından daha fazla."

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama yine de ikisine de en kibirli ifademi takınıyorum. "Bakın, Aspen'de rekabetçi bir topluluğuz. En İyi Zencefilli Kurabiye Evi unvanını kazanmak bir şey ifade ediyor."

İkisinin de yüzündeki ifadeden bana inanmadıklarını anlayabiliyorum. Ama Alex dolgun alt dudağını içeri çekip başını yana eğince zencefilli kurabiye evini tamamen unutuyorum.

Hemen vibratörümle erken yatmayı planlamam gerek.

“Pekala. Anlaştık. Dört set alacağım.”

Hendricks alaycı bir şekilde, "Al, cidden, hadi ama—" dedi.

“Hey, eğlence planlayabilenler sadece sen ve Miles değilsiniz. Ben alıyorum ve birlikte yapıyoruz. Dün ağacı süslememi sen yaptırdın...” Gözleri benimkine, sonra tekrar Hendricks'e kaydı. “Şey, yani... dün ağacı süslememi sen yaptırdın, bunu da sen yapacaksın.”

Bu sefer Hendricks sessiz kalıyor. Gözleri, Alex ile benim aramda gidip gelirken, her şeyi anlatıyor; %50 şaşkın, %50 eğlenmiş ve Saylor'ın bana verdiği bakışın da aynı olduğundan hiç şüphem yok.

Tezgahın arkasında durduğu yerden bile hissedebiliyorum, çünkü mucizevi bir şekilde dükkan şimdi boş, bu yüzden tüm bu etkileşimi

izlemekten başka yapacak bir şeyi yok.

Arkamı döndüm ve evet, haklıydım. Hatta bir kaşı kalkıktı.

Alex dört adet zencefilli kurabiye ev kiti toplayıp Hendricks'in kollarına bıraktı. "İşte bu kadar, şimdi burada başka ne almamız gerekiyor?"

Odanın her köşesini, üst üste yığılmış masaları, rafları ve nihayetinde tamamen doldurulmuş tezgahı dikkatlice inceledikten sonra, beklentiyle tekrar bana döndü.

"Ne istersin?"

"Her şey olabilir. Dün oradan geçtik ve eğlenceli görünüyordu." Bana sırtıyor. Hendricks başını hafifçe sallıyor. Ama o kadar da hafif değil. "Beslemem gereken üç aç kardeşim var."

İkisini de mağazanın en sevdiğim bölümüne, tezgaha doğru yönlendirdim. "Tamam, tarçınlı çöreklerimizi denemeniz gerekiyor. İnsanlar en çok bunun için geliyorlar. Bir de sıcak çikolata."

"Tamam, her birinden dörder tane. Başka ne?"

"Şey..." diye başladım, ağzım pamukla dolmuştu ve baktığım halde ne sattığımızı tamamen unutmuştum. Ama bu adamda öyle bir şey vardı ki, bu sabah tüm kelimelerimi kaybettim.

"Ekşi mayalı ekmeğimiz harika. Çikolatalı kruvasanlar fırından yeni çıktı, ayrıca Noel kurabiyelerimiz ve otantik İngiliz çöreklerimiz de var. Siz İngilizsiniz, değil mi? Bize fikrinizi söyleyebilirsiniz," diye araya giriyor Saylor.

"Harika. Her şeyden dörder tane alacağız."

Alex'in arkasında, Hendricks açıkça gülüyor ama farkında değil gibi görünüyor ve Saylor ile ben aldıkları her şeyi kutulara doldurup toplam tutarı hesaplarken geniş gülümsemesi hiç kaybolmuyor.

"Bir dakika bekle." Son zencefilli kurabiye setini taratırken Hendricks bana baktı. "Bunlar ne kadar süre dayanır?"

"Perşembe gününe kadar geri getirmeniz gerekiyor."

"Ama birini İngiltere'ye götürürsem bayatlamazlar, değil mi?"

"Şey... hayır. Sorun olmaz. Evde mi yapmak istersiniz?"

"Oğlumla birlikte başaracağım."

"Oğlunuz var mı?" diye ağzımdan kaçırdım kendimi, çünkü bunun garip bir soru olduğunu ben bile duyabiliyordum. Neden oğlu olmasın ki?

Bunun Alex'in de bir oğlu olup olmadığını, hatta bekar olup olmadığını merak etmeme neden olmasıyla hiçbir ilgisi yok. Ve neden onu çıplak halde düşünüyorum ki?

Sus be Haven.

Ama Hendricks bunun garip olup olmadığını fark etmiyor. Aksine, yüzü o kadar çok sevgiyle aydınlanıyor ki, bu beni derinden etkiliyor.

"Evet, o üç yaşında."

"Bak bakalım..." İşleri daha da tuhaf hale getirmeden önce, beşinci bir seti aceleyle alıp diğerlerinin üzerine, bez çantaya koydum. "Madem yarışmaya katılmıyorsun ve mağazanın yarısını satın aldın, bunu da bedava vereyim."

"Çok nazıksınız, teşekkür ederim." Gülümsedi.

İlginçtir ki, bu gülümseme bana hiçbir şey ifade etmiyor.

Hayır, o kasılma, kelebeklerin kanat çırpması hissi sadece Alex'e özgü gibi görünüyor.

"Rica ederim."

Alex, "Hendricks aramızda çocuk sahibi olabilecek kadar sorumluluk sahibi tek kişi," diye ekliyor, ancak bunu söyleme şekli, sanki aklımı okuyup bana bekar olduğunu söylemeye çalışıyormuş gibi hissettiriyor, özellikle de "Daha sonra müzik kutusunun yanında buluşacak mısın? Noel müziklerinden kurtulmak için o koda ihtiyacım var." diye eklediğinde.

Son alışveriş poşetini ona uzatırken, başparmağı benimkine değdi ve tüm vücudumda elektriklenme hissettim.

"Belki."

"O zaman belki daha sonra görüşürüz. Görüşemezsek de, eşyalarımı bırakmak için geri dönerim."

Saylor, Alex ve Hendricks kenara çekilip başka bir müşteri grubunun içeri girmesine izin verdikten sonra ayrılırken, tam kulağıma fısıldadı: "O adamları geçen gece barda gördüm. Çok yakışıklılar."

"Hımm."

"Ve sakalı uzamış olan kesinlikle senden hoşlanıyor," diye devam ediyor. "Ve biliyor musun?"

"Ne?"

"Sen de ondan hoşlanıyorsun. Kesinlikle onunla birlikte olmalısın."

Saylor, ona saptlamaya çalıştığım dirseği savuşturup rafları düzenlemeye devam ediyor. Ama bunu yaparken Haven'ın seks yapacağı şarkısını söylüyor.

Bu en kötü fikir değil.

Alexander

Bölüm 6

“Al, Noel ağacı satıcısı kadına aşık olmuş.”

Bu ifade, rotor kanatlarının sağır edici vızıltısını yarıp geçerek kulaklığımda yüksek ve net bir şekilde yankılandı. Başımı Hendricks'e çevirdim ve ona en keskin bakışımı fırlattım, bu da onu sadece güldürdü.

Bazen kimin daha büyük bir kargaşa çıkarıcı olduğunu anlamak zor. O mu, yoksa Miles mı? En azından Miles'tan bunu beklersiniz. Hendricks ise sessiz bir suikastçı gibi, zayıf olduğunuzda saldırıyor.

Küçük pislik.

"Bende yok."

"Öyleyse neden zencefilli kurabiye evleri süslüyoruz? Ve neden keklere beş yüz dolar harcadın?"

“Beş yüz dolar değildi. Ve kek de değildi.”

Hayır, değildi. Tam olarak değil, dört yüz dolardı. Ve Aspen'deki her şeyin başka yerlere göre on kat daha pahalı olduğunu hesaba katarsak, toplam maliyet yaklaşık yirmi beş dolara düşüyor. Bu da ekmek, tarçınlı çörek ve zencefilli kurabiye için harcanacak son derece makul bir miktar. Ortada tek bir kek bile yoktu.

Eğer onun tekrar kızardığını görebilseydim, bunun on katını bile harcardım çünkü yanaklarındaki o pembe tonu beni çok etkilemişti. Evet. Tarçınlı çörek için beş bin dolar bile ucuz olurdu.

"Kime aşık oldun?" diye bağılıyor Lando, bu sabah söylediği ilk tam cümle.

"Kimse," diye yanıtlıyorum, aynı anda fare Hendricks de "Noel ağacı hanımefendisi" diye tekrarlıyor.

"Haven mı?" diye soruyor Miles.

"Evet."

"Evet, zaten biliyoruz. Dün her şey çok açıktı. Kahvaltıda bizimle birlikte aşağı ineceğini bekliyordum." Miles'ın kaşları çatıldı.

Gözlerimi deviriyorum. İnkâr etmenin bir anlamı yok, çünkü evet, çok çekici. Dikkatimi tekrar dışarıdaki manzaraya çeviriyorum; Aspen Dağı'nın üzerinden uçuyoruz, aşağıda her yer bembeyaz, kusursuz bir kar örtüsü. Uzakta, teleferikler bugünkü kayakçıları tepeye taşıyor, oradan da hızla aşağıya inip aynı işlemi tekrarlıyorlar.

Dışarıda olmak, temiz, taze, buz gibi havayı solumak, Londra'dan olabildiğince uzaklaşmak demek. Bu da bana neden burada olduğumuzu hatırlatıyor. Lando'yu evde olup bitenlerden uzaklaştırmak, geri döneceğimiz şeylerden aklını uzaklaştırmak ve ona biraz nefes alma fırsatı vermek için buradayız. Dörtümüzün de kardeş gibi bir arada olma zamanı geldi, çünkü Lando Caroline ile tanıştığından beri bunu yapmadık.

Amacım, karşılaştığım ilk kızla birlikte olmak değil.

Üstelik, böyle davranacak biri varsa o da Miles'tır.

Yerin hızla yanımızdan geçişini fotoğraflamak için telefonumu çıkarırken bir mesaj belirdi. Sadece bir mesaj değil, koca bir mesaj dizisi olduğunu fark edince içimden bir ah çektim.

Burlington Aile Sohbeti

Büyük Miles: Hey, Clem. Al bir kıza aşık olmuş.

Clemmie: Ne? Kim?

Büyük Miles: Tahmin et.

Clemmie: Milo, nasıl tahmin edeceğim ki?

Henners: *göz devirme emoji*

Henners: Burası yerel Noel ağacı satıcısı.

Clemmie: Noel ağacı mı? Al, iyi misin?

Miles the Great: Şu an biraz kızarmış görünüyor. Buraya geldiğimizden beri çok fazla kızarıyor *kızaran yüz emoji*

Alex: Tam karşında oturuyorum, salak herif. Seni boğduğumda birazdan kıpkırmızı olacaksın.

Miles the Great: Sanki gerçek bir aşk besleyen biri gibi konuşuyorsun.

Clemmie: Alex'in Noel'i seven birinden hoşlanacağı günü göreceğimi hiç düşünmemiştim.

Lando: O Noel'i sevmiyor. Bayılıyor ona. Ve yarın hepimiz zencefilli kurabiye evleri yapacağız çünkü onları ona sattı.

Henners: Dün Noel alışverişinin yarısını satın aldı. Değişiyor.

Clemmie: *şaşkınlık ifadesi* *kalp gözü ifadesi* *öpücük yüzü ifadesi*

Clemmie: Bu, Noel sabahı geleceğin ve bu yıl çorapları birlikte asabileceğimiz anlamına mı geliyor?

Clemmie: Durun. Aman Tanrım. Durun!

Clemmie: Onun çorabını dolduruyor musun?

Yanımda Miles o kadar yüksek ve hızlı bir şekilde homurdanıyor ki boğulmaya başlıyor ve bu da tam bir öksürük krizine dönüşüyor. Sırtına vurma zahmetine girmiyorum, belki de girmeliydim.

Alex: Neden bu kadar sinir bozucu bir aileye sahibim?

Clemmie: Ben de seni seviyorum, Al.

Clemmie: Nasılsın Lanny?

Helikopterde olabilecek en sessiz ortam hakim. Miles, Lando'nun yanıt vermesini beklerken öksürüğünü bir kez daha bastırıyor, çünkü son birkaç gündür hep birlikte olmamıza rağmen neredeyse hiç konuşmadı.

Lando: Son.

Bunun üzerine Lando telefonunu kapattı. Miles hâlâ yazmaya devam ediyordu, ama ben de mesajların sürekli vızıldamasını engellemek için telefonumu kapattım.

Gözümün ucuyla Miles'ın ağzının açık olduğunu görüyorum, şüphesiz Haven'a aşık olduğumla ilgili bir sürü can sıkıcı yorum yapmaya hazırlanıyor. Sanki konuşacak başka hiçbir şeyi yokmuş gibi.

“Bu hafta kızlarla ilgili değil,” diye yüksek sesle çıkıştım, ardından kulaklığımın mikrofonunu kapatıp başımı Lando’ya doğru çevirdim ki Miles tam olarak neyden bahsettiğimi anlasın. “Onun aklını başka şeylere yönlendirmekle ilgili.”

"Hey," diye homurdandı Lando arkadaki koltuktan, çünkü belli ki çok ince bir niyetim yoktu, kr de değildi ve mikrofona konuşuyordum. "Beni bu işe karıştırma. Ne yaparsan yap umurumda değil."

Miles'in "Bilgin olsun, az önce ilk teslimat noktasına neredeyse vardık diyecektim. Ve ne yaptığın da umurumda değil Al. Ama bana sorarsan, seks yapmak seni biraz neşelendirebilir. Belki denemelisin. Epey zaman oldu, değil mi?" diye eklemesiyle daha da çok başımı salladım.

Hendricks kahkaha atıyor.

"Cinsel ilişkiye ihtiyacım yok," diye dişlerimi sıkarak pencerelere döndüm.

Cinsel ilişkiye girmem gerekiyor.

Ama çok uzun zaman geçmedi—en fazla birkaç ay oldu—gerçi bu Miles'ın dünyasında muhtemelen bir ölüm fermanı anlamına geliyor. Ama eski kız arkadaşımdan ayrıldım çünkü o ilişkimizde bir sonraki adımı atmak istedi, ben istemedim.

Hâlâ cinsel hayatımın olmaması üzerine kafa yorarken ve Haven'la seks yapmayı düşünmemeye çalışırken, inişe geçtiğimizi fark ettim. Beş dakika sonra helikopterin kapıları açıldı ve bahsettiğim o mkemmek dağ havasını içimize çektik. Her şeyi içimize sindirirken kısa bir sessizlik oldu, ama sadece bir saniye çünkü sonra rehber çığ uyarı işaretleri ve alma noktası için yol tarifleri de dahil olmak üzere güvenlik kontrollerini yapmaya başladı.

O daha sözünü bitirmeden, en sorumsuz ama sinir bozucu ve tartışmasız daha iyi kayakı (bunu asla yüksek sesle itiraf etmem) kaskını takıp, kayaklarına bağlanıp yola koyuldu bile.

"Aşağıya kadar yarışalım. Son gelenin sevişmesi gerekecek." Miles'ın sesi dağda yankılandı.

Ardından, "Miles, seni pislik!" diye bağırarak Lando, Hendricks ve ben hep birlikte kasklarımızın vizrlerini indirip onun peşinden koşmaya başladık.

Cinsel ilişkiye girmeye ihtiyaç duymadığım konusundaki duruşum tüm gün boyunca geçerli.

İlk dağ inişinden, uzun bir öğle yemeğinden, ardından gelen iki dağ inişinden, kıyafet değiştirmekten, içki içmek için Little Nell'e mi yoksa Old Saloon'a mı gideceğimiz konusunda bir tartışmadan ve Old Saloon'un kapılarından içeri girdiğimiz ana kadar her şey yolundaydı. Noel müziği çalan canlı grubu neredeyse fark etmedim çünkü ilk gördüğüm kişi Haven'dı.

Barda duruyor, saçları başının tepesinde toplanmış ve telaşlı bir halde musluktan bira dolduruyor. Tek bir saç tutamını gözlerinden uzaklaştırmaya çalışırken alt dudakları büzülmüş. Hemen hemen tepesinde kocaman bir ökseotu topu asılı ve aklımdan geçen tek şey onu öpmek.

Ne olmuş yani, onu öpmek istiyorum.

Elbette bu yüzden onun önüne gidip kardeşlerime şöminenin yanındaki en yakın boş masayı bulmalarını söyleyip, içecekleri ben getireceğimi belirtmiyorum.

"Yardıma ihtiyacınız var mı?" diye soruyorum.

Yeşil gözleri birden yukarı fırladı ve irileşti. "Ah, merhaba Alex. Merhaba... şey, nasılsın?"

"Harika." diye sııttım, o ise uzun, kalın kirpiklerine yapışmış sarı saç tutamını tekrar üfledi. Sanki bir tür seğirmesi varmış gibi görünüyordu. "İzin verir misiniz?"

O tekrar gözlerini kırparken uzanıp, dağılmış saçları dikkatlice alıyorum ve kulağının arkasına sıkıştırıyorum.

"Ah, teşekkür ederim." Genişçe gülümsüyor, bu sefer kirpikleri özgürce kırpışıyor ve yanaklarına pembe bir renk yayılıyor. Bira bardağını tepsiye bırakıp boş bir bardak alıyor. İşte o zaman barın yanlış tarafında olduğunu fark ediyorum.

Sanırım orada müşterilerin kendi biralalarını doldurmalarına izin verilmiyor, bu yüzden onun çalıştığı başka bir yer buldum.

"Biliyor musun, sanırım kasabayı sen yönetiyorsun." Güldüm. "Belediye başkanı mısın?"

O inliyor ve ben o inlemeyi tam penisimde hissediyorum.

“Keşke. Belediye başkanı olsaydım, kendime bir gün izin verirdim.”

“Ne zaman izin gününüz oluyor?”

“Şey...” Saatine bakıyor. “Bugün Pazartesi, yani bu da aslanın ertesi günü demek oluyor.”

“Ne?” Biraz şaşkın olsam da gülüyorum. “Bugün izinli olmalısın.”

Doldurmak için başka bir boş bardak alınıyor. “Bu akşam personelimiz az, o yüzden ben yardım ediyorum.”

“Ama mutlaka bir gün izinli olmalısın, değil mi?” diye ısrar ediyorum, çünkü eğer izinli değilse, onunla sosyal olarak nasıl görüşeceğim ve aramızda cinsel ilişkiye yol açacak bir fırsat nasıl yaratacağım ki?

Varsayımsal olarak.

Ancak, ondan bir yanıt alamadan, diğer gece tanıdığım bir adam bara gelip tepsisini tezgaha gürültüyle bıraktı. “İki şişe Bollinger, dört Snowmass IPA ve dört yumurta likörü.”

Yumurta likörü içme fikri bile boğazımı istemsizce sıkıyor. “O içeceğin üzerinde mutlaka bir uyarı olmalı.”

“Bak, bu bizim en çok satan ürünümüz.” Yarım yamalak da olsa kıkırdıyor ve ona bakmak için döndüğümde yüzünün yeşilimsi bir renk aldığını fark ediyorum.

Belki de çok fazla yumurta likörü içmiştir.

Ona sormaya fırsat bulamadan, Haven'ın doldurmayı bitirdiği biraları alıp gitti ve sırtıma yediğim sert bir darbeye öne doğru sendeledim.

“Al...ne yapıyorsun—” diye söze başlıyor Lando, sonra elinde baharatlı kraker kavanozu boşaltan Haven'ı görüyor. “Ha, boş ver.”

Haven'ın gözleri birden yukarı kalktı. “Hey, Lando, değil mi?”

“Aynı kişi.” Ona selam veriyor. Ağzını kulağıma yaklaştırarak, sadece benim duyabileceğim şekilde, “Çenendeki salyayı silmen gerek, kardeşim,” diyor.

Onun beni yakaladığını fark etmeden önce elim çoktan ağzımı silmeye başlamıştı. “Aptal.”

“Hadi ama.” Kolumu çekiştirip kendi kolunu omzuma attı. “Biraz nazlanmaya çalış. Çok uzun sürdü. Miles yiyecek ve içecek sipariş etti. Ve bir de iskambil destesi buldu.”

Bir iskambil destesi yalnızca tek bir anlama gelir.

“Topu hızlıca fırlatıyoruz.”

Gözlerim faltaşı gibi açıldı. “Herkesin görebileceği bir yerde mi?”

“Evet, sorun olmayacak. Hadi gel.”

Dikkatimi tekrar Haven'a çevirdim—ki aslında hiç gitmemiştim—ve baş parmağım ile arkamı işaret ettim. “Çocuklarla birlikte olacağım, gruptan Slipknot tarzı bir şeyler çalmalarını rica edebilir misin?”

Karşıma gözlerini devirerek ve kıkırdayarak bir tepki çıkıyor, ardından başını sallıyor. “Elimden geleni yapacağım.”

“Teşekkürler.” Ona sırttım ve Lando'nun peşinden masaya gittim; orada beni buz gibi bir bira bekliyordu.

Gürültüyü bastırmak için Slipknot'a ihtiyacımız olacak; gerçi bu Noel grubu insanları sağır etmek için elinden gelenin en iyisini yapıyor gibi görünüyor. Burlington'da yapılan müzik... hareketli olabiliyor... çünkü dört adam aynı anda masaya vurmak istediğinde, gürültülü oluyor ve pahalı bir tamir faturasına yol açabiliyor.

Hendricks, Las Vegas'lı bir profesyonelden daha hızlı bir şekilde kart karıştırmayı bırakıp başını kaldırdı. “Barda daha ilginç bir şey var mı, Alexander?”

“Çok daha ilginç.” Yanındaki boş koltuğa, ki bu koltuk aynı zamanda şöminenin yanındaydı, oturuyorum ve sıcaktan ölmeden önce paltomu ve kazağımı çıkarıyorum. “Cesaret oyunu ne?”

Çocukluğumuzdan beri, dördümüz ve Clemmie (izin verdiğimizde) birlikte iskambil oynardık. Para için oynamak yerine—çünkü on yaşındayken hiçbirimizin parası yoktu—her tur bir puan kazandırır ve oyunun sonunda en az puanı olan oyuncu bir cesaret görevi yapmak zorunda kalırdı.

Başlangıçta küçük (sayılır) şakalar vardı, mesela Lando'nun beni Burlington mutfaklarından biraz gıda boyası çalmaya ve ailemizin golden retriever cinsi köpeğini pembeye boyamaya cesaretlendirdiği zamanlar gibi. Ya da Hendricks'in tüm şekeri tuzla değiştirdiği zamanlar gibi. Ama büyüdükçe biraz daha uç noktalara ulaştılar. Bir keresinde Hendricks, Miles'ın yeni kız arkadaşıyla randevuda Miles gibi davranmak zorunda kalmıştı ve kız aralarındaki farkı anlayamıyordu. Ama onunla öpüşmesine izin verilmemişti ve tüm öğleden sonrayı onun ağzından kaçarak geçirdi.

“Kaybeden kız tavlama zorunda.” Miles sırtarak Lando'ya doğrudan baktı.

Lando'nun farklı bir görüşte olduğu anlaşılıyor, zira çenesine sıçrayan bira damlalarını siliyor. “Ben buna asla katılmadım.”

"Ne yazık ki, karar vermek size kalmış bir şey değil. Son oyunu ben kaybettim, bu yüzden cesaret gerektiren görevi ben belirleyeceğim."

"Ben bir kızı tavlamaaya çalışmıyorum."

Biramızın yanında kalan acılı krakerlerden bir avuç alıp ağzıma attım ve sandalyeme yaslanarak gülmemeye çalıştım. "Kaybedersen, yapmak zorundasın. Kuralları biliyorsun, Lan."

"Burada bir sürü çok güzel kız var. Zor olmayacak," diyor Hendricks biraz daha uzlaşmacı bir tavırla, ama yüzündeki sırıtışı gizlemeye çalışmıyor. "Yemekler gelene kadar oynayacağız. Kaybeden o zaman açıklanacak."

Dördümüz de etrafa bakındık ve gerçekten de burada çok güzel kızlar vardı, aralarında yeni gelmiş ve bekarlığa veda partisine gitmiş gibi giyinmiş büyük bir grup da bulunuyordu. Ama gözlerim bu geceki barmene takıldı. Buradaki en güzel kız kesinlikle oydu ve bakmak istediğim tek kız da oydu.

Maçı kasten kaybetmeyi ve böylece onu öpmek için bir bahane bulmayı kısa bir an için aklımdan geçirdim. Bu sabah kahvaltı misafirimiz olmayabilir, ama bunu başarmak için burada birkaç sabahımız daha var.

"Pekala." Lando homurdandı ve gözlerini Miles'a dikti.

"Yani meydan okumayı kabul ediyorsun?" diye karşılık verdi ve elini uzattı.

"Evet. Bir kız bulacağım. Ama bu ancak kaybedersem olur, ben asla kaybetmem." Lando'nun dudağında alaycı bir gülümseme belirir ve avucunu Miles'ın elinin arkasına koyar. Hendricks ve ben de onu takip ederiz.

İddia kesinleşti ve kabul edildi.

Miles, Lando'ya kendine özgü bir bakış attı. Bu bakışı çok iyi biliyorum ve genellikle ardından bir sürü bela gelir. "Göreceğiz. Kartları dağıtın, Hennes."

Hendricks, önümüzde düzgün bir deste oluşana kadar kartları masanın üzerinde tek tek savuruyor. "Önceki kaybeden olarak, Milo ilk başlıyor."

Miles, birasını olabildiğince yavaş yudumlayarak zamanını geçiriyor, Lando ise buna ayak uydurmayı reddediyor. Sadece sabırla oturup Miles'ın destesinin en üstünden bir kart çekip masaya koymasını bekliyor ve Miles da bunu yapıyor. Ancak avucu masadan neredeyse hiç kalkmıyor; bu da Lando'nun pek sabırlı olmadığı bir durum.

“Milo, elini kaldır,” diye emrediyor. “Masadan altı santim yukarı. Ve bu kesinlikle altı santim değil.”

“O da öyle dedi.” Miles homurdanır ama elini biraz daha yukarı kaldırır.

Lando elindeki kupa asını Miles'inkinin üzerine koyar, ancak elinin ani bir hareketiyle Miles elini masaya öyle sertçe vurur ki yanımızdaki grup dönüp bakar.

“Acemilik hatası, küçük kardeşim.” Lando sırtıttı. “Ve bu da senin için bir puan eksiltti.”

Ah, bahsetmeyi unuttum, Burlington snap oyununun püf noktası, rakibinizin önce kartları yere vurmasını sağlayacak kadar kendi sıranızı taklit etmektir, ancak bu kartların gerçekten yere vurulması pahasına olmamalıydı. İşte tam da bu yüzden oyun oldukça hareketli geçebiliyor.

Miles ağzına bir kraker attı. “Merak etme, sadece seni sahte bir güvenlik duygusuna kaptırıyorum.”

“Evet, evet.”

Hendricks sıradaki yerini alıyor ve ben de onu takip ediyorum. Kimse elini sertçe vurmadan ve daha da önemlisi, bir şey kırmadan masanın etrafında bir tur daha atlatmayı başarıyoruz. Sonraki turlarda ise o kadar şanslı değiliz; Miles, coşkusuyla acı biberli kraker kasesini fırlatıyor ve Lando'nun yıldırım hızındaki refleksleri sayesinde -havada yakalayarak- arkamızdaki adamın kafasına isabet etmesini engelliyor.

Burlington snap oyununun asla halka açık yerlerde oynanmaması gerektiğini bir kez daha belirtmekten vazgeçiyorum, çünkü Lando o kadar çok gülüyor ki, Noel'de Aspen'de neden burada olduğumuzu neredeyse unutuyorum; çünkü onu en son ne zaman böyle gülerken gördüğümü hatırlamaya çalışıyorum. Ama hatırlayamıyorum.

Miles ne kadar sinir bozucu olsa da, en iyi özelliği insanları güldürmesidir.

“Ooo, yemekler geldi. Oyun bitti!” diye bağırdı Miles, tam önümüze kocaman hamburger ve patates kızartması dolu bir tepsi konulduğu sırada. “Puanları sayabilir misin?”

Hendricks ağzına bir patates kızartması tıktırıp telefonuna bakıyor, orada skor takibi yapıyordu. “Miles iki, Lando sıfır, Al ve ben birer puan.”

“Nasıl olur da sıfır puan alırım?” diye çıkıştı Lando. “Son raundu kazandım.”

“Evet, ama iki kere de erken vurdun,” diye yanıtlıyor Hendricks, o kadar ciddi bir ifadeyle ki, ikizlerin bu oyunun tamamını Lando'nun kaybetmesi

için ayarladığını anlıyorum.

Lando'nun eğlenmesi ve İngiltere'deki evde onu bekleyen her şeyi unutması için. En azından bir ęünlüęüne. Lando için.

"Yok artık! Al benden daha çok kaybetti."

"Hayır," diye itiraz ettim ve tekrar Haven'a baktım. Bu kadarını kaybetmekten de rahatsız olmazdım...

Bardakların kırılma sesiyle herkes arkasını dönüp barın ucuna doğru baktı; daha önce gördüğümüz adam orada yere yığılmıştı. Haven, diğer bir kişiyle birlikte (Haven'ın diğer gece işaret ettiği yaşlı adam, sanırım barın sahibi) yanına koştı ve onu ayağa kaldırdılar. Birinin doktor çağırmasını bekliyordum ki, üçüncü bir kişi devreye girdi ve sanki bu rolü üstlenmiş gibiydi.

Birkaç dakika sonra herkesin ilgisi kayboldu. İçkiler içiliyor, çocuklar çiğnemeyi unutmuş gibi yemek yiyor ve müzik grubu yine son derece sinir bozucu Noel müzikleri çalmaya başlıyor. Ama kapılar tekrar açılıp, kayak sonrası eğlenen bir başka kalabalık içeri girince, Haven'ın yüzündeki ifadeyi yakalıyorum.

Zaten bu akşam personel eksikliği yaşadıklarını söylemişti, şimdi de yaşlı olan ve bayılan kişi doktorla birlikte ayrıldığı için iki kişi daha eksik.

Daha fazla düşünmeden hamburgerimi bitirdim, ayağa kalktım ve bara doğru yürüdüm.

Haven

Bölüm 7

Alex kardeşleriyle birlikte içeri girdiğinden beri, sanki üzerine bir spot ışığı tutulmuş gibi, ya da bir mıknatıs, belki de bir çekim gücü etkisi altında gibiyim; çünkü bir şey, ne olursa olsun, nerede olduğunu ve ne yaptığını bilmemi sağlıyor.

Şu anda bana doğru yürüyor.

Bu çok sinir bozucu.

Bu gece zaten yeterince yoğun, bir de dikkatim dağılıp içecekleri devirmek ya da birayı bardaktan taşana kadar dökmek zorunda kalmak istemiyorum, çünkü dikkatimi dağıttım. Bu geceki tüm odağım Alex ve onun muhteşem İngiliz yakışıklılığında. İngiltere'de böyle yakışıklıların olduğunu bile bilmiyordum.

Ama öyleler. Alex bunun kanıtı. Kardeşleri de yedek kanıt. Ciddi söylüyorum, hepsi çok yakışıklı.

O ailede mutlaka bazı genler olmalı.

Dışarıda flört edebilir, bardak toplayabilir veya başka şeyler yapabilirdim ama hareket etme yeteneğim o kadar zayıf ki, sanki bu bira musluğuna cerrahi olarak yapııştırılmış gibiyim.

Mike, bunca gece arasından tam da bu gece grip oldu (göz devirme) ve yere düşüp bayıldı. Kusura bakmayın, bu pek destekleyici bir şey gibi gelmedi. Ama biliyorsunuz... sonra Joe da onunla hastaneye gitmek zorunda kaldı, bu yüzden çok ihtiyaç duyduğumuz personelimiz eksik.

Barın diğer ucunda çalışan Boone ve Jocelyn de yerlerinden kıpırdamadılar. Bütün gece shot içki doldurup şampanya şişeleri açtılar. Altı

kişilik barda üç kişi çalışıyoruz.

Yakında müşteriler servisin ne kadar yavaş olduğundan rahatsız olmaya başlayacaklar. Şu an sakın görünebilirler, ancak susadıklarında ve bekletildiklerinde bir anda tavırları değişiyor. Bunun yaşandığına şahit oldum.

Alex şimdi on metre uzakta. Bu sabahkinin aksine, bere takmıyor. Kalın, kahverengi kıvrıkcık saçları gömleğinin yakasına değiyor, geri kalanı ise yüzünden o gerçekten sinir bozucu erkek çocuk tarzında, benimki gibi her yere dağılmadan öylece kalıyor. Orkestra "Jingle Bells"in country versiyonunu çalmaya başlayınca, dans pistine doğru koşan birkaç kızdan sıyrılıp geçtiğini izliyorum ve gözlerini deviriyor.

Ama tam durduğum barın önüne yaklaşırken, yanımdan öylece geçip gitti. Karnımda oluşan hayal kırıklığı, barın camının altına saklanınca sadece birkaç saniye sürdü.

"Ne-ne yapıyorsun?" diye bağırdım ona, özellikle yüksek sesli bir gitar riffinin arasında.

"Yardım etmek."

"Ne?"

"Sana yardım ediyorum. Yardıma ihtiyacın var, değil mi? Çok kalabalık." Gözleri, farkında olmadığımı düşünerek barın etrafını taradı.

Boone ve Jocelyn'e ne düşündüklerini görmek için şöyle bir baktım ama ikisi de fazladan bir çift ele daha ihtiyacımız olduğunu fark etmedi, bu yüzden son kararı ben veriyorum. Ayrıca, genellikle barda böyle çalışıyorum çünkü Joe hiçbir zaman gecelik yeterli personel almıyor ve ben sadece sakın bir içki içmeye geldiğimde bile genellikle işe alınıyorum.

"Evet, meşgulüz. Tabii ki... teşekkür ederim. Ama... şey... ne yapmamız gerektiğini biliyor musunuz?"

O, içki servisi yapmış birine benzemiyor. Daha çok kendisine içki servis edilen birine benziyor.

Aspen'e ait bir tip.

Tarçınlı çörek için dört yüz dolar, Noel ağacı süsleri için bin dolar harcayan türden bir adam.

"İki yaz boyunca The Cupid's Arrow'da çalıştım!" diye bağırdı karşılık olarak.

"Ne?" Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum, yüzümdeki buruşuk ifadeden bunu açıkça anlayabiliyor.

“Boş ver. Evet, ne yapacağımı biliyorum.” Boş bir bardağı alıp mükemmel bir şekilde doldurmaya başladı.

Tepsiye dolu bir bira koyup, alınmaya hazır hale getirdim ve Alex'e daha da yaklaştım.

“Tamam, işleyiş şöyle. Servis ekibinden biri sipariş fişini bir tepsiyle birlikte önünüzdeki bara bırakacak. Bardaklar arkanızda. Tüm biralar fiçidan akıyor, şampanya buzdolaplarında, likörler raflarda renklerine göre düzenlenmiş ve yumurta likörü de sürahide. Burada gösterişli bir şey yok, işleri basit tutmayı seviyoruz.”

Yüzünde o sırıtış beliriyor ve göz kırptığında yanaklarımda ve içimde bir sıcaklık hissediyorum.

“Anladım. Abartılı bir şey yok. Bardaklar, bira, shotlar, köpüklü şarap.” Mavi gözleri yaramazca parıldayarak bana doğru yaklaşıyor; onun narin, misk kokulu meşe kokusu bacaklarımdan arasına kadar geliyor. “Ama o yumurta likörüne yaklaşmayacağım.”

Yüzümde kocaman bir kahkaha belirdi—aramızda oluşan bu gerginliği ortadan kaldırmak için mükemmel bir rahatlama—ve bira musluğumun başına geri döndüm. Gözlerim otomatik olarak Alex'in kardeşlerinin onu izlediği ateşin yanındaki noktaya takıldı. Hepsinin yüzündeki aynı eğlence ifadesini gizlemek mümkün değildi. Kalın, koyu sakallı büyük olan bile hafifçe gülümsedi. Güzeldi. Solumda profesyonelce şampanya açan adam kadar güzel değildi belki ama yine de güzeldi.

Sahada çalışanlardan Jack, tepsisini önümdeki bara bırakıyor.

“Yeni gelen kim?”

"Mike hastayken yardım eden bir arkadaş."

"Şöminenin yanındaki masada oturmuyor muydu?"

"Evet, şimdi o da yardım ediyor çünkü burası çok kalabalık."

"Harika, harika. Doğru anladın!" diye bağırarak arkasından uzaklaştı ve başının üzerinde içeceklerle dolu bir tepsiyle kalabalığın arasına karıştı.

En azından o kadar meşgulüz ki, kimse çok fazla soru sormaya vakit bulamıyor.

Mutfak personelinden biri temiz bardaklarla dolu bir raf getirdi ve bardakları rafa dizmeye başlamadan önce ben birini kapıp işime geri döndüm. Bu gece yıkama, durulama ve tekrarlama türünden bir gece olacak.

Sonraki bir saat boyunca, sanki tango çalışıyormuşuz gibi birbirimizin etrafında manevralar yaptık. Ben bardakları almak için kollarının altından

eğilirken, o da raflardan şişeler alıyordu. Birkaç kez birlikte buz almak için uzandık ve birden fazla kez gözlerimiz bir anlığına birbirine kenetlendi, o kadar çok ısındık ki buzun hala orada olmasına şaşırdım. Barın ucundan boş tepsileri almak için yanından geçerken iki kez elinin belime değdiğini hissettim, bu da omurgamda bir dizi ürpertiye neden oldu.

Üst raftan bir şişe tekila almak için dönüyorum. Dikey bir zorlukla karşılaştığımda her zaman yaptığım şeyi yapıyorum: zıplıyorum/tırmanıyorum. Evet, bu bir şey, kime sorarsanız sorun. Spor ayakkabımın ucunu buzdolaplarının arasındaki boşluğa sıkıştırarak, ihtiyacım olan şişeye neredeyse ulaşabilecek kadar yukarı zıplıyorum.

Ama sonra, sağlam bir kas duvarı tarafından arka bara sıkıştırıldım.

"Bütün rafı devirmeni istemeyiz, değil mi?" Alex'in sıcak nefesi kulağımı gıdıklarken başımın üzerinden uzanıp parmaklarımın zar zor değdiği şişeyi kolayca aldı ve açık avucuma bıraktı.

Yere doğru kayıyorum. Ya da belki de eriyorum çünkü Alex hâlâ bana yapışık ve... Çok. Sıcak.

Sıcaklık açısından değil, inanılmaz derecede seksi, tüm vücudum yanacakmış gibi hissettiren bir sıcaklık.

Sırtım göğsüne dayalı olsa bile, onun adeta Thor olduğunu anlayabiliyorum. Oturmak için gittiğinde kalın kazağını çıkardı ve şimdi sadece çok ince, çok yumuşak, düğmeleri yıpranmış olduğu için iliklerinden kayan bir ekose gömlek giyiyor.

Ve vücudu da oldukça kaslı.

Ona çok az bir açıyla yaklaşıyorum ama bu bile altında en az sekizli, belki de onlu bir karın kası seti olduğunu anlamaya yetiyor. Bilmiyorum, neyse, çok fazla.

Kaslı karın kasları, sert göğüs kasları ve kalın pazılar.

Başını öne eğmiş, dudakları kulağıma birkaç santimetre uzaklıkta, ama ben hareket edemediğim göğsü derin bir nefesle genişliyor.

Beni kokluyor. Beni kokluyor.

Aman Tanrım.

Seksi olmamalıydı ama öyle. İçerisi bin derece sıcak olmasına, iğrenç olduğumu, ter içinde kaldığımı, saçlarımın yüzüme yapıştığını ve omuzlarımın arasından ter damlalarının aktığını bilmeme rağmen, inanılmaz derecede seksi.

Arkamı dönersem, büyük ihtimalle kıyafetlerini yırtıp, bacaklarım artık işlevini yitirene kadar onu sırt üstü yatırıp indirilmek zorunda kalacağım.

Ve bunu yapamam, çünkü bu gece çok meşgul olduğumuzu söylemiş miydim?

Bunun yerine, "Teşekkürler," diye mırıldanmayı başarıyorum ve ona bakmak zorunda kalmamak için yana doğru süzülüyorum. Ya da daha doğrusu, dilimin ağzımdan sarktığını görmüyor.

"Rica ederim." diye kıkırdadı ve barın kendi bölümüne geri döndü.

Geceleyin zemin o kadar yapış yapış oluyor ki, her adımda ayakkabılarımız gıcırıyor; ama olumlu yanı şu ki, kesinlikle daha sessizleşiyor - müşteri açısından, Noel country klasiklerini çalmaya devam eden müzik grubu açısından değil.

Alex kahkaha atarken ona döndüm. "Ne bu kadar komik?"

Oturduğu yere doğru başıyla işaret etti. "Kardeşlerim."

Alex yanımda olduğundan beri onlara eskisi kadar dikkat etmediğimi fark ettim ve şöyle bir baktığımda masalarının kızlardan oluşan bir masayla birleştiğini gördüm... belki de bir bekarlığa veda partisi. Kim olurlarsa olsunlar, erkeklerden iki kat daha fazlalar. İkizlerden birinin kucağında bir kız var ve poker oynuyorlar gibi görünüyor ya da ona poker oynamayı öğretiyor... ve kız da onun göğsüne sokulmuş, yüzünde muzip bir gülümsemeyle onunla birlikte gülüyor.

Karnımda garip bir kıvrılma hissi var.

Bunu tam olarak çözemiyorum; bu kızların eğlenmelerine ve hayatlarını yaşamalarına mı imreniyorum, yoksa Alex ve kardeşleriyle benim asla olamayacağım bir şekilde kaynaşmalarından mı nefret ediyorum?

Yirmi beş yaşındayım ve yetişkin hayatımın her anını borç ödemekle geçirdim. Kaygısız olup eğlenemiyorum çünkü her sabah işe gitmek için kalkmak zorundayım. Babamın yaptıklarından dolayı ona hiç kızmadım ama şu anda biraz kızıyorum. Bahşişlere ihtiyacım olduğu için bu barda çalışıyorum.

Onları izleyen, yüzünde eğlence ifadesi olan Alex'e döndüm ve dürüst olmak gerekirse, kardeşleriyle ve o kızlarla birlikte orada olabilecekken neden burada olduğunu anlamadım.

"Sen de gidip onlara katılmalısın, ben hallederim şimdi. Herkes yakında kulüplere gidecek ve ortalık sakinleşecek," diye seslendim ona. "Yardımın için teşekkürler. Minnettarım."

Birkaç saniye onlara bakıyor ve beni duymamış olabileceğini düşünüyorum, ama sonra mavi gözleri bana kayıyor ve başını sallıyor. "Hayır, bulunduğum yerde çok mutluyum."

Yeni bir sipariş alıp işine geri döndü.

Özellikle de kardeşleri ve bekarlığa veda partisine katılanlar hep birlikte kalkıp gitmeye başlayınca, fikrini değiştireceğini bekliyorum. Şimdi The Old Saloon'da neredeyse hiç kimse yok, sadece bir masa daha içki içiyor. Orkestra bitti, yemek servisi bir saat önce durduruldu ve mutfak gece için kapatıldı. Boone ve Jocelyn barın arkasını temizlemeye başladılar ve salon personeli çöpleri boşaltıp dışarıdaki çöp konteynerlerine götürmeye yardım ediyor.

Dokuz kişi paltolarını giyip ayağa kalktığında, geriye sadece onlar kalmıştı. İkiz, kucağındaki kıza sıkıca sarılıp onu bara doğru yönlendirdi. Alex'in paltosunu ve kazağını tezgâhın üzerine koydu.

"Al... Caribou Kulübüne gidiyoruz. Hadi, gidelim... Haven, sen de geliyorsun," diye emretti, sanki her şeyi bırakıp gidebilirmişim gibi ve başka türlü aklına hiç gelmedi.

Sanırım çok az insan ona hayır der. Diyebilirler de, uzun sürmez diye düşünüyorum. O gamzelerin, ıslıl ıslıl Hollywood gülüşünün ve derin mavi gözlerinin yalvaran bakışlarının birleşimiyle karşılaştığınızda, ne isterse onu verirsiniz.

Görünüşe göre Alex hariç. "Hayır... Ben burada iyiyim."

Twin gözlerini devirdi. "Al...ciddi misin, barmenlik yapmayı bırak...gel de bizimle oyna. Lando da geliyor."

Alex'in dikkati, kendisine en yakın kızın elinden kurtulmak için diğer ikize doğru yavaşça yaklaşan Lando'ya kaydı. Lando yeniden ciddi bir ifade takınmış ve Caribou Kulübü'ne gitmektense başka herhangi bir yerde olmayı tercih eder gibiydi.

"Burada kalıp Haven'a yardım edeceğim."

Alex'in kalmakta ısrar etmesine şaşırılmış bir şekilde ona döndüm. Temizlik yapmaktan nefret ediyorum, üstelik bunun için para alıyorum. Kimse bunu bedava yapmıyor. "Ah, zorunda değilsin ki—"

"Ben kalıyorum. Miles, sonra görüşürüz."

"İyi olur," diye yanıtladı Miles, bana göz kırparak. "Güle güle Haven. Gel bize katıl, Alex'i de getirmeyi unutma."

Bunun üzerine hepsi ayrıldı, ama yemin ederim Lando, yanındaki kız tarafından dışarı çekilmeden önce Alex'e neredeyse yalvaran bir ifadeyle döndü. Ve şimdi bar boş... sessiz. Neredeyse huzurlu. Kimse hâlâ açık olduğumuzu anlamadan önce, kapıları kilitlemek için acele ettim.

Jocelyn ve Boone'un mahzenlerde bir yerlerde fiçıları kontrol edip içki şişelerini sayarak bu gece ne kadar sattığımızı hesapladıklarını duyabiliyorum. Aşağıya indirilen çöp kutularının sayısına bakılırsa, çok fazla satmışız. Bir süre daha orada kalacaklar.

Alex, dirseğinin üzerine yaslanmış, bara dayanmış bir şekilde oturuyor ve yüzünde okuyamadığım bir ifade var. Ama aramızdaki o yoğun, ağır gerilim geri döndü ve bu sefer, odadaki tüm oksijeni dışarı itiyormuş gibi hissediyorum. Kalbim göğsümde şiddetle çarpıyor.

Allah şahit, hayatımda gördüğüm en yakışıklı adam bu.

Bir içkiye ihtiyacım var.

Dilimi damağımdan ayırmayı başardım ve yutkundum. "İçecek ister misin? Yumurta likörü?"

"Hayır, asla." diye kıkırdadı.

Yere indirmeme yardım ettiği şişeyi sıkıca kavrayıp salladım. "Tekila?"

"Evet. Tekila."

İki bardağa buz ve bir miktar limon suyu doldurdum, içeceği üzerine döktüm ve birini ona uzattım. O bana daha da yaklaştığı için, içecek neredeyse elinden kayıp gidecekken kocaman eliyle yakaladı.

"Bu gece bana yardım ettiğiniz için teşekkür ederim."

"Rica ederim. Geçen gece beni Noel müziklerinden kurtardıktan sonra yapabileceğim en az şey buydu."

Dudaklarımı büküyorum, ona neden Noel'den nefret ettiğini sormak için çok büyük bir istek duyuyorum. Çünkü bir insan Noel'den nasıl nefret edebilir ki? Ama doğru zaman gibi gelmiyor. Bunun yerine, "Öyleyse eşitlendik," diyorum.

İçeceğini eline alıp yudumluyor, yutkunurken boğazı kasılıyor. Serinlemek için bardağımdaki tüm buzlara ihtiyacım var.

Mavi gözleri gözlerime dikildi. "Evet, artık eşit durumdayız."

Eskisinden bin kat daha sıcak ve terli, üstelik şimdi sadece ikimiz varken bomboş. Uzaktan hafif bir tıkırtı geliyor, kimin nereye gittiğine dair hiçbir fikrim yok. Bu adamla yalnızım.

Beynim tamamen bulanık, ama bu kimyayı hayal etmediğimi biliyorum. İki gece önce müzik kutusunun yanında, sonra dükkanımda, sonra da fırında vardı. Üç ayrı olayda kimya oluştu. Kesinlikle hayal görmüyorum.

Ve şimdi burada üretilen elektrik, Amerika Birleşik Devletleri'nin tüm kıtasını aydınlatmaya yetecek kadar.

Bardağını yere bırakıp biraz daha yaklaşıyor, biraz daha eğiliyor... ve gözleri, Joe'nun barın üstüne astığı devasa ökseotu topuna kayıyor.

Kendimi durduramıyorum. Gömleğinin ön kısmından kavrayıp onu kendime doğru çekiyorum. Dudaklarının önce onun mu yoksa benim mi parmak uçlarımda yükselip ondan hemen önce oraya ulaştığını anlayamıyorum, ama dili ağzıma girdiğinde her şeyi unutuyorum.

Islak, sıcak, hiçbir kısıtlama yok. Birini ilk kez öperken, muhtemelen bir daha asla görmeyeceğinizi bildiğiniz an gibi. Kaybedecek hiçbir şey yokken. Büyük bir el belime sarılıyor ve kalçalarımın iniyor, beni sert vücuduyla sıkıca sarıyor. Parmaklar ensemideki terli saç tellerinin arasından geçiyor ve at kuyruğumu kavırıyor.

Başımı biraz geriye çekerek ona daha fazla erişim alanı sağlıyor ve dili boğazıma daha sert bir şekilde giriyor.

Tekila ve misket limonu tadını alabiliyorum. Sürdüğü meşe ve toprak kokusunu da alabiliyorum. Çok lezzetli. O da çok lezzetli.

Beni sıkıca kavrayarak yukarı kaldırdı, barın üstüne oturttu ve dudaklarını hiç kesmeden bacaklarımın arasına yerleşti ve kendimi tutamadım... ağzımdan en yüksek inilti çıktı. O kadar yüksek ki, bir an durakladı ve kıkırdadı.

Avuçlarım, yüzünü kaplayan, aynı anda hem yumuşak hem de sert olan sakalların üzerinde geziniyor ve saçlarına doğru bastırıyor. O kadar ipeksi ve gür ki, yüzü bacaklarımın arasındayken saçlarını sıkıca tuttuğumu hayal edebiliyorum; sonra Alex elleriyle kalçalarımı kavırıyor, beni barın kenarına çekiyor ve bana sürtünüyor.

Aman Tanrım. Bu adam devasa.

Çıplak halinin görüntüleri gözümün önünden geçiyor. O inanılmaz derecede yakışıklı, ben ise bar tezgahında oturmuş, sıırılsıklam ıslanmış, nefes nefese kalmış bir haldeyim.

En azından henüz temizlemedim.

Ellerim gömleğinin altına giriyor ve pürüzsüz, çıplak sırtında kayıyor. Aynı anda, o da kalçalarımı yukarı kaldırarak sürtünmenin tam istediğimiz gibi olmasını sağlıyor. Uzun zamandır kimseyle kuru sürtünme yapmamıştım ve bu kadar iyi olduğunu hatırlamıyorum.

"Kahretsin, seni çıplak görmek istiyorum," diye mırıldanıyor ağzıma. "Benimle geri gel."

Dili tekrar ağzıma giriyor ve bunun olmaması için hiçbir geçerli sebep düşünemiyorum. Onun evine dönerken arabada olmamız için hiçbir sebep

yok. Belki de arabada sevişiriz.

Muhtemelen büyük bir arabası var.

Alex benim adımı mırıldanıyor. Biliyorum, inliyorum.

“Haven? Haven. Orada mısın?”

Kahretsin.

Alex'i itip bardan atlıyorum, Jocelyn'in mahzene açılan kapıdan başını uzatmasından saniyeler önce. Yüzündeki ifadeyi görmezden gelip, özellikle nefes nefese kalmışken ve Alex köşede doğrulurken, neler olup bittiğini tam olarak tahmin edemediğini varsayacağım.

“Hey...evet...sadece barı...yani masaları temizliyoruz. Ne oldu?” Temizliğin kanıtı olarak yakındaki bir bezi alıyorum.

Gözleri, kazağını giyen Alex'e kaydı, sonra tekrar bana döndü. "Ambar kapağının anahtarı sende mi? Boş fiçileri dışarı çıkarmamız gerekiyor."

Üzerimi yoklarken, onların barın arkasında olduklarını fark ediyorum. "Evet, onları size getireceğim."

“Tamam, teşekkürler.” Sırıttı. “Rafları yeniden dolduruyoruz.”

“Harika. Harika. Mükemmel fikir.”

O gittikten sonra, kapının yanında dikilmiş duran Alex'e döndüm; pantolonunda belirgin bir şişkinlik vardı, ama dik duruyordu. Önüme gelip saçımı çekiştirerek bana yukarıdan bakmamı sağlaması dört büyük adım sürdü.

Şimdi barda oturmadığım için, onun ne kadar büyük olduğunu tam olarak anlayabiliyorum.

Boyu ne kadar.

Boyum kısa değil ama o yine de benden çok daha uzun. Ve ilk defa kendimi... küçük hissediyorum.

“Benimle geri gel. Seni bekleyeceğim.” Bakışları yüzümü taradı ve yeniden ısındım. “Benim evime gel de seni çıplak bırakayım.”

Çok cazip geliyor. Tanrım, çok cazip geliyor. Ama altı saat sonra fırını açmak için uyanmam gerekiyor ve tüm gece seks yapacağımızı düşünmek belki de hadsizlik olur ama kesinlikle tüm gece seks yapardık.

İstemeyerek başımı salladım. "Teşekkür ederim, ama burada kalıp işimi bitirmem gerekiyor. Bir de fırını açmam lazım. Başka bir zamana erteleyebilir miyiz?"

Alex anlamış gibi başını salladı, ama hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Pekala. Sanırım yarın sabah görüşürüz."

"Yarın sabah mı?"

Kapının sürgüsünü açar ve içeriye buz gibi, taze bir hava dalgası dolar.

“Evet.” Arkasını dönüp göz kırptı. “Daha fazla tarçınlı çörek almam gerek.”

Alexander

Bölüm 8

Kesinlikle söyleyebilirim ki, yeğenime dondurma sözü verildiğinde duyduğu aynı coşkuyla güneşten önce uyanıp yataktan fırladığım hiç olmadı, ama işte buradayım.

Cinsellik güçlü bir motivasyon kaynağıdır.

Ancak tarçınlı çörekleri almak için o kadar erken vardım ki fırın henüz açılmamıştı ve arabada beklemek zorunda kaldım. O kadar erkendi ki Haven arabanın yanından geçti ve beni görmesin diye eğildim.

Pencereler kapalı olsa bile havada yoğun bir şeker kokusu var ve fırının önündeki kuyruk hızla köşeyi dönüp neredeyse park ettiğim yere kadar uzanmış durumda. Kuzey Kutbu keşif gezisine çıkmak üzereymiş gibi görünen bir adam arabanın hemen önünde duruyor, diğer herkes ise dağlarda bir gün geçirmeye hazır bir şekilde sıkıca giyinmiş. Birkaçının elinde, sanırım satın aldıkları şeyleri eve götürmek için büyük kutular var – fırının yeniden kullanılabilir alışveriş çantasına eşdeğer bir şey.

İşlerini ciddiye alıyorlarmış gibi görünüyorlar. Ben ise... şey... Miles bana kaybeden derdi... Ben daha çok hırslı ve azimli biriyim.

Çünkü sanırım tam olarak bunu yapıyorum. Elde ettiğim şey...

Tarçınlı çörekler mi? Kesinlikle. Kahve mi? Elbette. Cennet mi? Umarım.

Tatilde bu kadar erken kalkmamın tek sebebi o. Saat daha yedi bile olmadı.

Aslında, sadece bir şey seçme şansım olsaydı, Haven'ı seçerdim. Çünkü dün gecedен beri aklımdan başka hiçbir şey geçmiyor.

Biliyorum, eğer dün gece istediğim gibi onu eve götürseydim, şimdi arabamda oturup ısınmaya çalışıyor olmazdım. Hayır. Yeterince sıcak olurdu ve hayal edebileceğim en tatlı vajinanın içinde sonuna kadar olurdu. Öyle olmak zorunda. Haven'ın başka bir şey istemesinin imkanı yok.

Ama ne yazık ki, onunla yatağında keyifli bir gece geçirmek yerine, onu barda bıraktım, eve boş, yarı karanlık bir ortama geldim ve soğuk bir duşa girdim. Onu öptüğümde beri yaşadığım azgın ereksiyonu yatıştırmak için iki kez kendimi tatmin etmem gerekti.

Uyandığımda onu düşünürken, her şeyi tekrar tekrar yaşadım—önümde diz çökmüş halinin görüntüsü, dolgun dudaklarında o böğürtlen kırmızısı rujun penisimi sarması ve onu boğazına kadar sokmam. Ardından onu eğip, parmaklarımı dolgun, şehvetli kalçalarına saplayıp, adım haykırana kadar onu becermemin görüntüsü geldi.

En son ne zaman biriyle böyle bir bağ kurduğumu hatırlamıyorum. Belki de dağ havası ve cumartesiden sonra onu bir daha göremeyecek olma ihtimali yüzündendir. Dili boğazımdayken yutkunarak çıkardığım inlemelerin şiddetine bakılırsa, Haven'ın da aynı fikirde olduğunu söyleyebilirim.

Eğer başka biri bizi bölmeseydi, onu barda becerirdim.

Umarım kaldığımız yerden devam edebiliriz. Ona bu sabah görüşeceğimizi söylemiştim ve sözümün eriyim.

Arabanın yanındaki adam kenara çekiliyor ve fırının açıldığını fark ediyorum. Gösteri zamanı. Kalın şişme montumu fermuarlayıp beremi takarak arabadan iniyorum ve hemen pişman oluyorum.

Aman Tanrım. Eminim dün bu kadar soğuk değildi. Kuzey Kutbu Keşif Ekibi Üyesinin böyle giyinmesine şaşmamalı. Isıtmalı bir garajın rahatlığından arabaya bindiğinizde işte böyle oluyor. Aklımı bile sorgulamıyorum, çünkü düşünemeyecek kadar üşüyorum.

Mucizevi bir şekilde, kuyruk hızla ilerledi ve mağaza girişine ulaşmadan önce sadece beş dakika dışarıda bekledim. Önümdeki insanlara hakkını teslim etmeliyim, buraya gelmeye karar verirken hiç vakit kaybetmemişlerdi. Ne istediklerini biliyorlardı—çıkarken herkesin görünüşünden anlaşıldığı üzere çoğunlukla tarçınlı çörek ve kahve—ödediler ve gittiler.

İçeri adımımı attığım anda gözlerim çoktan Haven'daydı. Müşterilere sırtını dönmüş bir şekilde tezgahın arkasındaki rafları dolduruyordu. Bugün,

dün gece dokunduğum o kıvrımları saran pembe bir önlük vardı ve onu daha önce gördüğüm her zamankinden farklı olarak, saçları omuzlarından aşağı dökülüyordu ve on müşterinin hala servis edilmeyi beklediği bir yerde durmama rağmen, saçlarının hala nemli olduğunu anlayabiliyordum.

Bu durum beni çok etkiliyor çünkü şimdi aklımdan geçen tek şey, bu sabah duşta benim yaptığım şeyi onun da yapıp yapmadığı ve boşaldığında nasıl görüldüğü.

Önümdeki adam arkasını dönüp kaşlarını çattı, sanki düşüncelerimi duyabiliyormuş gibi.

Umarım bunu yapamaz.

O kadar uzun süre bakıyor ki, sorununun ne olduğunu sormak üzereydim ki, sıra ilerledi ve şekerin cazibesine karşı koyamadı. Tarçınlı çörek tepsisinde kalanları da aldı ve bana dik dik baktığından, yemin ederim ki sadece benim de aynısını istediğimi düşündüğü için aldı.

Ne kadar da adi bir herif.

Daha fazla düşünmeye fırsat bulamadan kasaya doğru ilerledi ve şimdi sıra bana geldi. Haven'ın arkadaşı/iş arkadaşı bana baktı ve sırtıışından tam olarak kim olduğumu bildiğini anladım. Ve gerçekten de biliyordu.

"Arabanızın içi sıcak mıydı?"

"Ne?" diye sordum, onun tuhaf sorusuna karşılık.

"Bu sabah Haven ve ben geldiğimizde arabanızda oturuyordunuz. Selam verecektik ama saklanıyor gibiydiniz." Sırıttı. "Ama siz James Bond değilsiniz, bunu biliyorsunuz, değil mi?"

Eğer o görmeden gözlerimi devirebilseydim, yapardım. Ama neyse.

Arkadaşı kollarını göğsünde kavuşturdu. "Yani, her şeyden dört tane daha mı? Yoksa sadece Haven'ı görmek için mi buradasın?"

Tabii ki tarçınlı çörek alacaktım ama gözlerinin bana bakışından anladığım kadarıyla daha fazlasını bekliyor.

"Ne varsa ver bana," diye mırıldanıyorum, çünkü en azından para vererek sorunu çözebilir ve itibarımı koruyabilirim, ama sırtıışı daha da genişliyor.

"Haven... bir ziyaretçin var!" diye gerekenden çok daha yüksek sesle bağırdı.

Fırındaki herkes, hatta çıkmakta olanlar bile, bana bakmak için döndü.

Bu sefer gözlerimi arkadaşşıma doğru devirdim. "Teşekkürler."

"Anladım dostum."

Haven'ın kolunu yakalayıp ona boş bir kek kutusu uzattı ve yerlerini değiştirdi; böylece Haven'ın rafları yeniden doldurma işini devraldı ve Haven benim önüme geçti. Alnına pudra şekerı bulaştı, silmemeye karar verdim ve tüm tarçınlı çörekleri alan önümdeki herifin aslında bana bir iyilik yaptığını fark ettim çünkü şimdi daha fazla çörek getirilirken etrafta oyalanmak için bir bahanem var.

"Merhaba." Gülümsüyorum.

Kahretsin, onun o yanaklarındaki kızarıklığı çok beğendim. Yanaklarına güneş doğar gibi yayılan o pembe tonu. Çok hoşuma gitti. Acaba her yerinde var mı?

Haven'ın yeşil gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Alex... burada ne yapıyorsun?"

"Tarçınlı çörek almak için geleceğimi söylemiştim," diye yanıtlıyorum ve onun telaşlanması benim kararlılığımı daha da güçlendiriyor. "Üstelik seni görmek istiyordum. Eğer müsait olursan, sonra küçük bir plan yapabiliriz."

"Ah..." Yine o tuhaf küçük reveranslarından birini yapıyor, sonra ellerini yüzüne götürüyor. "Aman Tanrım, neden böyle yaptığımı bilmiyorum. Bu, gelmiş geçmiş en kötü sinirsel tik gibi."

Öne eğilerek sesimi alçalttım. "Seni tedirgin mi ediyorum?"

"Hayır...evet. Hayır. Hayır. Yapamazsın." Ağzı sıkıca kapalıydı, ama sadece gülümsemesini engellemek için.

"Güzel, çünkü dün gece seni tedirgin etmedim."

Dışleri alt dudağına sürtünüyor ve penisim şişiyor.

"Hayır, yapmadın." Kalın kirpiklerinin altından bana bakıyor ve beni neden hiç tedirgin etmediğimi tam olarak hatırlıyor. "Bu İngilizlere özgü bir şey. Hiç İngiltere'ye gitmedim, bu yüzden hepinizin kralla akraba olduğunuzu falan kafamda yerleştirdim. Çok fazla Downton Abbey izledim."

Ona İngiliz soyluluk sistemini açıklamaktan ve annemin ailesinin kralla akrabalık bağı olduğunu söylemekten kaçınıyorum. Bunun başlıca sebebi, bunu yaparsam tam bir aptal gibi görünmek istemem, ama aynı zamanda çok sıkıcı olması da. Bunun yerine, onun kahkahası bulaşıcı olduğu ve durmasını istemediğim için onunla birlikte gülüyorum.

"Sanırım bu, benim çok fazla Yellowstone izleyip Kevin Costner gibi davranmamla aynı şey."

“Evet.” diye sırtıttı. Bir an durakladıktan sonra devam etti, “Ama kovboylar çok çekici.”

"Öyle mi?" diye sordum, başımı yana eğerek ona baktım. "Sen ata biniyor musun?"

Sanki başımın üstünde neon ışıklarla çift anlamlı sözler yanıp sönüyor gibi.

Hafifçe kıkırdadı ve yanakları kıpkırmızı oldu. Bakışlarını kaçırmamasını bekliyordum ama kaçırmadı.

“Evet...” diye yanıtlıyor sonunda ve gözlerinde bir eğlence parıltısı beliriyor. Evet, o da kesinlikle benim kadar bu işe meraklı. “Gerçi uzun zamandır yapmadım.”

Gözlerime bakıyorum. Mağazaya girdiğimden beri üşümemiştim ama şimdi terlemeye başlamak üzereyim. Göz kırpmasını bekliyorum ama yeşil gözleri meydan okurcasına açılıyor ve sabah yedi buçuktan önce bir buluşma ayarlamayı başardığımdan oldukça eminim.

Aklında tut bunu, Miles.

“Bunu düzeltmeliyiz.”

Göz bebekleri hafifçe büyüyor. "Yapmalıyız."

Haven hâlâ boş bir pasta kutusu tutuyor ve aramızdaki bu inanılmaz gerilimi, ondan kutuyu doldurmasını isteyerek bozmaya hiç niyetim yok. Bunun yerine, şeflerden biri bizim için bunu yapıyor; döner kapılardan içeri, üzerinde çok detaylı bir zencefilli kurabiye evi bulunan büyük bir tepsiyle giriyor.

"Vay, şefler bu konuda gerçekten çok iyi olmuşlar."

Onu tezgahın arkasındaki rafa, bir diğerinin yanına koyuyor ve ilk defa ne kadar çok olduklarını fark ediyorum. Hepsi farklı, hepsi de muhteşem. Çoğu Amerika'daki gibi rengarenk şekerler ve meyan köküyle süslenmiş, ama bu yenisi bambaşka bir seviye.

Haven başını salladı. "Hayır, dün getirildiler. Yarışma için."

Kaşlarım neredeyse kısılacak kadar çatıldı, ağzım ise açık kaldı. Yeni zencefilli kurabiye eklentisine işaret ettim. Ona ev demek zor, çünkü aslında bir ev değil, daha çok zencefilli kurabiyeden bir malikaneye benziyor... hayır, zencefilli kurabiyeden bir dağ evi. Tepsi kar için pamukla kaplı ve her şey Aspen Köyü'nün bir maketi gibi görünüyor; arka planda dağlar, ağaçlar, kardan adamlar ve bir kayak teleferiği... lanet olası bir kayak teleferiği. Zencefilli kurabiyeden yapılmış.

Ne çok şirin ne de şeker kamışlarıyla kaplı. Aksine, o kadar çok detay var ki, Architectural Digest'in ön sayfasına bile konu olabilir.

“Bu mu? Birisi mi yaptı bunu? Nasıl? Bu, şefin dün yaptığından bin kat daha iyi.”

Dünkü masanın üzerinde duran, son derece tatsız görünen köpeğe geri döndüm. Onun yanında eşek ahır gibi kalıyor.

Haven başını salladı.

"Bu, bizim kullandığımız setle mi yapıldı?" İnanamıyorum. İmkânsız.

“Evet.” Yüzünde bir gülümseme belirdi ve bir an için ne kadar şaşkın olduğumu unuttum, çünkü gülümsemesi tamamen dikkat dağıtıcıydı. “Size rekabetçi bir grup olduğumuzu söylemiştim. Bu Rivern ailesinin katılımı, her kış New York'tan geliyorlar ve son üç yıldır kazanıyorlar. Katılımlar sadece evin kendisine göre değerlendiriliyor, ama her zaman bir hikaye yaratmayı seviyorlar. Geçen yıl Londra'da kurguladılar ve ev Buckingham Sarayı'ydı.”

Rafı tekrar incelediğimde, Rivern ailesinin altı ay öncesinden plan yapmadığına inanamıyorum. Bunu öylece bir hevesle yapamazlar, çok profesyonelce bir iş.

Görünüşe göre bu zencefilli kurabiye işini ciddi anlamda hafife almışım ve yapılacak çok iş var. Dün bunun biraz şaka gibi olduğunu düşünmüştüm, şimdi ise o kadar emin değilim. Ben bir pastacı değilim ama Burlington'da meydan okumaya göğüs geremeyen kimse yok... ve görünüşe göre sınır da yok. Rivern ailesi bu yıl ikincilikle yetinmek zorunda kalacak.

Kuyruk hâlâ uzuyor ve Haven, sessiz düşüncelerimi fırsat bilip yeni çıkarılan tarçınlı çöreklerden bazılarını paketliyor. Ama artık zaman çok önemli. Parmağımı, onun mühürlediği kutunun içinde gezdiriyorum.

“Pekala, şimdilik bu kadar. Ama sekiz tane daha ev kiti ekleyelim.”

"Sekiz?"

"Sekiz," diye yanıtladım kararlılıkla, çenem rafa doğru kaydı. "Yedeklere ihtiyacımız var. Eğer karşı karşıya olduğum seviye buysa, hiçbir riske girmek istemiyorum."

“Tamam.”

Onun beni deli sandığını görebiliyorum. Onları getirip kasaya geçirirken dudağındaki titreme geçmiyor. Ama bilmediği şey şu ki, bir şeyi istediğime karar verdiğimde beni çok az şey durdurabilir. Onu istiyorum. Ve bu yarışmayı kazanmak istiyorum.

Amex kartımı okuyucuya dokundurdum. "Peki, öğleden sonra zencefilli kurabiyeleri süsledikten sonra nerede buluşacağız? Bana yardım etmek istemezsin, değil mi? Yoksa bu kurallara aykırı mı?"

"Üzgünüm... satmam gereken Noel ağaçlarım var." diye sırttı. "Ama sonra bir içki içebiliriz."

"Mükemmel olur. The Old Saloon'da saat yedide?"

Başını salladı. "Hayır, Moonshine diye bir yer daha var. Bir sonraki blokta, nehir yönünde biraz daha ileride. Orada buluşalım. Rahat ve karanlık bir yer."

"Rahat ve karanlık iyi olur." Ona doğru eğilip çantaları elinden alıyorum, onu öpmek istediğim halde öpmekten vazgeçiyorum. Ama yine de nefesinin kesildiğini görüyorum. "Yedi olsun o zaman."

Arabamın yanına vardığımda arkamı döndüm ve camdan hâlâ onun gülümsediğini görebiliyordum.

Alexander

Bölüm 9

Range Rover'ın kapısını tekmeleyerek kapatıyorum. Her iki parmağıma da birer poşet takılı olmasına rağmen, alışveriş poşetlerinin hepsini içeri taşımak için arabaya iki kez gitmem gerekti.

Bir an için annemin uçakla geldiğini sandım çünkü eve girer girmez duyduğum ilk şey onun sesiydi. Sonra Miles'ın ağacının yanındaki geniş cam pencerelerin önünde Lando'yu elinde telefonuyla görünce rahat bir nefes aldım.

Yanlış anlamayın, annemi çok seviyorum. Ama Oxfordshire Düşesi ve Aspen pek iyi bir çift olmazdı. O, Gstaad veya St. Moritz'de karı sever. Gerçi muhtemelen Chanel'de kendine bir sığınak bulurdu.

Ayak seslerimi duyunca arkasını döndü ve gözlerini devirdi. Belli ki bir süredir orada duruyordu ve sesinden anladığım kadarıyla, bir şey söylemesi daha uzun zaman alacak.

“James, Caroline'in tüm eşyalarının paketlenip yardım kuruluşuna gönderilmesini sağlayabilir.”

"Anne-"

"Ve düşünün ki, onu ailemize ben kabul etmiştim."

Burundan çıkan sesi bastırıyorum.

Caroline'e karşı davranışını tanımlamak için "hoşgörülü" kelimesini kullanmazdım, ama öte yandan, bir zehirli yılanı karşılamak daha kolay olurdu. Alışveriş poşetlerini bırakıp masanın ucuna tünedim ve dinledim, çünkü yanılmıyorsam Lando sonunda annemize düğünün neden iptal edildiğini, sadece "son anda vazgeçtikleri" için olmadığını anlattı. Bunu

yaptığı sırada aramızda koca bir kıta olması muhtemelen akıllıca bir hareketti.

“Anne, konuşmayı keser misin? Caroline eşyalarını toplasın ve gitsin. Senin karışmanı istemiyorum. Karışmana gerek yok.”

“Ben zaten işin içindeyim canım. Ben senin annenim.”

Clemmie, yankılanacak kadar yüksek sesle, "Ben yaparım," diye araya girdi. "Çok uzun sürmez, Bluebell Cottage'a giderim, her şeyi paketlerim ve ona gelip alması için mesaj atarım."

Lando'nun omuzları rahatlamayla gevşedi. "Teşekkürler, Clem."

"Rica ederim."

“Burlington’a geri dönebilirsin canım. Bluebell Cottage zaten senin için çok küçük, neden orada yaşamaya ısrar ettiğini anlamıyorum. Burlington senin hakkın. Evi yeniden dekore edeceğiz, yeni mobilyalar alacağız ve kiraya verebiliriz. Tıpkı Valentine Nook’taki diğer tüm evler gibi.”

Lando parmağını alnının üzerinden geçirip tekrar iç çekti ama itiraz etmedi, ben de araya girdim.

“Vay canına anne, komple bir dekorasyon değişikliği mi? Yeni bir yatak alsan daha kolay olur.”

Bu durum Lando'nun yüzünde hafif bir gülümsemeye neden oluyor, çünkü annemizi kızdırmaya çalıştığımı biliyor. Ve gerçekten de kızdırıyor.

"Saçmalama Alexander," diye tersledi. "Zaten yenilenmesi çoktan gerekti."

“Eğer yeniden dekore ediyorsanız, benimkini de yapabilir misiniz? Miles’inki de iyi olurdu, gerçi onunki muhtemelen bir tehlikeli madde ekibine ihtiyaç duyuyor.”

Clemmie kıkırdıyor, ama sert homurtu doğrudan annesinden geliyor.

"Evde her şey sakinleşti mi şimdi?" diye soruyorum, o boya örneklerinden bahsetmeye başlamadan önce hızla.

“Evet, sorun değil. Yine de keşke bana ondan daha önce bahsetseydiniz. Basın bülteni dün günün yayımlandı ve daha fazla bir şey söyleme niyetimiz yok. Herkes eninde sonunda sıkılacak. Şimdilik köyden ayrıldılar.”

“Teşekkür ederim anne. Her şey için gerçekten çok üzgünüm.” Lando’nun sesindeki yorgunluğu iliklerime kadar hissediyorum.

"Üzülmene gerek yok canım. En azından bu olay, basına bir kez olsun Miles'tan başka bir şey hakkında yazma fırsatı verdi." Dudaklarını büzdüğünü neredeyse görebiliyorum.

Lando gözlerini devirdi, oysa bu doğruydu. Miles sık sık gazetelerde yer alıyordu ve annemizin canını sıkan şey, bunun İngiltere milli takımında polo sahasındaki yetenekleriyle değil, yatak odasındaki yetenekleriyle ilgili olmasıydı.

“Al...” diye araya girdi Clemmie ve annemiz bir kez daha olduğu yerde kaldı. “Bu Noel ağacı kızı hakkında daha fazla şey duymak istiyorum.”

Bu sefer inledim. Neyse ki Lando yüzüme baktı ve aramayı sonlandırmanın tam zamanı olduğuna karar verdi. “Üzgünüm ikiniz de, Al size başka bir gün anlatacak. Bizi kayak pistlerine götürecek araba geldi.”

Ön camlardan dışarı bakmak için döndüm. Orada hiçbir şey yok. Üstelik bugün kayak yapmayacağız. Kazanmamız gereken bir zencefilli kurabiye yarışması var ve Miles yarın kar topu turnuvasında oynayacak, bu yüzden daha sonra midillilere bakmaya gideceğiz.

“Tamam canım. İkinizi de seviyorum. Lütfen aptalca bir şey yapmayın.”

Kabaca çevirirsek, bu Miles'ı yakından takip etmek anlamına gelir. Söylenmesi kolay, yapılması zor bir şey.

“Merak etme, Miles hâlâ sapasağlam ve bu gece erken yatacak.” Lando genişçe sırttı. “Güle güle, Clem. Seni seviyorum.”

Ben daha “Güle güle” diyemeden Lando telefonu kapatıp yakındaki kanepeye fırlatıyor.

“Yani... annene her şeyi anlattın, öyle mi?”

Ellerini ceplerine sokarak topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı ve üzgün bir şekilde başını salladı. “Evet. Beklediğimden daha kolay oldu. Caroline'den ne kadar nefret ettiğini gerçekten fark etmemiştim.”

Gülüyorum, aslında çok komik değil çünkü bu durum Lando için işleri kesinlikle zorlaştırmıştı. Ama kimse onu sevmiyordu, bazıları bunu diğerlerinden daha iyi gizliyordu. Mesela ben ve Hendricks.

“Ne dedi?”

“Tanrıya şükür ki ona aile yadigarı mücevherlerden hiçbirini vermedik.” Lando, annemizin sesini mükemmel bir şekilde taklit ediyor, sonra yüzü tekrar düşüyor. “Anneme göre Caroline, kendisine verilenleri saklayabilir ve bunları tazminat olarak kullanabilir.”

Hesaplamalarıma göre bu da birkaç milyon ediyor.

“Bunların hepsi dürüst bir günün işi.” Gülüyorum. “Ve muhtemelen annen seni tekrar evlendirmeye çalışmadan önce bir hafta kadar süre tanınacak.”

“Yapma.” diye inledi, çenesi hayal kırıklığıyla kasılmıştı, çünkü bunun doğru olduğunu biliyordu.

Annemiz, tüm çocukları evlenip çocuk sahibi olana kadar durmayacak. En azından Max, Hendricks'e doğduğunda büyükanne olma isteği biraz yatıştı, ama Burlington'a bir varis yetiştirmek Lando'nun görevi ve bunu ona asla unutturmuyor.

Caroline'den haber aldınız mı?

Telefonu fırlattığı yerden alıp açtı ve bana uzattı. Gözlerim ekranda gezindi, okuduğum her mesajla birlikte gözlerim daha da büyüdü.

Caroline'den elliden fazla mesaj gelmiş olmalı, hepsinde de "Özür dilerim, bir hataydım"nın farklı bir versiyonu var.

Hiçbirine yanıt verilmedi.

"Kahretsin," diye tısladım. "Peki Jeremy'ye ne olacak?"

Telefonuna işaret etti, ben de Jeremy'nin adını görene kadar mesajları kaydırmaya devam ettim. Sadece bir mesaj vardı, düğünden önceki erken saatlerde gönderilmişti.

Jeremy: Üzgünüm dostum, biliyorum arkadaşlığımızı mahvettim. Ama ona aşığım.

Bu sefer kısık bir sesle ıslık çaldım.

"Aman Tanrım. Bu beklenmedik gelişmeyi hiç tahmin etmemiştim."

"Hayır."

"Bu durum çoktan başlamış olmalı."

Başını üzgün ve kabullenmiş bir şekilde sallıyor. "Evet."

“Bunun tüm bu durumu daha iyi mi yoksa daha kötü mü yaptığını bilmiyorum.” Telefonu tekrar kanepeye fırlattım.

“Ben de öyle. Bütün gün bunu düşündüm. Ne zamandır devam ediyordu bu? İşaretleri gördüm de görmezden mi geldim? Neden fark etmedim?”

"Ne gibi bir fikir buldun?"

Elini yüzüne götürüp derin bir iç çekerek büyük koltuklardan birine oturdu. "Hiçbir şey."

"Şimdilik bir şey yapmanıza gerek yok. Ama belki de Burlington'a geri taşınmalısınız, eninde sonunda buna mecbur kalacaksınız."

“Evet, biliyorum,” diye yanıtlıyor. “Sadece Caroline, evin tamamen farklı bir kanadında olmasına rağmen, anneme bu kadar yakın yaşamak istemediği için taşındım.”

Başımı sallıyorum. Düğünden önce ayrılmak ne kadar berbat bir şey olsa da, gözü olan herkes Lando'nun şans eseri kurtulduğunu anlayabilir.

"Günlük operasyonlara daha yakın olacaksınız," diye düşünüyorum, ancak bu zayıf bir argüman. Açık bir günde dürbünle Burlington'dan Bluebell Cottage'ın tepesini görebilirsiniz.

"Ne kadar farkla? Birkaç tarlayla mı?"

"Diğer bir avantaj da Miles'ın senin 'CaNdo Tavrın' hakkında konuşmasını asla duymak zorunda kalmaman." Güldüm, çünkü Miles, Miles olduğu için, Caroline ve Lando'ya ünlülere özgü bir lakap takmaya karar vermişti. İkisi de bu lakabı sevmediği için Miles, fırsat buldukça kullandı.

Kardeşimin yüzünde geniş bir gülümseme belirlediğini izliyorum; bu gülümseme önce bir sırıtışa, sonra da karnı guruldayan kocaman bir kahkahaya dönüşüyor. "İşte bu, gördüğüm en iyi şey. O kahrolası isim."

"Mutlu olacağını düşünmüştüm."

"Çok mutluyum." Doğrulup, geri döndüğümde yere bıraktığım bir düzine çantaya baktı. "Bunlar ne? Neredeydin?"

Tam cevap verecekken küçük yan kapı açıldı ve Maggie dışarı çıktı. Elinde kahveler, krepler, çırpılmış yumurtalar ve pastırmayla dolu kocaman bir tepsi taşıyordu. Bu sabahki telaştan sonra, birdenbire çok acıktığımı fark ettim.

"Günaydın beyler. Bu sabah kahvaltınızı burada yapmak isteyebileceğinizi düşündüm." diyor ve tepsiyi büyük masaya koyuyor, Lando da ona yardım etmek için ayağa kalkıyor.

"Teşekkür ederim, Maggie. Harika bir fikir. Bu mükemmel."

"Rica ederim." Gülümsedi, ama bu Miles'ın genellikle aldığı kadar büyük bir gülümseme değildi ve başka bir şey söylemeden ayrıldı; ancak önce etrafına iyice bakındı ve Miles'ı görmedi.

"Sanırım senin başka biri olduğunu umuyordu." Güldüm ve kahve doldurmak için bir fincan aldım. "Bu arada, o korkunç ikili nerede? Caribou Kulübü nasıldı?"

Lando tabağına bolca çırpılmış yumurta koyarken, başını kaldırmadan omuz silkti. "Gitmedim."

"Tek başına mı geri döndün?"

Başını salladı ve uzattığım kahveyi aldı. "Sanırım sabah dört civarında içeri girdiklerini duydum ve yalnız değillerdi."

"Ne?" diye sordum, çıtır çıtır bir dilim pastırmayı alıp çiğneyerek.

“İkizler... kız çocuklarıyla geri döndüler.”

“Ah, sanırım sadece zaman meselesi.”

“Aynen öyle.” Tabağını, şimdi tost, çırpılmış yumurta, pastırma ve krep dolu olan tabağını yere bırakır. “Peki, bana neden sabah sekizden önce Trader Joe’s’da olduğunu söyleyecek misin?” diye sorar alışveriş poşetlerine bakarak.

"Zencefilli kurabiye evi yarışması," diye yanıtlıyorum, bir dilim tostuma tereyağı sürerken. "Perşembe gününe kadar teslim edilmesi gerekiyor, iki günümüz var."

“Biraz daha bilgi vermeniz gerekecek. Dün Miles bu konuda ısrarla konuşurken onu dinlemedim. Eğer zencefilli kurabiye yapmamız gerekiyorsa, bence bundan vazgeçmeliyiz. Hiçbirimizin mutfakta serbestçe dolaşmasına izin vermek gerçekten güvenli değil. Hendricks hariç.”

Haklı, aramızda yemek yapmayı gerçekten bilen tek kişi Hendricks.

"Hayır, zencefilli kurabiye yapmamıza gerek yok."

Ve ben de ona yarışma hakkında, bu sabah fırında gördüğüm her şeyle birlikte, Rivern ailesinin Aspen Village adlı eserini de anlattım.

"Yarışmayı kazanmaya tamamen hazırım, ama tam olarak ne üreteceğiz?" diye soruyor.

Omuz silktim. "O aşamaya henüz gelmedik, beyin fırtınası yapmamız gerekiyor. İyi bir şey olmalı, Aspen Village'dan kesinlikle daha iyi olmalı. Rivern'daki dalkavuklar işte."

Lando kalın bir kaşını kaldırdı. "Ve tüm bunlar dün gece bizi terk ettiğin kızla mı ilgili? Noel ağacı satan kız, fırında da çalışıyordu. Adı neydi yine?"

Başımı kaldırıp baktığımda en büyük abimin yüzünde alaycı bir ifadeyle bana baktığını gördüm. Yalan söyleyip hayır, mesele kazanmak diyebilirim —özellikle de Aspen'e gelmemizin tek sebebi onu İngiltere'den ve aldatan nişanlısından uzaklaştırmakken. Ona destek olmam gerekirken bir kızla tanışmış olmam hiç de ideal değil.

"Sığınak. Ve evet, bir bakıma öyle," diyorum sonunda.

"Dün gece ne oldu?"

"İstedğim kadar değil..." diye sırttım, tabağımdaki akça ağaç şurubuna son krep parçasını da batırırken.

"Zencefilli kurabiye evinizi yeterince iyi yaparsanız, bir şansınız olabilir..."

"Her halükarda bir şansım var. Sonra onunla içki içmeye buluşacağım. Karanlık ve rahat bir yerde..." Sırttım ve penisim seğirdi. "Bunu kazanmak

da bonus olur. Üstelik hayır işi için.” Bir an durakladım, suçluluk duygusu kendini gösterdi. “Sakıncası yok mu?”

“Neyi aklınızda tutacaksınız?”

“Sakıncası yoksa... şey...”

"Bir kızla birlikte olmak mı?"

“Evet. Eğer burada sizinle kalmamı tercih ederseniz—”

Tam cevap verecekken arkamızdaki merdivenlerden bir gürültü geldi ve ikimiz de dönüp baktığımızda Miles'ın kolunu sarışın bir kızın omzuna atmış olduğunu gördük. Daha yakından bakınca, kızın omzuna attığı kol sevgi dolu bir kol değil, daha çok onu acele ettirmeye çalışan bir koldu. Bu, Miles'ın gözlerini devirmesini, kızın ayakkabılarını ve küçük altın bir çantayı taşımasını ve kızdan önce Lando ve beni fark etmemesini açıklıyordu.

"Aa, bu kahve mi?"

Miles'ı sinirlendirmek için ona biraz ikramda bulunmak üzereydim ki, Miles onu sabahın bu saati için çok uzun süren bir öpücükle oyaladı ve ön kapıyı açtı. İçeriye buz gibi bir hava doldu. Lando'nun kaşları yukarı kalktı çünkü, kocaman bir kürklü pilot ceket ve insanoğlunun bildiği en kısa etek gibi görünen bir şey dışında, başka hiçbir şey giymemişti.

“Hoşça kal sevgilim. Dün gece çok eğlenceliydi... İngiltere'ye geri dönmek zorunda olmam üzücü.”

"Ama yarın seni maçta izlemeye geleceğim, unutma," diye cılız bir sesle konuştu sarışın kız, ısınmaya çalışarak.

Miles, kar botlarını giyerken bir o yana bir bu yana zıplayarak görüşünü engellemeye çalışsa da, kız şimdi Miles'ın arkasından etrafa bakıyor. Özellikle Miles bize ters ters bakıp kapıyı arkalarından sertçe kapatınca oldukça eğlenceli bir sahne ortaya çıkıyor.

"En azından onu kapıya kadar götürüyor," diye mırıldanıyor Lando, ben de kıkırdıyorum. "Daha önce böyle bir şey yaşandığından emin değilim."

“Belki de olgunlaşmıştır. Miles Burlington'ın sabahki kutlamalarına şahit olalı epey zaman oldu.” Kahvemi alıp arkama yaslandım. “Annem onu sakinleştirmeye başlamalı, zaten on yıl sürecek.”

Miles sarışın kızla görüştüktan sonra (umarım bir Uber'di) geri döndüğünde Lando hâlâ gülüyordu.

"Ne bu kadar komik?" diye soruyor ve ellerini birleştirerek içlerine sıcaklık üflüyor.

"Annemin sana eş bulmak için yaptığı çalışmalardan bahsediyorduk sadece."

Miles adımlarını yarıda kesip belirgin bir şekilde ürperdi. "Kesinlikle hayır."

"Yeni arkadaşınızla bizi tanıştırmak istemediniz mi?"

"Pek sayılmaz," diye yanıtladı, masanın ucundaki sandalyeye oturmadan önce bir parça pastırmayı kaptı. "Kahve nerede?"

"Önünüzde."

Miles'in bakışları tencereye iner ve bir fincan alır. "Öyleyse öyle."

Lando ve ben sessizce kahvelerimizi yudumlarken, Miles masadaki ikramlara yavaşça göz gezdirdi ve gözleri parladı.

"Bekle. Bunlar taze tarçınlı çörekler mi? Fırından mı?" Yüzünde alaycı bir sırıtiş belirdi ve bana şeytan boynuzları takılmış gibi bir bakış attı. "Alexander..."

"Evet."

"Seni pis köpek."

"Kızı kapının önünden dışarı, soğuğa atan ve ona bir bardak kahve bile teklif etmeyen adam böyle diyor."

"Onlar benimle ilgili anlamayı biliyorlar. Ama sen..." Parmağını bana doğru salladı.

"Anlaşılan iki gündür hiçbir şeyden haberi yok..." diye takılıyor Lando. "Yoksa sen mi tembellik ediyorsun? Onun polo maçına gelmesinden nasıl kurtulacaksın?"

"Orada bin kişi olacak. Oyuncuların arasına girmesine izin verilmeyecek," diye basitçe cevap veriyor, çünkü kadınlardan uzak durma konusunda oldukça deneyimli.

"Henners henüz uyandı mı?" diye soruyorum, kahve fincanımı doldurması için ona doğru iterek.

"Evet, Max'le konuşuyor."

Hendricks'in hayatı oğlu Maxwell'in etrafında dönüyor.

Max belki planlı bir bebek değildi, ama hayatımıza girdiği günden beri koşulsuz sevgiden başka bir şey bilmedi. Max'in annesinin hak ettiği anne olmaması ve çocuk sahibi olmaktan çok Hendricks'in parasıyla ilgilenmesi üzücü, ama şimdi Hendricks tam velayeti aldığı için Max'in daha önce sahip olmadığı bir istikrar sağlandı ve nadiren ayrı kalıyorlar. Bu hafta oğlundan uzakta olmanın onun için zor olduğunu biliyorum, ama Lando'yu

desteklemek için her şeyi yapacağını da biliyorum. Yine de eve dönüş uçağında ilk o olacak.

Esneyip saate baktım. Hendricks'in gelmesi biraz zaman alacak.

"Saat ikiye kadar polo kulübünde olmamıza gerek yok. Ben jakuziye gireceğim, sonra da kayak yapmaya vaktimiz olacak. Henüz snowboardumu çıkarmadım," diyor Miles, yüz ifademi yanlış anlayarak. Zencefilli kurabiye'yi anlatırken dördümüzün de burada olmasını isterdim doğrusu.

"Hayır. Bu sabah olmaz. Senin için başka planlarım var."

Şüpheli bakışları Lando ile benim aramda gidip geldi. "Ne planların var?"

"Al, zencefilli kurabiye yarışmasını kazanacağımıza karar verdi."

"Cidden?"

"Evet," diye yanıtlıyorum ve taşıyabileceğim kadar çok poşeti toplayıp masanın boş olan ucuna bırakıyorum.

"Bunların hepsi de ne?"

"Dekorasyon malzemeleri."

"Zencefilli kurabiye evi için," diye ekliyor Lando. "Cennet—"

Miles yüzünü buruşturdu ve bana acıma dolu gözlerle baktı. "Al, sadece seks yapmak için bu kadar çaba sarf etmek çok fazla. Eğer sana tavsiye vermemi istersen..."

Lando kahkaha atıyor.

Çenemi sıktım. "Kahretsin."

Her şeyi masanın üzerine, düzenli bir şekilde bölümlere ayırarak serdim ve kardeşlerime döndüm.

Küçük olan kahve fincanının üzerinden bana bakıyor. "Pekala Alexander, ben de varım. Son birkaç gündür gördüğümüz bu daha az huysuz halinden çok keyif alıyorum. Yani seni güldürmek ve biraz da olsa keyif almak için Noel kurabiyesi süslemem gerekiyorsa, yaparım."

"Teşekkürler." Gözlerimi devirdim.

Miles yine sinir bozucu bir şekilde haklı. Şimdi düşününce, bu Aralık ayını her zamanki kadar nefret etmedim. Daha az gergindim, Miles'a karşı daha hoşgörülüydüm ve dün Lando, bu yıl melankolim o kadar belirgin olmadığını söyledi.

Belki de Noel'de Aspen'e gelmek o kadar da kötü bir fikir değildi.

Haven

Bölüm 10

Haven: Buraya çok erken geldim.

Saylor: Onunla ne zaman buluşacağınızı söylemişsiniz?

Sığınak: Yedi

Saylor: İki dakika geçti. Bu nasıl erken oluyor?

Haven: Çünkü geç kaldı.

Saylor: Bacaklarını tıraş ettin mi?

Haven: Elbette yaptım.

Saylor: Artık zamanı geldi.

Haven: Sus

Saylor: Ruj mu?

Sığınak: Hayır

Saylor: İyi plan, zaten her halükarda bir kenara atılacak.

Saylor: Seninle gurur duyuyorum Havey, sonunda biraz *patlıcan emoji* *su emoji* içmeye başlaman çok güzel.

Haven: Sus

Saylor: Düşünme. Sadece yap.

Haven: Kahretsin, burada, gitmem lazım.

Vay canına.

Alex ana kapıdan içeri giriyor, tam anlamıyla buraya aitmiş gibi görünüyor. Aspen'de, benim şehrimde, milyarderlerin eğlenmeye geldiği yerde.

Gölgelere doğru biraz geri çekilerek, loş ışıklı barı, stratejik olarak yerleştirilmiş masa lambalarıyla aydınlatılmış lacivert kadife koltuklarda oturan birkaç müşteriyi, geyik boynuzlarıyla süslenmiş duvarları ve gün boyu kaçak içki yapmış gibi giyinmiş barmenleri incelemesini izliyorum.

Vücudumun her zerresi kasılıyor ve ayağa kalkıp beni görmesini engellemeye çalışıyorum, çünkü bunun tadını çıkarmak istiyorum. Onu olduğu gibi, diğer gece müzik kutusunun üzerinden bakarken giydiği o koyu renk kot pantolonla, sanki sadece onun için yapılmış gibi, sıkı kalçalarını sergilerken, tadını çıkarmak istiyorum.

Bugün lacivert bir örgü kazak giymiş ve bu da gözlerinin, oturduğum yerden bile inanılmaz derecede mavi görünmesini sağlıyor. Beresini çıkarıp saçlarını karıştırıyor, o dağınık görünümü mükemmelleştiriyor. Ve bedenim tam bu anda bana bu adamla daha önce öpüştüğümü, saçlarına dokunduğumu ve ne kadar yumuşak olduğunu bildiğimi hatırlatıyor.

O çok yakışıklı.

Alex'in sunduğu her şey için minnettarım... kahretsin, soyadını bilmiyorum... Az sonra biriyle seks yapacağım ve soyadını bilmiyorum. Soyadını bilmeli miyim?

Çantamda Saylor'dan gelen bir başka mesaj akışı vızıldarken Alex beni fark etti ve yüzündeki tembel gülümseme, bu gece buraya gelme fikrimle ilgili tüm düşüncelerimi yerle bir etti.

Şu an içki içmek için bile kalmak istemiyorum. Doğrudan evime gidip başladığımız işi bitirmek istiyorum.

"Merhaba." Yanağımdan öpmek için eğildi.

Ve... yakınlıktan başım dönüyor; onun kokusu; sıcak tenime değen serin dudaklarının bıraktığı his. Beklenti.

"Hey," diye zar zor nefes verebildim.

Seçtiğim masanın iki takımı yuvarlak kadife sandalyelerden oluşuyor ve her biri iki ya da üç kişinin rahatça oturabileceği büyüklükte. Alex'in karşımda oturacağını varsaymıştım ama o yanıma yerleşip bir kolunu sandalyenin arkasına dolayınca ben de kendi sandalyemde biraz daha öne doğru kaydım.

Vücudunu öyle bir çeviriyor ki, tam yanıma geliyor, bacakları benimkine değiyor ve ben de sığ bir nefes almakta zorlanıyorum. O kadar yakın ki, sakalındaki koyu sarı saç tutamlarını ve son birkaç gündür kayak yapmaktan kalan hafif bronz tenini görebiliyorum.

Çevreyi iyice incelerken bana çarpık bir sırıtışla baktı. "Burası hoşuma gitti. Gerçekten de çok güzel tarif ettin. Karanlık ve samimi, tam da öyle. Ayrıca oldukça kalabalık."

Başımı salladım, gergin olduğumda yaptığım gibi dudağımı ısırarak için kendimi zor tuttum. "Evet, Saylor ve ben bazen The Old Saloon'un kalabalığından uzaklaşmak istediğimizde buraya geliyoruz."

"Saylor fırından arkadaşın mı? Hani şu çok konuşkan olan?"

"Evet, o çok konuşkan olan." Gülümsemem daha da genişliyor. "En iyi arkadaşım. Burada birlikte büyüdük. Yerel okulda birinci sınıf öğretmenliği yapıyor, ama Noel tatili boyunca fırında yardım ediyor."

"Yarışma nasıl gidiyor? Çok katılım oldu mu?" diye soruyor, sonra işaret parmağını kaldırıyor. "Durun bir dakika, önce içecekler lazım. Burası harika kokteyller yapıyor gibi görünüyor. Sonra da rakiplerimin kimler olduğunu duymak istiyorum."

Alex'in eli havaya fırladı ve otuz saniye içinde bir garson menüyle geldi. "Haven, ne istersiniz?"

Bir bira içmek istiyorum çünkü buradaki bira porsiyonları bol ve eve taşınarak götürülecek kadar sarhoş olmak istemiyorum. Ama aynı zamanda vücudumda o kadar güçlü bir şekilde dolaşan adrenalinin etkisini de azaltmam gerekiyor ki titriyorum.

Sonunda panik içinde, tecrübelerimden bildiğim ve beni en çok sarhoş eden şeyi sipariş ediyorum.

"Lütfen, klasik tarzda olsun."

Sevgili Tanrım, Haven.

"İyi seçim, hatta iki tane." Alex menüleri hiç açmadan geri verdi ve bana döndü. "Yumurta likörü demediğin için şükürler olsun. Şimdi nerede kalmıştık? Günün nasıl geçti?"

"Yoğundu, yılın bu zamanı her zaman yoğundur. Özellikle de yarışmalar yüzünden." Alex yüzünü buruşturunca gülüyorum.

"Şu ana kadar kaç ev teslim edildi?"

"Yaklaşık yüz kişi. Yarın daha yoğun olacak, perşembe ise tam bir kaos. Kimse mecbur kalmadıkça evini içeri sokmak istemiyor, çünkü kimsenin

görmesini ve hile yapma ihtiyacı duymasını istemiyorlar.” Garson içeceklerimizi getirirken başımı kaldırdım. “Teşekkür ederim.”

Alex iki bardağı da alıp birini bana uzattı. Mavi gözler gözlerime dikildi ve dağ havasındaki düşük oksijen seviyesinden olmalı ki nefes almakta zorlanıyordum.

"Zencefilli kurabiye yarışmalarına ve Aspen'in şimdiye kadar tanıdığım en yakışıklı belediye başkanına."

Bardağım onun bardağıyla tokuşturuldu, iltifatın etkisiyle yanaklarım kızardı ve gereğinden fazla büyük bir yudum aldım. Viskinin yakıcı etkisi anında kan dolaşıma yayıldı.

"Zencefilli kurabiye yarışmalarına."

Alex, kahkaha atarak başını geriye attı, gözleri eğlenceyle parladı ve dili kusursuz beyaz dişlerinin kenarlarına değdi. "Eğer biri bana dünyanın en rekabetçi pasta yarışmasına katılacağımı söyleseydi, 'Büyük Britanya Pastacılık Yarışması'ndan bahsediyorsunuz sanırdım."

"Hayır, biz çok daha rekabetçiyiz." Bardağımı yere bırakırken kıkırdadım. "Bu yıl zorlu bir rekabet olacak."

"Endişelenmiyorum, avantajım var."

Kaşlarım birden yukarı kalktı. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Elini uzatıp saçlarımın uçlarını omuzlarımdan ayırdı ve işaret parmağının etrafına doladı. Kalbim tekledi.

"Ah, bunu biliyorum."

"Bana ne olduğunu söyleyecek misin?"

"Hayır."

Ben engelleyemeden, beni kendine doğru çekiyor ve dudaklarımı sarıyor. Yumuşak dudakları dudaklarıma bastırırken, dili dudaklarımın arasında geziniyor ve ben de ağzımı açıyorum. Çok kısa bir süre için, ağzımın etrafında bir tur atıyor ve geri çekiliyor, ama öncesinde vücudumun her yerine yayılan alçak bir inilti çıkıyor. Bacaklarımı daha sıkı çaprazlıyorum ve sıkıyorum.

"Özür dilerim, kendimi tutamadım."

"Umarım benimle öpüşmenin sana herhangi bir ödül kazandıracağını düşünmüyorsunuzdur."

Başını salladı. "Hayır, her halükarda ben kazanacağım. Ancak ben taç giydikten sonra kendini kontrol etmen gerekecek."

"Gerçekten mi?"

Hâlâ parmağına dolanmış olan saç tutamını kaldırıp burnunu ona bastırdı ve derin bir nefes aldı. "Evet. Kazanmak güçlü bir afrodisyak. Bunu aklında tutsan iyi olur."

"Elimden gelenin en iyisini yapacağım. Daha önce başıma gelmedi diyemem ama tetikte olacağım."

"Ah." Yüzü neşeyle aydınlandı. "Ama bu gamzeleri görmedin henüz." Elimden tuttu, bir parmağını uzattı ve yanağındaki derin çıkıntının hemen üzerindeki yumuşak sakallara dokundu. "Ya da İngiliz aksanını."

"Bu çok doğru." Son bir hamle daha yapıp elimi indiriyorum, ama Alex bırakmıyor. Bunun yerine, parmaklarını benimkilerle kenetliyor.

Serçe parmağındaki mühür yüzüğünün sıcaklığı tenime işliyor. Yakından bakınca biraz aşınmış olduğunu, çok sevilen ve nadiren çıkarılan bir mücevherin işareti olduğunu görebiliyorum. Üzerinde, bir ağacın yanında bir meleğe benzeyen bir arma damgalanmış, altında ise minik harflerle yazılmış... anlamadığım bir dilde yazılmış bir kelime.

"Bu benim ailemin arması," diyor Alex sessizce ve ben de başımı kaldırıp onun bana baktığını görüyorum. "Melek figürü ailem için sembolik. Altında ise 'amor principum' yazıyor, bu da 'aşk başlangıçtır' anlamına geliyor."

"Ah, ne kadar tatlı," diye karşılık verdim, eski usul biramı büyük bir yudumda içtim çünkü başka ne diyeceğimi bilemedim ve Alex'in daha önce tanıdığım hiç kimseye benzemediğini fark etmeye başladım.

Daha önce aile arması olan biriyle tanışmadım—aile armasının ne olduğunu bile tam olarak bilmiyorum—sadece sığırların üzerine takılan süslü bir damga gibi bir şey olduğunu biliyorum, ama daha çok yaşlı insanlarla ilişkilendirdiğim bir şey.

Ama Alex yaşlı değil.

O da benim yaşımdakilerden.

Hem şık hem de çekici. Hem de çok çekici.

"Peki, İngiltere'de zencefilli kurabiye evleri yapmadığınız zamanlarda ne yapıyorsunuz?"

Hafifçe kıkırdadı ve kadife koltuğa biraz geriye yaslandı. "En büyük abim Lando ile birlikte çalışıyorum. Aile şirketi... arazimiz var - tarım arazisi - ki bu çok iş demek... bu tarz şeyler..."

Kaşlarını biraz çatılıyor, Alex tanıdığım hiçbir çiftçiye benzemiyor. Günlerini çamur içinde inek kurtararak, kütük ve saman balyaları taşıyarak

ya da kök kazarak geçiren birine hiç benzemiyor. Belki İngiltere'de farklı bir çiftçilik türü vardır.

"Bununla ne yapıyorsunuz?"

"Sürdürülebilir tarıma odaklanıyoruz ve arazimizin bir kısmını da doğallaştırma sürecine başladık. Ekosistemleri restore etmek... bu tür şeyler." Omuz silkerek sözlerini bitiriyor, sanki birinin ayrıntılara girmek istemediği belli oluyor ama ben daha fazlasını duymak istiyorum. Bunu nasıl yaptığını öğrenmek istiyorum. Ekosistem tarımı, ağaç işletmemin temel ilkesi, Wylder Çiftliği'nin böyle var olmasını istiyorum.

"İkizler de sizinle birlikte mi çalışıyor?"

"Tanrı aşkına, hayır." Başını sallayarak güldü. "Sanırım birbirimizi öldürürdük. En azından Miles. Hendricks veteriner hekim, Miles ise polo oynuyor."

Kaşlarım birden yukarı kalktı. "Polo?"

"Evet, biliyorsun... at üzerinde kriket oynamaya benziyor biraz." Ağzı eğlenceyle seğirdi.

"Kriketin ne olduğunu bilmiyorum ama polonun ne olduğunu biliyorum. Burada bir kulüp var. Ama onun işinin bu olduğunu mu söylüyorsunuz? İyi mi bu işlerde?"

"Evet, öyle. Hem de çok. İngiltere Milli Takımı'nda oynuyor." Alex başını derinden salladı. "Hatta bugün sizin polo kulübünüze gittik. Miles yarın ve perşembe günü kar polo turnuvasında oynayacak." Sırıttı, gözleri yaramazlıkla parladı. "Sen de benimle gelmelisin."

İnliyorum. Hayatım yine eğlenmeme engel oluyor.

"Yapamam, çalışmam gerekiyor."

"Ah evet, bir an Aspen Belediye Başkanı olduğunuzu unuttum. Tüm tebaanızı mutlu etmeniz gerekiyor," diye parmağını sallayarak takıldı. "Şimdi sıra sizde... Noel ağacı satmadığınız ve şehri yönetmediğiniz zamanlarda ne yapıyorsunuz?"

Duraksıyorum, ona tam olarak ne cevap vereceğim? Çünkü şu anda elimden gelen her şeyi yapıyorum.

"Sanırım..." Derin bir nefes alıyorum. "Sizden çok farklı değilim. Dağdaki milli orman sınırları içinde küçük bir çiftliğim var. Ailemizin çiftliği. Ağaçlar bayramlar için oradan hasat ediliyor. İlkbahar ve yaz aylarında da yeni fidanları dikiyorum. Birkaç yıl sürüyor dönüşümlü dikim, ama hep böyle yaptık."

"Ailenizle birlikte mi çalışıyorsunuz?"

“Şey... yani, yaptım. Şimdi sadece ben kaldım.”

Alex yavaşça göz kırptı. "Bir kişi için bu çok fazla."

Bardağıma uzanıp bir yudum aldım, bu konuşmanın nereye doğru gittiğini düşünmek için kendime biraz zaman tanıdım. "Öyle olabilir. Ama yardımım var... ve bu bahar boyunca vadinin manzarasına bakan arazimin bir bölümünde bir inziva alanı oluşturmayı planlıyorum. Çok güzel bir yer. İlk inziva bu yaz gerçekleşecek. Bir yoga grubu da geliyor."

“Harika bir fikir, kız kardeşim beni sürekli yogaya başlatmaya çalışıyor. Belki kaydolurum ve onun başaramadığı yerde sen sonunda başarılı olursun.” İçeceğinden uzun bir yudum alarak kıkırdadı. “Peki, çiftlik anne babanızın mı, onların işi mi?”

Kot pantolonumdaki görünmez bir ipliği çekiştiriyorum. Çok güzel vakit geçiriyoruz ve ilk defa geçmişimi bilmeyen, ailemi tanımayan biriyle oturuyorum ve sadece kendim oluyorum. Cennet gibi bir yer. Herkesin tanıdığı, yalnız başına olduğu ve ailesinin işlerini yürütmeye çalıştığı için herkesin acıdığı, kasabada koşturup duran kız değil. Keyfi kaçırmak istemiyorum ama Alex'in sabırla bekleyen yüzüne bakıyorum ve onlardan bahsetmek istemediğim için suçluluk duygusuna kapılıyorum.

“Evet. Öyleydi ama... şey, bir süre önce vefat ettiler. Önce annem. Sonra birkaç yıl sonra babam. Şimdi benim ve ben bakıyorum. Onların başlattığı işi devam ettiriyorum. Dükkan da onlarınmış, annem kurmuş. Noel'i çok severlerdi ve annem süslemeyi çok severdi. Biraz karışık olduğunu biliyorum ama o kadar takıntılıydı ki değiştirmek istemiyorum.”

Ortam sessiz ve sonunda kendimi Alex'e bakmaya zorlayabiliyorum, umarım anne babanızın öldüğünü öğrendikten sonra ne diyeceğinizi bilemeyen insanların takındığı o ifadeyi takınmıyordur.

Hayır, değil. Neredeyse daha da kötü. Alex gözlerini kırpmadan bana bakıyor, yüzünde şok ifadesi var. Gözleri yaşlarla parıltıyor.

Kahretsin. Biliyordum. Ortamın havasını bozacağımı biliyordum.

Ve o ne diyeceğini bilmediği için sessiz kalıyor, ben de her şeyin yolunda olduğunu, çünkü bu durumun onun yüzündeki garip ifadeden %100 daha iyi olduğunu söyleyerek durumu telafi etmeye çalışıyorum.

“Haven... Tanrım. Bunu duyduğuma çok üzüldüm. Nasıl olduğunu biliyorum...” Bakışlarını başka yöne çevirip duruyor.

Söylediğim her şeyi geri almak istiyorum, ama bunu yapamadan bana doğru dönüyor ve gözleri bir kez daha her zamanki parlak mavi ışıltısına kavuşuyor.

“Hayır... biliyor musun? Anne babana kadeh kaldırmalıyız, çünkü harika bir kız yetiştirmişler. Aspen'in belediye başkanı, her şey onun.”

Alex, nedense, daha önce kimsenin başaramadığı kadar iyi bir iş çıkarıyor. Garip durum ortadan kalkıyor ve ben gözümü kırpmadan garsonlardan biri geliyor.

Alex parmağını masanın üzerinde döndürüyor. "Bunlardan bir tur daha ve bir şişe Dom Perignon 2012 alalım." Göğsümü acıtan bir gülümsemeyle bana dönüyor. "Anne babayla kadeh kaldırmak için iyi bir yıl."

Bilmiyorum. Bin dolarlık bir şampanya şişesini hiç içmedim, hele ki onunla anne babamın şerefine kadeh kaldırmayı hiç düşünmedim. Bir yerlerde babamın bira içmeyi tercih ettiğini, annemin de ona susmasını söylediğini duyabiliyorum.

Garson geri döndüğünde, yemin ederim Alex beş dakika öncesine göre bana daha da yakındı. Şampanyayı kendi açmak için öne eğildiğinde bile dizi benimkine değiyordu. Dün gece barda çalışırken bunu tam olarak anlayamamıştım ama şişenin mantarını çıkarırkenki o incecik elleri ve ön kolundaki kalın damarları vurgulayışı, neredeyse dudağımı ısırmama neden oluyordu.

Bunu nasıl başardı bilmiyorum ama daha önce hiç birinin bana içki doldurmasından bu kadar etkilenmemiştim.

"Teşekkür ederim," dedim, garip gelmesin diye, bardağı elinden alırken.

Alex şişeyi buz kovaasına geri bırakıp bana yaklaştı. Bana verdiği gülümseme iç sıcaklığımı bir derece daha yükseltti. Buz küplerinden birini alıp boynumda gezdirmek istedim.

"Rica ederim. Peki, anne babanızın adları neydi?"

"Wyatt ve Jeanne."

Kadehini kaldırıyor. "Wyatt ve Jeanne'e ve Aspen belediye başkanına." Bir an duraklıyor, sonra, "Ve zencefilli kurabiye yarışmalarını kazanmaya."

"Zencefilli kurabiye yarışmalarını kazanmaya," diye yanıtlıyorum kıkırdayarak.

Alex şampanyasından bir yudum aldı ve bardağını masaya koydu. "Peki, Noel Ağaçlarının Kraliçesi'nin evinde neler var? En iyilerini kendine mi saklıyorsunuz?"

Tam cevap verecektim ki, Alex'in saçlarımı parmağına dolaması dikkatimi dağıttı.

"Tahmin edeyim—hiçbir şeyin birbirine uymadığı ağaçlardan biri. Bütün süsler karmakarışık ama her birinin bir anısı var." Hafifçe

gölümsüyor, sonra merakla gözlerini kısıyor. “Ve tüm ışıklar dalların arasına gizlenmiş dev süslerle rastgele farklı renklerde yanıp sönüyor. Eminim her oda için bir tane vardır. Büyük ve küçük.”

Hem eğlendiğimi gizlemeye çalışıyorum hem de belki de ben de o kadar şeffaf mıyım diye düşünüyorum, çünkü ağaçlarımı mükemmel bir şekilde tarif etmiş. Farklı renklerdeki ışıklar hariç. Benimkiler hep beyaz. Anneminkiler de hep beyazdı.

“Ve,” diye devam etti, sesi alaycı bir tonda, “bahse girerim ki dışarıda koca bir Noel Baba ve kızağı var... Hayır. HAYIR. Çatıda değil mi?” Yüzümü, seğiren dudağımı inceledi. “Tanrım, var, değil mi? Ve kapının iki yanında da o fındıkkıranlar var.”

Dudaklarımı o kadar sıkıca birbirine bastırdım ki neredeyse acıyor.

Nefesi kesildi ve parmağını tam bana doğru uzatarak, "Süslemeleri yüzünden insanların gelip fotoğraf çektiği evlerden birine sahipsiniz, değil mi?" dedi.

"Bak, eğer insanlara mutluluk getiriyorsa," diyorum sonunda.

Alex'in kahkahası yüksek ve derin bir şekilde patlıyor. Bulaşıcı, içten ve kısa süre sonra ben de onunla birlikte aynı şekilde yüksek sesle gülüyorum. Ama gözlerim sıkıca kapalı değil. Bakışlarımı yüzünden, gözlerinin etrafındaki derin kırışıklıklardan, geniş ağzının açılıp üst dudağındaki yumuşak kıvrımın neredeyse kaybolmasından ve kalın sakalının altında gamzelerinin daha da belirginleşmesinden alamıyorum.

Sonra kahkahalarımız yavaş yavaş dindi. Ama aramızdaki o sıcaklık, aramızda oluşan ve ikimizin de gözlerimizi ondan ayırmasına izin vermeyen o elektriklenme, nabızla birlikte iyice yükseldi.

Dilim alt dudağımın üzerinden hızla geçince Alex'in parlak mavi gözleri kısılıp kararıyor.

Dudaklarıma yapışmadan hemen önce, "Kahretsin, senden hoşlanıyorum," diye mırıldandı.

Eski usul bira ve yarım bardak şampanya kafamı uçurmuş olabilir ama bunlar olmasa bile, onu bu kanepeye geri itip üzerine oturma isteğim yine de olurdu. Bütün bunlar, sıcak dilinin benimkine hafifçe değmesiyle başladı.

Saçlarımın etrafına dolanmış parmakları şimdi boynumun dibine kadar uzanmış, beni sıkıca tutarken dili de tıpkı penisinin içime yavaşça girmesini hayal edebildiğim bir tempoda hareket ediyor, neredeyse beni tahrik ediyor, beni bekleyenlerin bir ön gösterimi gibi.

Öpüşmedeki ustalığı sayesinde neredeyse halka açık bir yerde olduğumuzu unutuyorum.

Alex'in boşta kalan eli uyluğumun iç kısmına kıvrılmış, kıpırdamıyor ama parmak uçlarının baskısı beni acıtıyor, bunu da ağzına inleyerek belli ediyorum. Nefes nefese ve acı dolu bir inilti, hayal gücüne yer bırakmıyor. Benden uzaklaşıyor ve dudaklarında beliren gülümseme, tam anlamıyla egoistçe. Hak edilmiş bir ego.

Bacaklarımın arasındaki eli, diğer eliyle bardağına uzanmak için dönerken hiç kıpırdamıyor.

"Bu işte iyice ustalaşıyoruz." diye kıkırdıyor. Ben de aynı fikirdeyim.

Sonraki iki saat boyunca daha iyiye gidiyoruz. Neredeyse hiç nefes almıyoruz.

Zencefilli kurabiye evleri ve Noel ağaçları, kayak ve en sevdiğimiz mevsimler (o yaz, ben tabii ki Noel) hakkındaki sohbetlerimizin arasında öpüştük ve güldük. Yıllardır bu kadar çok gülmemiştım.

Sadece konuştuk, güldük ve öpüştük. Öpüşmeyi başka bir yere taşımamız gerektiği apaçık ortada olana kadar öpüştük, çünkü bitmesini istemiyorum.

"Alex..." Dudaklarına doğru yarı inleyerek, bu bağı koparmamak için çaresizce çabalıyorum ama kendimi daha fazla tutamayacağım. Elinin bacağını bir kez daha sıkması ya da dilinin bir kez daha yavaşça dokunması durumunda, uygunsuz davranıştan tutuklanacağız.

Geri çekilip yüzümü inceledi. "Senin evine mi geçelim?"

Çantamı alıp ayağa kalkmaya doğru yarı yoldayım bile. "Evet."

Yirmi dakika sonra dudaklarımız birbirine kenetlenmiş halde, sendeleyerek ön kapımdan içeri girdik.

Son birkaç gündür aramızda gelişen her neyse, patlamak üzere.

Birçok kez, Alex gibi birinin her zaman yanımda olmasının nasıl bir şey olacağını merak ettim.

Ama Alex tek gecelik bir ilişki.

Bu gece düşünmemekle ilgili. Sadece yapmakla, sadece olmakla ilgili.

Duvara vurup ışığı açmaya çalışırken, "Beni Noel müziklerinden kurtardığından beri seninle birlikte olmak istiyordum," diye mırıldandı dudaklarımın arasından.

Biliyorum, buralarda bir yerlerde.

Ahh.

Parlak ışıklar gözlerimizi kamaştırır.

Tekrar vurdum ve bir kez daha yarı karanlık ve ana odadaki Noel ağacının ışıklarının parıltısıyla örtüldük. Ön kapı tekmeyle kapatıldı ve Alex'in iri bedeni benimkine bastırırken kapıya sıkıştım.

"Seni Noel müziklerinden kurtardığım için mi?" diye yarı inleyerek soruyorum, çünkü dudakları boynumda, elleri ise tişörtümün altına girip, daha önce defalarca yapmış birinin ustalığıyla sütyenimin kopçasını açıyor. Ben bile genellikle ilk seferde beceremiyorum, üstelik sütyenimden bahsediyoruz.

Bu adam tam bir profesyonel.

"Evet, çoğunlukla. Ama aynı zamanda muhteşem göğüsleriniz ve tapılmaya değer bir kalçanız olduğu için de."

Tanrım, o aksan beni zaten tahrik etmiyorsa bile tahrik etmeye yeter. Ön sevişmeyi boş ver.

"Bir daha 'kıç' de," diye homurdanarak emrettim. "Bunu söylediğinde çok müstehcen geliyor."

"Öyle mi? Kirli şeylerden hoşlanıyor musun?"

"BENCE..."

"Kıç," diye fısıldadı kulağıma, kulak mememi dişlerinin arasına alarak.

Kollarımı başımın üstüne zorla kaldırarak tişörtümü çıkarıyor. Göğüslerimin büyüklüğünden her zaman biraz utanmışımdır, ama şimdi özgürce sallanıyorlar ve Alex'in bana saf bir şehvetle baktığını görüyorum. Utançtan büzülmek yerine, ışıldıyorum.

Elini uzatıp, her iki avucuna birer tane alıyor.

"Aman Tanrım..." Bakışları benimkine kaydı, sonra da başparmağının sertleşmiş meme ucumun üzerinde gezindiği yere döndü. "Haven, inanılmazlar."

İçimin derinliklerinden bir inilti yükseldi. Tüm vücudum uyarılmayla titriyordu. Beynim duysal aşırı yüklenme yaşıyordu, parmaklarının yaptığı şeyin görüntüsüyle büyülenmişti.

Ve artık onlara dokunmak yetmediğinde, başını eğip dilini pürüzlü tomurcuğun etrafında daireler çizerek gezdirir.

Ağzının kendi başına hareket ediyormuş gibi göğsümün üzerinde geziniyor, birer birer meme uçlarımı emiyor, ardında sıcak, parıldayan bir tükürük izi ve tüylerimi diken diken eden bir his bırakıyordu. Elleri yanlarımdan aşağıya, kot pantolonumun beline doğru indi ve nefesimi zor alabildim ki düğmelerini çözüp önümde diz çöktü.

Pantolonumu biraz aşağı çekerek iç çamaşırlarımın görünmesini sağladıktan sonra, daha ileri gitmeden önce izin istercesine gözlerini gözlerimle buluşturdu.

Başımı yeterince hızlı sallayamıyorum. Bunun yerine, parmaklarımı saçlarının arasından geçirip onu neredeyse kendime doğru çekiyorum, bu da kasıklarımı yüzüne bastırmaktan çok daha kibar görünüyor. Ama her halükarda, önümüzdeki otuz saniye içinde bu adamın dili klitorisime değmezse, çılgılık atacağım. Ve iyi anlamda değil.

Alex'i ikna etmeye gerek yoktu. Hafifçe kıkırdadı ve sert bir çekişin ardından kot pantolonum ve iç çamaşırım bacaklarımın etrafındaydı. Geriye yaslandı ve baktı, parmakları bacaklarımın birbirine kenetlendiği boşlukta gezindi ve onları çıkardığında, üç saatlik beklentimin izleriyle kaplıydılar.

Neredeyse çıplak olmam ve onun beni olabildiğince geniş açması, neredeyse hareket edemez halde olmam ya da bana o kadar yakın olması ki sıcak nefesini vajinamda hissedebilmem beni en ufak bir utanç duygusuna sevk etmiyor. Aksine, kot pantolon hapishanesinde hapsolmuş halde, sürtünmeye duyduğum umutsuz bir ihtiyaçla kıvranıyorum.

Hareketsiz kalıyor.

"Ah Haven, sırlıslıkla olmuşsun. Çok ıslaksın."

Sesi o kadar derin ve boğuk ki, beni daha da heyecanlandırıyor. İçimden adeta cinsel uyarılma fişkırıyor. Ve işleri kendi elime alıp yüzüne daha da yaklaşmaya çalıştığımda, o yavaşça geri çekiliyor.

Dişlerim neredeyse alt dudağımı parçalayacak gibiydi.

"Hayır, hayır. Bırak da tadını çıkarayım. Bu kadar mükemmel bir vajina görmeyeli uzun zaman olmuştu."

Ben de mükemmel bir manzaraya sahibim; Alex dizlerinin üzerinde, kalın, koyu kahverengi saçları parmaklarımın arasında, kasıklarım ağzına birkaç santim kala, öne eğilip beni öpmesini bekliyorum.

Onu müzik kutusunun başında gördükten sonra, sonunda buraya varacağımızı asla tahmin edemezdin.

İhtiyaçtan neredeyse ağlıyorum. Beklentiden ölmek mümkün mü? Bir arkadaşım için soruyorum.

“Alex, lütfen...”

Donuk, kısık gözlerle bana bakarken, ağzı şeytani bir sırıtışla kıvrılmıştı; hiçbir şey söylemedi ama öne eğildi ve sonunda yüzünü bacaklarımın arasına gömdü.

"Haklıymışım. Gerçekten de tatlı bir vajinan var," diye mırıldanıyor ve işe koyuluyor.

"Aman Tanrım..."

Başım kapıya öyle bir çarptı ki, neredeyse hiç fark etmedim. Tek odaklandığım şey Alex'in sıcak dilinin vajinamın içinde tekrar tekrar gezinmesiydi. Her hareketinde, onunla tanıştığımдан beri biriken gerilim daha da artıyordu. Bu, utanç verici bir şekilde çok çabuk bitecekti.

Klitorisime yapıştığı ve bacaklarım neredeyse bükülecek hale geldiği anda, yanıp kül olma tehlikesiyle karşı karşıyayım. Sadece uyluklarıma kenetlenmiş büyük elleri düşmemi engelliyor.

“Alex...evet, tam orada.”

“Çok ateşlisin, Haven... tadın inanılmaz...” Bir tur daha uzunca bir hareket yapıyor. Bacaklarım onun güçlü kavrayışında o kadar şiddetli titriyor ki, parmak izlerinin günlerce üzerimde kalacağını biliyorum. “Şimdi benim için boşalacaksın ve ben de izleyeceğim.”

Bu olay muhtemelen on saniyeden az sürdü, ama o kadar uzun süre nasıl dayandığıma dair hâlâ hiçbir fikrim yok.

Belki de eski usul kokteyller ve yarım şişe şampanya duyularımı köreltti. Tek düşünebildiğim şey, Tanrı'ya şükür ki öyle oldu, çünkü onlarsız asla başaramazdım. Uçurumun kenarındayım, gözlerimden yaşlar akıyor. Hayatımda hiçbir şeye bu kadar ihtiyaç duymadım.

Dilinin yerini parmakları aldı, içimde pompalamaya başladı, başparmağı ise klitorisime sertçe bastırıyordu. Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı ama kendime gelip aşağıya bakmayı başardım ve dudaklarını yalarken yüzünde geniş bir sırıtışla beni izlediğini gördüm.

Bana doğa belgesellerini hatırlattı; avını parçalamak üzere olan en üst düzey yırtıcı hayvan.

Ben buyum. Öldür. Ben öldüm.

Başparmağının bir kez daha hassas bir hareketiyle, içimde hâlâ çalışan parmaklarının arasında adeta bir fırtına koptu. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Yıllarca kendimi orgazma ulaştırma konusunda pratik yapmıştım, arada birkaç beceriksizce geçen tutkulu gecem olmuştu ama

bunun gibi bir şey hiç yaşamamıştım... İçimden geçip güçlenen, beni içten dışa parçalamaya hazır, amansız bir dalga.

Bu bir orgazm değil. Bu bir şeytan çıkarma ayini.

Sesim bile benden alındı. Sadece onun adını, "Alex"i, hırıltılı bir sesle söyleyebiliyorum.

Kalbim bir kez daha düzensiz bir şekilde atmaya başlamadan önce, dudakları dudaklarıma değişiyor, dili ağzıma dalıyor. Dudaklarında kendi tadımı hissetmek, hayatımın en ateşli deneyimi.

Ama o an, hâlâ onun bacaklarıma sıkıştırdığı kot pantolonun içinde sıkışıp kaldığımı fark ettiğimizde bozuluyor.

"Şunları düzgünce çıkaralım, olur mu?" diye gülüyor, ama ben onlardan kurtulmaya fırsat bulamadan havaya kaldırılıp, oturma odasının karşısına taşınıyor ve Noel ağacının yanındaki kanepeye bırakılıyorum.

Otuz saniye sonra, kot pantolonum Alex'in omzuna atıldı ve ben onun önünde çıplak bir şekilde uzanıyordum.

Elini yüzünden aşağı doğru sildi, mühür yüzüğü Noel ağacının ışığında parıltıydı. "Hayal ettiğimden çok daha iyisin."

"Dört gün boyunca mı?" diye kıkırdadım, ardından gelen hıçkırık yüzünden elimi ağzıma götürdüm.

Elini arkaya uzatıp kazağını çıkarıyor. "Doğru. Dört gün boyunca sadece seni çıplak gördüğümde sana neler yapacağımı düşündüm."

Sarhoşluğun verdiği bulanıklık içinde gözlerimi kırpıyorum. Bu gerçek olamaz. İmkânsız. Saymaya çalışıyorum ama nerede kaldığımı unutuyorum. Dört kutuplu kas ne demek? Çünkü gördüğüm kas sayısı dört kutuplu kas demek.

Yani... Bence bu İngiliz gibi Amerikalılar bile yok, hele ki onun gibi İngilizler hiç yok. Alkolün etkisi değil bu. Bu adam tam anlamıyla, tescilli bir tanrı. Bir Noel mucizesi.

"Söyle bana..." diye kendi kendime soruyorum.

Aşağıya doğru bakıyor, bakışları yavaşça vücudumun her santimini tarıyor, kemerini çözüp botlarını çıkarırken vücudumu bir derece daha ısıtıyor.

"Önce..." Kaşını kaldırır. "Önünde diz çökerdim, sanki son yemeğimmişsin gibi ziyafet çekerdim. Dilim klitorisinde, her damlanı yalarken parmaklarım da işe koyulurdu, ta ki durmam için yalvarana kadar..." Kot pantolonunu kalçasından aşağı iter, başparmaklarını boxer şortuna geçirir ve bırakır. "Sanırım bunu başardım."

Penisi serbest kaldı. Ucu parıldıyor. Taş gibi sert ve kocaman.

Aman Tanrım.

Kanepede geriye doğru yavaşça kaymaya çalışıyorum, sanki ona yer açmam gerekiyormuş gibi, ama o bacağıma yakalayıp beni geriye doğru çekiyor.

"Merak etmeyin, biz hallederiz."

Pantolonunun cebinden çıkardığı prezervatif paketine uzanırken yüzünde sinsi bir kibir var ve bunun beni tahrik mi ettiğini yoksa olacıklardan mı korktuğumu anlayamıyorum.

Onun kendini kılıfına sokmasını izlerken ağzım açık kaldı. Yanıma, kanepeye diz çöktü ve öne doğru kayarak, parmaklarının arasına nazıkçe çenemi aldı.

Başparmağının ucu alt dudağımın üzerinde geziniyor, onu aşağı doğru çekiyor; o baskıyı başka bir yerde istiyorum. "Kırmızı ruj sürdüğün günden beri, bunların penisimin etrafına sarılmış halini hayal ediyorum. Beni boğazının arkasına kadar alıp, ağzında patlayıp, menimi yutmanı hissetmeyi hayal ediyorum."

Akıl almaz bir orgazm yaşadığımdan beri beş dakikadan az zaman geçti ve şimdiden daha fazlasına ihtiyacım var. Tüm vücudum titriyor, onun dokunuşuna hasret.

"İçine yavaşça girerken vajinanın penisimi nasıl sardığını izlemek istiyorum." Elleri vücudumda, bacağıma doğru hareket ediyor.

Ancak yüzümü buruşturduğumda, bu akşam kot pantolon giymemin sebebinin bacağımın yan tarafındaki, derimin yarısını soyan tıraş yanığıyla ilgili olduğunu hatırlıyorum.

"Kahretsin. Bunu nasıl yaptın?" Alex, derimin hala tahriş olmuş yerlerini öpüyor.

"Bacaklarımı tıraş ediyorum."

"Ah, zavallı Haven." Ellerini çıplak bacağımda gezdiriyor, bacaklarımı daha da açıyor ve öne doğru diz çöküyor. "Hadi iyileştirelim."

Penisinin ucunu vajinamın ortasına doğru kaydırıyor. İleri geri hareketlerle nazıkçe klitorisimin etrafında gezdiriyor.

Bu, son nazik hareket.

Tek bir uzun hamleyle içime girdi. Tamamı.

Vücudumda şiddetli bir kasılma hissediyorum. O geri çekilip tekrar içime girerken, bedenim ona doğru bükülüyor ve inilti tüm vücudumu titreştiriyor. Çok doluyum. Nefes alamıyorum, odaklanamıyorum.

Onu sığdıramıyorum.

Onu her yerde hissediyorum.

Hem çok fazla, hem de yeterli değil.

“Kahretsin...kendine bak.” Sesinin tınısı tenimde ateş gibi bir yanma hissi uyandırdı. “Sanki bunun için doğmuşsun gibi, benimkini alıyorsun.”

Sırtımı geriye doğru büküyorum ve Alex'in ağzı benimkini buluyor, kalçalarının her uzun hareketiyle dili içeri giriyor, ta ki teslim olmak için yalvarana kadar. Bu adama karşı koyamıyorum. Neredeyse hiç kemiğim kalmadı.

Sonra içim boşalıyor, onun ağırlığını, kalınlığını özlüyorum, ama bu sadece bir saniye sürüyor çünkü beni kalçamdan tutup kaldırıyor ve uyluklarımı omzuna atıyor. Bir kez daha tuzağa düşüyorum, bu sefer Alex'in devasa vücudu tarafından, öne eğilip kendini bana doğru itiyor.

Ve kendimi kaybediyorum.

“Alex... Ben... aman Tanrım. Geliyorum.”

“Evet... Haven. Kahretsin. Hissetmeme izin ver,” diye homurdanıyor. “Penisimi boğduğunu hissetmeme izin ver.”

Ve ben de öyle yapıyorum. O da öyle yapıyor. Bir fırtınayı bile gölgede bırakacak bir kükremeye arkamdan geliyor ve sonra kanepede yanıma yığılıyor.

Tek seferde alabildiğim kadar havayı içime çekiyorum. "Aman Tanrım..."

"Bana birkaç dakika verin." diye içini çekti. "Sonra tekrar başlayacağız."

Kanepede, oturma odamın zemininde, susuz kalma korkusuyla su almaya gittikten sonra Alex'in peşimden gelmesiyle mutfak masasında seviştik ve beni kucağına çektiği yerden merdivenlerin izinin sırtında kalacağından oldukça eminim ve altıncı orgazmımı yaşadım.

Şimdi uyukluyorum. Yanımda bir hareket olduğunu fark ettiğimde yarı bilinçli, bulanık, hafif sarhoş bir haldeyim. Beni saran sıcak kol kayboluyor. Döndüğümde Alex'in parke zeminde diz çökmüş, kot pantolonunu aradığını

görüyorum. Dirseklerimin üzerine doğruldum, ki bu da yapabileceğim en fazla şeydi, onun boxer şortunu giymesini izledim.

Geceyi birlikte geçirme konusunu hiç konuşmadık ve dürüst olmak gerekirse ne yapacağımı bilmiyorum. Saatin kaç olduğunu da bilmiyorum. Tek gecelik bir ilişkinin adabı da dahil olmak üzere tutarlı bir düşünce oluşturmamaya kadar yorgun olduğumu biliyorum, ama Alex botlarını giydiğinde, sanırım karar çoktan verilmiş oluyor.

"Gidiyor musunuz?"

"Erken kalkmam gerek." Bana doğru eğilip öptü. Dudaklarında hâlâ benim tadım vardı ve onu tekrar öpmek için kendime gelmek istedim. "Görüşürüz, Aspen Belediye Başkanı. Çok eğleneliydi."

Yerde kalıp kalmamayı düşünüyorum, çünkü vücudumda, hele kemiklerimde, yeterli güç kalıp kalmadığından emin değilim. Ama sonunda kalkıyorum, kendimi zorlayarak merdivenlerden çıkıyorum ve yatağıma yığılıyorum.

Haven

Bölüm 11

Hayatım boyunca kayak yaptım, ata bindim, Roaring Fork Nehri'nde kanoyla gezdim. Şu anda sadece şekerle besleniyor olsam da, nispeten formdayım.

Ama Alex'le birlikte olduktan iki gün geçti ve hâlâ her yerim ağrıyor.

Fırın poşetleriyle dolu kutuyu yerden almak için eğilip kalkarken bacaklarım yanıyor, böylece rafı yeniden doldurabiliyorum. Zor ama başarıyorum.

Onları kancaya geçirmek için uzanmak mı? İmkansız.

Dünkü ağaç dükkanından hiç bahsetmeyelim; büyük çelenkleri bile zor kaldırdım, bırakın birilerinin ağaçlarını bekleyen arabalarına taşımalarına yardım etmeyi. Müşteriler kendi kendilerine almak zorunda kaldılar.

Yüksek bir iniltiyle kutuyu tezgâhın üzerine bıraktım ve gözlerime düşen saçları kenara ittim.

"Hadi ama. Muhteşem bir seks gecesinden hala şikayet etmiyorsun, değil mi?"

Saylor'ın bir tepsi Noel kurabiyesini rafa yerleştirdiğini görünce arkamı döndüm. Dün sabah ona Alex'ten bahsetmişim. Her küçük detayı öğrenmek istedi ve dürüst olmak gerekirse, her şeyi ona anlattım. İçimi döktüm, tıpkı bir pinata gibi. Mecburdum. İhtiyacım vardı. Sözleri yüksek sesle söyleyene kadar, tüm akşamı hayal etmediğimden emin olamıyordum.

Çünkü inanılmazdı.

"Cinsellikten şikayetçi değilim. Vücudumdaki ağrıyı hafifletmeye çalışıyorum. Her yerim ağrıyor."

Gözlerini devirdi. "İşte bu yüzden daha sık seks yapmalısın."

"Evet, peki ben tam olarak ne zaman vakit bulacağım?" Esnmeden önce kendimi durduruyorum, çünkü... yorgunum. Ve sadece inanılmaz seks yüzünden değil.

"Zaman ayırıyorsun, Haven. Herkes gibi." Boş tepsiyi dolu bir tepsiyle değiştiriyor. "Yaşlı bir kadın gibi gıcırdarken görmüyorsun, değil mi? Hayır, çünkü kendimi seks için her zaman hazır halde tutuyorum."

Gözlerimi gökyüzüne doğru devirdim. "Evet, peki, bunu da yeni yıl kararlarım listesine ekleyeceğim."

Muhtemelen ilk hafta içinde bunu da bozacağım.

"Şimdi doğru konuşuyorsun." Boş tepsiyi gürültüyle yere fırlattı ve bir sonraki dolu tepsiye geçti. Bunlar İngiliz çörekleriydi. Birini alıp bana doğru salladı. "Ve madem konu açıldı... küçük İngiliz çöreğini ne zaman tekrar göreceksin? O buradayken tadını çıkarmalısın."

Omuz silkip hayal kırıklığının acısını yutuyorum.

Alex'i iki gündür görmedim. Otuz altı saat oldu. Beni yerde bıraktığından beri. Kötü gibi geliyor ama biliyorsunuz... bir bakıma öyle yaptı. Salı gecesi idi - daha doğrusu Çarşamba sabahının erken saatleriydi - ve şimdi Perşembe sabahı. Dün tarçınlı çörek almaya geleceğini düşünmüştüm ama gelmedi. Kardeşleri de gelmedi.

Zencefilli kurabiye evini de getirmedi, belki bugün gelir.

Bugün son tarih.

Ya da... diğer seçenek, düşünmemeye çalıştığım bir şey, rekabetle hiç uğraşmıyor. Çünkü artık seks yaptık ve istediğini elde etti, bu yüzden uğraşmaya gerek yok.

Öyle bir şey yapacak tipe benzemiyor, ama öte yandan, o da bir erkek.

Kendime sürekli birbirimize hiçbir şey söz vermediğimizi, tekrar görüşmek için plan yapmadığımızı hatırlatıyorum. Hayatımın en güzel gecesini yaşamış olmamın bir önemi yok. Aramızda yazılı olmayan bir anlaşma vardı. Tek seferlik bir şeydi. Üstelik cumartesi günü gidiyor.

Ve hâlâ soyadını bilmiyorum.

"Henüz plan yapmadık," diye yanıtlıyorum kutunun üstündeki bandı sökerken garip, tiz bir sesle. "Belki bugün fırına uğrar. Ama neyse... Umurumda değil."

Saylor, Noel Baba kurabiyelerini rafa yerleştirmek üzereyken yaptığı işe ara verip bana kaşını kaldırdı. Onu ikna edebileceğimi neden düşündüğümü bilmiyorum; kendimi bile ikna edemiyorum.

"Umurumda değil," diye mırıldandım.

Hayır, istemiyorum. Yani, aslında istiyorum, çünkü kimse seks için kullanılmak istemez, her ne kadar ben de ona aynısını yapmış olsam da. Ama hepimiz istenmek isteriz, mesela... önümüzdeki iki gün için bile.

Pencerelere doğru bakıyorum.

Bugün sıra çok uzun ve neredeyse herkesin elleri dolu, özenle değerli zencefilli kurabiye evlerini taşıyorlar. Ama Alex orada değil, kardeşlerinden hiçbirisi de yok. Bir hayal kırıklığı sancısını daha atlatıp derin bir nefes alıyorum.

"Pekala. Kapıları açacağım." Tezgahtan anahtarları alıyorum. "Hazır mısın?"

"Evet. Hazırız." Saylor yerdeki boş tepsi yığnını alıp mutfağa götürürken, "Brock, sana ihtiyacımız var!" diye bağırdı.

Tahmin edildiği gibi, bugün haftanın en yoğun sabahı. Hem de çok yoğun.

O kadar yoğun bir tempoda çalışıyoruz ki, Alex'i ya da ağrıyan vücudumu düşünmeye vaktim yok. İçeri giren herkes aynı zamanda alışveriş yapma fırsatını da değerlendirdi. Dört yüz tane tarçınlı çörek sattık bile, saat daha sekiz buçuk. Brock hala kasada duruyor çünkü her zamanki gibi biz başa çıkamadık.

Zencefilli kurabiye evleri için özel bir teslimat noktamız var; burada altı fırıncı daha teslimatı alıyor, kaydı tutuyor ve kutularından çıkartıyor, ardından yan duvar boyunca uzanan özel olarak yapılmış teşhir standına yerleştiriyor.

Şu anda içeri girer girmez ilk gördüğünüz şey evler ve çok güzel görünüyorlar. Çok Noel havası var ve bir sürü işte çalışmaktan tamamen bitkin düşmüş olsam da, vücudumun varlığından haberdar olmadığım yerleri ağrıyor olsa da, o rafı görmek bana Noel'i ve Aspen'i ne kadar çok sevdiğimi hatırlatıyor. En sevdiğim evler, Riven Ailesi gibi gösterişli olanlar değil, çatıdaki şeker hamurunun üzerinde küçük parmak izleri olan evler.

Bunlar bana, eskiden ailemle birlikte yaptığımız veya Saylor ile birbirimizin evlerinde dekorasyon seansları düzenlediğimiz zamanları hatırlatıyor.

Neyse ki, sabahki yoğunluk saat dokuzda sona erdi. Çoğu insan dağdaydı ve diğer herkes muhtemelen buradaki kuyruğu görüp daha sonra geri dönmeye karar verdi. Şu anda sakın ve sabahın geri kalanında Saylor

ve Brock için istikrarlı ama yönetilebilir bir akış olacak ve ben de günün ikinci işine başlamadan önce dışarıda da bir kuyruk oluşmasını beklemeliyim.

“Hey, bunu aldın mı şimdi? Gitsem sakıncası olur mu?” diye Saylor'a seslendim.

Başını salladı. "Git biraz ağaç sat."

“Öğle yemeğinde gelip ortalığı toplamana yardım edeceğim. Sonra da Joe'nun yerine gidip yemek yiyebiliriz.”

Elini sallayarak beni gönderiyor. "Git."

Kendime kocaman bir fincan kahve dolduruyorum ve hızla oradan ayrılıyorum.

Fırından dükkanıma tam elli adım var, bu yüzden kalabalık görünüyorsa her zaman geri dönebileceğimi biliyorum. Yolun karşısına aceleyle geçiyorum, kar botlarımın kalın kauçuk tabanları kayıp düşmemi zar zor engelliyor. Bunu sayısız kez yaptım ama bir türlü dersimi alamıyorum.

İçeri girip tüm ışıkları açtığımda, neredeyse anne babamın beni beklediğini hissedebiliyorum. Her zamankinden daha serin ve bu da buranın büyümesine katkıda bulunuyor. Annem buranın soğuk tutulmasını seviyordu çünkü çelenkler için daha iyi olduğunu ve bizim de daha kolay ısınabileceğimizi söylüyordu. Ayrıca, ağaçlık alana çıkan kapı zaten her zaman açıktı, bu yüzden çok fazla ısıtmaya çalışmanın tamamen anlamsız olduğunu düşünüyordu.

Burada soğuk bana neredeyse huzur veriyor ve her girdiğimde bir dakika durup annemin yarattığı şeyleri, kağıt rulolarını, rengarenk kurdele ve süslerle dolu kutuları, dekorasyonları içime çekiyorum.

Bu yeri çok seviyorum ve birdenbire o kadar yorgun değilim. Çünkü neden bu kadar çok çalıştığımı hatırlıyorum.

Burası biraz dağınık olduğu için—beton zemin her zaman çam iğneleriyle kaplı ve ne kadar hareketsiz durursanız durun genellikle üzeriniz parıltılarla kaplı oluyor—hazırlık yapmak bana asla uzun sürmüyor. Kasayı açıp kasayı doldurduktan sonra, ön sipariş ve teslimattan bugün gönderilecek tüm ağaçları kontrol etmeye gidiyorum. Saçımı topuz yapıp önlüğümü giyiyorum ve işe koyuluyorum.

İki fincan daha kahve ve mikrodalgada ısıtılmış bir kase yulaf ezmesi derken, bugünkü teslimatların yarısı çoktan yola çıktı, üstelik altı tane daha sattım. Eve götürmek için hediyeler, ağaçları için süsler almak üzere

uğrayan ziyaretçiler ve tıpkı Bayan Winslow gibi merhaba demek için gelen Aspen müdavimleriyle oldukça yoğun bir sabahtı.

Annem bu dükkânı açtığı günden beri buraya geliyor ve her yıl kendi ağacını, kapıları için iki büyük çelengi ve torunlarının her birinin ağaçları için birer süs eşyası alıyor.

“Ah Haven, bunlar gerçekten de bu yıl çok güzel. Annen ve baban seninle çok gurur duyarlardı. Onları her zaman gururlandırırıyorsun.”

Serin havada bile yanaklarım kızarıyor. “Teşekkür ederim, Bayan Winslow. Umarım öyledir.”

“Ah, elbette yapar, kesinlikle yapar,” diye mırıldanıyor, çantasından bir tomar banknot çıkarıp ihtiyacım olanı almam için bana uzatıyor. Buradan her alışveriş yaptığında bunu yapıyor ve ellilik banknotlardan oluşan bin dolar kadar para olmalı, bu yüzden birkaçını ayırıp geri kalanını ona geri veriyorum. “Noel gününü nerede geçireceksin canım? Evde yalnız değil misin?”

Gülümseyerek başımı salladım. “Hayır, her yıl olduğu gibi Saylor'da olacağım.”

“Güzel, yukarıda tek başına dolanmanı istemem.” Elime hafifçe vurdu. “Unutma, bizim yerimiz her zaman açık.”

“Hayır, hanımefendi. Merak etmeyin, Saylor ve ben birlikte olacağız.” Dükkan zili çalıp yeni bir müşterinin geldiğini haber verince gülümsedim. “Yine de teşekkür ederim.”

Çelengi alıp dışarı taşımak üzereyken, gözlerim kapıdan giren kişiye takıldı. Alex'in bakışları karşısında kalbim bir okul kızı gibi hızla çarpmaya başladı. Başını dükkânın kenarına doğru salladı ve süs eşyalarına doğru ilerledi, beni de Bayan Winslow'a yardım etmeye devam etmeye bıraktı.

“Bunu arabaya götürelim.”

Onu mağazanın merdivenlerinden indirip çelengi bagajına koymam birkaç dakikamı aldı. Ayrıca kaldırımda sabırla onu bekleyen Bay Winslow'a da selam vermem gerektiği için Alex beş dakikadır mağazada yalnızdı. Zil çaldığında dönmedi; tezgahın arkasındaki rafta duran, annemle babamın ve benim fotoğrafımıza bakıyordu. Bu fotoğraf, Joe'nun Eski Salon'daki duvarda asılı olan fotoğrafla aynı gün, fidan dikerken çekilmişti.

Kapıyı arkamdan kapatıyorum. Açık tabelasını Kapalı olarak değiştirmek istiyorum ama yapmıyorum.

“Hey.”

“Hey.” Alex arkasını döndü ve ellerini ceplerine soktu.

Kalın sakalı ve dağınık saçlarıyla çok yakışıklı. Bugün onda inanılmaz bir sertlik var, sanki bir hafta kaya tırmanışından yeni dönmüş gibi ve şimdi onu saman balyaları fırlatırken veya inekleri güderken hayal edebiliyorum. Orada, birlikte yaptığımız her şeyi düşünüp düşünmediğini merak etmeme neden olan bir gülümsemeyle duruyor, ama yanakları benimkiler gibi kızarmıyor.

Arkasındaki resme işaret ederek, "Bunlar anne babanız mı?" diye sordu.

Omuzunun üzerinden şöyle bir bakıp başımı salladım. "Evet, Wyatt ve Jeanne Wylder. Ortadaki de benim."

Bakışları tekrar fotoğrafa kaydı. "Çok tatlısın."

"Teşekkür ederim." Gülümsüyorum, çok fazla gülmemek ve garip görünmemek için dudagımı ısırıyorum. "Peki... daha fazla süs eşyası almak için mi geldiniz?"

Başını salladı. "Hayır. Size zencefilli kurabiye evimi teslim ettiğimi söylemeye geldim."

Gözlerim şaşkınlıkla açıldı. "Gerçekten mi?"

"Evet. Daha önce gelmeyi planlamıştım ama hazır değildi. Arkadaşın burada olduğunu söyledi, o yüzden seni görmeye geldim." Gülümsemesi genişliyor ve tenimde sıcak, hoş bir his yayılıyor.

"Pekala, gidip bir bakayım."

Orada birbirimize bakarak duruyoruz. Tıpkı ilk seferki gibi, aramızda garip bir çekim var, hava gerilim ve söylenmemiş sözlerle yoğunlaşıyor. Ama şimdi çıplakken nasıl görüldüğünü hayal etmeme gerek yok, çünkü biliyorum. Diliyle neler yapabileceğini biliyorum. İçimde olduğunda nasıl hissettiğimi biliyorum.

Akıl almaz.

Gözleri kapıya kaydı ve bana doğru yaklaştı. "Kardeşlerimle buluşmaya gitmem gerekiyor, ama ödülümü almak için daha sonra gelip seni bulacağım."

"Ödülünüz mü?"

"Kazanmak için."

Başımı geriye atıp güldüm. "Senin kadar ukala birini daha önce hiç görmedim."

"Kendinden emin," diye düzeltiyor beni göz kırparak, yanağımdan öpmek için eğiliyor ve bir kez daha meşe ve deri kokusuyla sarılıyorum.

Merdivenlerden aşağı koşmadan önce gülümseyerek arkasını döndü ve ben de pencereden onu, sokağa park edilmiş bir Range Rover'a atlayıp

uzaklaşana kadar izledim. Blokun etrafından kaybolduğu an, tabelayı "Kapalı"ya çevirdim ve yolun karşısına doğru koştum. Tabii ki kar botlarımın izin verdiği kadar hızlı.

Sanki Saylor beni bekliyor gibi. "Aman Tanrım, Havey. Senin İngiliz krutonun çok kötü olmuş."

"Ne?"

"Kimse zencefilli kurabiye yarışmasıyla bu kadar ilgilenmez. Kimse. Rivernlar bile. O sana çok meraklı." Saylor başını raflara doğru çevirdi. "Göreceksin."

Durup bakıyorum, gördüğüm şeye bakmam gerektiğini anlamaya çalışıyorum.

Tam ortada.

Kalbim göğsümde hızla çarpıyor. Gözlerimi ovuşturmak istiyorum, ya hayal görüyorsam diye. Kesinlikle göz kırpmıyorum.

Ama onları açtığımda hâlâ orada duruyor.

Benim dükkanım. Zencefilli kurabiye dükkanım.

Mağazamın tüm detayları.

Wylder Trees tabelası kapının üzerinde sallanıyor, dükkanın dışındaki zil bile yerinde duruyor ve pencerelerdeki çelenkler de öyle. Hepsi zencefilli kurabiyeden yapılmış. Yan tarafta, ağaçlar boylarına göre düzenlenmiş bir alanda. Alex'in oturduğu küçük bank. Ökse otlı kemerli geçit. Her şey yerinde.

İçerisi, dükkanın düzeni tam da olması gerektiği gibi. Raflar ağaç süsleriyle dolu. Müşterilerime hizmet verdiğim tezgah. Çekmeceler kurdeleler ve yılbaşı süsleriyle dolup taşıyor.

Bunu nasıl başardığını bile bilmiyorum. Bu kadar çabuk nasıl bir araya getirdi bunu—oyuncak bebek evinin mobilyalarını nereden buldu acaba?

Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.

Sonra kenarda duran, üzerinde adım yazılı zarfı fark ediyorum ve yırtarak açıyorum. Çıkardığım kartta beş kelime var.

Sana kazanacağımı söylemiştim...

Alex x

Alexander

Bölüm 12

"SOLA, MILO. SOLA. SOLA," diye bağıyor Hendricks, ellerini ağzının etrafına kapatarak geçici bir megafon gibi kullanıyor. "ALLAH AŞKINA SOLA!"

Sahanın diğer ucunda olduğu için duyamıyor, ama buna ikizler olayı diyelim, çünkü Miles midillisini döndürüyor, eyerinden o kadar çok eğiliyor ki yerçekimine meydan okuyor ve topu kale direklerinin arasına mükemmel bir şekilde vuruyor.

Kalabalık coşuyor; Aspen'in sosyetesini tezahürat yapıyor, ıslık çalıyor ve Lando gibi ellerini havaya kaldırıp içeceklerini her yere sıçratıyor.

Miles'in takımı -arkalarına açık mavi numaralar işlenmiş lacivert gömlekleriyle kolayca ayırt edilebilirler- küçük kardeşimiz sayesinde ikinci çukurun sonunda öne geçti. Hakemin bayrağı kalktı ve midilliler, onları götürmek için bekleyen seyislerinin yanına doğru karla kaplı sahada hızla geri döndüler.

"Bu şutu nasıl attı lan?" diye hayretle sordu Lando, başını sallayarak ve geniş bir sırıtışla. Bu, Caroline'den önceki eski Lando'nun sırıtışı gibiydi.

Ne Hendricks ne de ben cevap vermiyoruz çünkü bu retorik bir soru, Miles'in oyununu her izlediğimizde sorduğumuz aynı soru.

O, doğuştan gelen bir yeteneğe sahip; başkaları için imkansız gibi görünen durumlarda bile midillilerini istediklerini yapmaya ikna edebiliyor. Dördümüz de yürümeye başladığımızdan beri ata biniyoruz, ancak Miles babamızdan miras aldığı yeteneğe sahip olan kişi.

Onu izlemeyi çok isterdi.

“Bir sonraki çukka başlamadan önce bara gidiyorum. Sen de mi?” diye soruyor Lando, ancak cevap beklemeden uzaklaşıyor.

Hendricks bira şişesini dudaklarına götürüp bir dikişte bitirdi. "En azından Max'in bunu nereden aldığını biliyoruz."

Evet, Maxwell Burlington—gelecek neslin İngiltere polo oyuncusu.

"En sevdiğim yeğenim nasıl?" diye dönüp sordum. "Büyükanne ve teyze Clementine ile keyifli vakit geçiriyor mu?"

Gözlerini devirdi ve yanakları kuru bir kahkahayla şişti.

Hendricks'in Max'e bakmak için tam zamanlı bir bakıcısı olsa da, annemiz de onunla mümkün olduğunca çok zaman geçirmeyi seviyor ve onu parmağının ucunda oynatıyor. Üç yaşındaki yeğenim de dahil olmak üzere hepimiz bunun farkındayız. Bu nedenle, şekerden dolayı aşırı enerjik ve çok fazla geç saatlere kadar ayakta kalmış bir çocukla karşılaşmamız oldukça muhtemel.

“Büyükanne dün onu Noel Baba ile tanıştırmaya götürdü. Yemin ederim Burlington'a döndüğümde oğlum veli değişikliği talebinde bulunmuş olacak. Üç yaşında ve şimdiden beni çok sıkıcı buluyor.” Kuru bir kahkaha atıyor. “Sıkıcı baba. Yok olan anne. Zavallı çocuk.”

Max, Hendricks'in Londra'da bir gece tanıştığı bir kızla yaşadığı kısa süreli bir ilişkinin sonucudur. İlişkileri ciddi değildi ve Hendricks şehre her geldiğinde birlikte oluyorlardı. Birkaç ay sonra kız ona hamile olduğunu ve bebeği doğuracağını söyledi. İlk şok geçtikten sonra, Hendricks, her zamanki sakin tavrıyla, yaklaşan babalığı soğukkanlılıkla karşıladı; Max'in annesi Sienna'yı elinden geldiğince destekledi, doktorlarla yapılan tüm doğum öncesi görüşmelere katıldı, hastane seçimini yaptı ve bebek sahibi olmak üzereyken yaşanan diğer tüm süreçleri halletti.

Bunu bilemem.

Ancak Max altı aylıkken, Hendricks duygusal bir halde evime geldi. Miles Arjantin'de polo oynuyordu ve ben de sorun çözme konusunda bir sonraki basamaktayım.

Sienna'nın hamile olduğunu öğrendiklerinden beri, Hendricks onun işiyle bir ilişki kurmaya çalışıyordu. Londra'da daha fazla zaman geçirmek için kliniğindeki çalışma saatlerini azalttı, ancak hamileliği sırasında bile, onunla ne kadar çok zaman geçirirse, ondan o kadar az hoşlandığı açıkça ortaya çıktı. Hendricks'in baştan sona bir taşralı olması da işleri kolaylaştırmıyordu. Günleri hasta hayvanları iyileştirmekle geçerken,

Sienna'nın Londra dışında olmaya alerjisi varmış gibiydi ve hiçbir antihistaminik ilaç bu alerjiyi hafifletemiyordu.

Ama sonra Max geldi; bu mavi gözlü, koyu saçlı bebek oğlan ve hepimiz ona aşık olduk.

Sienna hariç herkes.

Sienna hâlâ dışarı çıkıp eğlenmek istiyordu. Hendricks evde kalıp yeni doğan oğullarına bakarken, o da Hendricks'in parasıyla eğlenmek istiyordu. Ki öyle de yaptı. Bunun ilişkilerinde gerginliğe yol açtığını söylemek yetersiz kalır. Onun kendi hayatına sahip olmasını istiyordu—yardımcı tuttu, kendi hayatına sahip olduğunu hissetmesi için ihtiyacı olan her şeyi verdi—ama Max hâlâ öncelik olmalıydı ve açıkça görülüyordu ki öyle değildi.

Son damla, Sienna'nın iki hafta boyunca arkadaşlarıyla birlikte Ibiza'ya gitmesi oldu. Hendricks, bir tayın doğumuna yardım etmek için o gün Valentine Nook'a geri dönmüştü ve Sienna dadıya Max'i Burlington'a bırakmasını söylemişti.

Hakimin Hendricks'e tam velayet vermesi uzun sürmedi. Max'in Burlington'da bizimle yaşamaya başlamasından bu yana geçen on sekiz ayda Sienna onu sadece altı kez gördü. Genellikle daha fazla para istediğinde. Max yeni istikrarına alışırken Hendricks neredeyse hiç yanından ayrılmadı. O, genellikle çamur içinde ve peşinden bir veya iki köpekle dolaşan, en tatlı, en nazik küçük çocuk. Max hayatını seviyor - başka bir hayat bilmiyor zaten- ama biliyorum ki Hendricks, sık sık söylediği gibi, yanlış kadını seçtiği ve Max'e iki ebeveynli bir hayat fırsatını vermediği için büyük bir suçluluk duygusu taşıyor.

Ama kardeşimden daha iyi bir baba tanımıyorum.

"Sen oldukça sıkıcısın, Henners." Gülerek başını okşadım. "Özellikle de Büyükannen ve Clementine Teyze ile kıyaslandığında."

"Evet, biliyorum." diye sırtıttı. "Ama sanırım oğlum bununla başa çıkmak zorunda kalacak. En azından on sekiz yaşına gelene kadar."

Biramı alıp bir yudum içiyorum. "İçecek."

"Biliyorsun, bu hafta ondan hiç bu kadar uzun süre ayrı kalmamıştım," diye ekliyor sessizce.

"Öyle mi?"

"Evet."

Eve gitmeye hazır mısın?

“Kesinlikle.” Genişçe gülümsüyor. “Ama bu özel koşullar altında bile olsa geldiğimize sevindim. Sanırım hepimizin birlikte bu molaya ihtiyacı vardı.”

Onaylayarak başımı salladım. İkimiz de polo sahasına bakıyorduk ama Hendricks'in bana yan gözle baktığını anlayabiliyordum.

"Eve gitmeye hazır mısınız? Yoksa henüz o ağaç satıcısından ayrılmak istemiyor musunuz?"

Cevabımı düşünürken duraksıyorum, sonra omuz silkip geçiyorum.

“Çünkü... senin için zor olduğunu biliyorum Al. Noel. Hepimiz için zor. Hepimiz onu özlüyoruz, sadece farklı bir şekilde kutlamayı seçtik. Ama son birkaç gündür her zamankinden daha rahat görünüyorsun...” Suskunlaşıyor. “Belki de hepimiz Lando ve Caroline dramasının içine çekildiğimiz içindir diye düşündüm.”

Cevabım şu: Eve gitmeye hazırım. Babamın ölüm yıldönümü gelecek hafta ve bu, tüm Noel telaşının üzerine Aralık ayına her zaman ayrı bir endişe katıyor. Ve o gün, Burlington'daki evimde, ailemin yanında olmak istiyorum.

Ama Hendricks haklı, hepimiz Lando ve Caroline dramasının içine kapıldık, bu da bu haftanın Noel havasına çok fazla önem vermememin sebebi olabilir.

Ama öyle değil.

Ve bu, kardeşlerimle birlikte olduğum için değil; uzun bir aradan sonra ilk kez dördümüz bir arada olduğumuz içindi.

Burası Haven.

Bu kızda bir şey var. İnanılmaz derecede seksi bir kız, inanılmaz derecede seksi bir vücuda sahip; doğru yerlerde hem sert hem de yumuşak. Hayatımın en iyi seks gecesini onunla geçirmiş olabilirim, Noel tırnakları penisimin etrafına dolanmıştı.

Onunla vakit geçirmekten keyif alıyorum. Gülmesini duymaktan hoşlanıyorum. Onu güldürmekten hoşlanıyorum.

Ve garip bir şekilde, bu Noel meselesi. Evet, biliyorum.

Onun Noel'le ilgili her şeye olan sevgisini seviyorum, çünkü ailesi de Noel'i çok severdi. Ailesi vefat etmişti ve Noel'i çok severlerdi, bu yüzden o da Noel'i seviyor.

Babam öldü ve bu, Noel'e duyduğum tüm sevgiyi yok etti.

Ne ironi ama.

Bunu düşünmeden duramıyorum. Bu yüzden o gece onu terk ettim, bu yüzden dün fırına gitmedim. Bu yüzden onun için zencefilli kurabiyelerden bir dükkan yaptım.

Aklınıza birden gelen, nereden kaynaklandığını tam olarak belirleyemediğiniz aydınlanma anlarından biriydi.

Lando, Hendricks ve ben, ne yapacağımıza karar vermeye çalışarak amaçsızca zencefilli kurabiye parçalarını birbirine yapıştırıyorduk. Miles ise çoğunlukla parçalar koparıp kahvesine batırıyor ve aldığımız ağacı süsleme konusunda ne kadar harika iş çıkardığımızdan bahsedip duruyordu. Hendricks ise Max'in Clementine Teyze'nin eski oyuncak evinde oynadığını ama içinde hiç Noel ağacı olmadığı için şikayet ettiğini anlatıyordu.

Peki ya Haven'ın ağaç dükkanını yapsak? diye önermişim.

Amazon'dan acil teslimat siparişi vermişim ve bulabildiğim tüm oyuncak ev mobilyaları ertesi sabah geldi. Bunun tamamen aşırı derecede aptalca bir fikir olup olmadığına hala karar veremedim.

"Evi teslim ederken Haven'ı gördün mü?"

Başımı salladım. "Evet, dükkanındaydı, ben de gidip ona söyledim."

O başını kaldırıp beni orada ayakta görünce aramızda oluşan o inanılmaz elektriği hâlâ hissedebiliyorum. Cinsel organım da bunu hissediyor.

"Birinciliği hak ettik mi?" diye sırtıyor.

"Bence başardık." Güldüm. "Zencefilli kurabiye yapmaya gönüllü olmadığını biliyorum, ama çok eğlenceli bir gündü. Yardımın için sana çok şey borçluyum. Yemek yapabilen birinin olması her zaman faydalı."

Kaşlarını çatarak bana döndü. "Al, biz hiçbir şey pişirmedik."

"Evet, ama ne demek istediğimi anlıyorsun. Bütün o krema işlerine ve şekilleri kesmeye yardım ettin. Benim gözümde bu yemek pişirmek demek."

"Bu, yemek pişirmenin tam tersi." Başını salladı. "Onunla tekrar görüşüyor musun?"

Omuz silktim. "Belki."

Bunu ne kadar çok istediğimi itiraf etmek istemiyorum, çünkü gerçekten çok istiyorum.

Uzun zamandır böyle bir gece geçirmemişim. Belki de hiç böyle bir gece geçirmemişim.

Daha önce hiç yaşamadığım bir çekimin tetiklediği, dizginsiz bir seks.

"Zamanımız tükeniyor."

Başımı salladım. "Evet, biliyorum."

"Bu gece için planımız yok. Git onu gör, Al. Biraz eğlen."

"Milo bu maçı kazandıktan sonra bizim için planlar yapacak." Midilliler tekrar kara doğru koşarken gülüyorum. Koltuğumda arkamı dönüyorum. "Lan nerede?"

"İşte orada." Hendricks bara doğru baktı ve elinde üç şişe bira taşıyan ve kalabalığın arasından ilerleyen Lando'ya başıyla işaret etti.

Boş koltuğuna otururken homurdanarak, "İçeride tam bir kargaşa var," dedi. "Twickenham'dan bile daha kötü."

"Size demiştim, Miles'ın bize bıraktığı koltuklara oturmalıydık."

"Çok uzaktalar. Ben olayların tam ortasında olmayı seviyorum." Lando, Hendricks'e ve bana birer şişe uzatırken, Miles'ın takım arkadaşlarından biri sahanın kenarından dörtnala geçiyor, o kadar yakınımızda ki rüzgarı yüzümde hissediyorum.

"Uçan bir topun kafana çarpması hoşuna gitmeyecek."

Şişeyi dudaklarına götürüyor. "Öyle olursa, seni kalkan gibi önüme çekerim. Top sana çarpsın."

"Dokunmak."

"Hey, şu ilerideki adam kim?" Lando, sahanın ilerisindeki tribünlere doğru başını salladı; baştan aşağı siyah giyinmiş bir adam bize doğru yürüyordu. Etrafı kadınlarla çevriliydi; kısa boylu, uzun boylu, sarışın, esmer, kıvılcı saçlı kadınlar onun uzun adımlarına yetişmeye çalışıyorlardı. "Tanıdık geliyor."

Üçümüz de adamın önümüzden geçmesini, gözlerinin dümdüz ileriye bakmasını izledik. Neredeyse tehditkar bir şekilde hareketsizdi, etrafındaki herkesi tamamen görmezden geliyordu; herkes Kızıldeniz gibi ikiye ayrılıp ona yol veriyordu. Sahayı yaklaşık üçte ikilik bir mesafede geçtikten sonra, seyirci tribünlerinin arasına bir Rolls-Royce SUV yanaştı, adam şoförle yer değiştirdi ve ayrıldı.

Hendricks, alaycı ve onaylamaz bir tonla, "Santiago Torres," diye yanıtıyor. "Arjantin'in 3 numarası."

"O mu? Geçen yıl Milo'nun neredeyse ezilme tehlikesi atlattığı adam değil mi?"

"Aynen aynı şey."

"Burada ne işi var? İki yıl boyunca polo oynamaktan men edildiğini sanıyordum."

Hendricks omuz silkerek, "Öyleydi. Hâlâ öyle." dedi.

"Miles bunu biliyor mu?"

Hendricks tekrar omuz silkerek, "Dün burada değildi, olsaydı mutlaka bahsederdi," dedi.

"Aman Tanrım, hiç memnun olmayacak," diye yanıtlıyorum, tam o sırada Miles bir gol daha atıyor ve kalabalık bir kez daha sevinç çığlıkları atıyor. "Kahretsin, buna dikkat etmeliyim. Miles kesinlikle bize 'maçındaki en iyi anlarının hangileri olduğunu' soracak."

"Kesinlikle o ikinci gol," diye ekliyor Lando.

Miles'in takımı 4-2'lik skorla galip geldi.

Tahmin edildiği gibi, parti hemen ardından başlıyor. Boş kadehlere bolca şampanya dolduruluyor. Hamburger ve kızarmış tavuk tabaklarda ikram ediliyor. Polo hayranları her yerde. Miles bir kızla ortadan kayboluyor. Akşam yaklaşıyor ve gece, karartma perdeleri gibi çöküyor. Ateş çukurları yakılıyor, endüstriyel ısıtıcılar çalıştırılıyor ve bir sürü battaniye dağıtılıyor.

Sonraki birkaç saati Lando ve Hendricks ile geçirdim, aklım her birkaç dakikada bir Haven'a kayıyordu, ne yaptığını ve nerede olduğunu merak ediyordum. Onu bulmaya gitmeli miyim yoksa gecemizi olduğu gibi mi bırakmalıyım diye düşünüp duruyordum. Muhteşem bir seks gecesi.

Çünkü iki gün sonra ayrılacakken tekrar gidip daha fazlasını almanın ne anlamı var ki?

Ama onu tekrar görme isteği çok güçlü hale geliyor ve kendimi bir şoför arayıp beni evine götürmesini isterken buluyorum.

Telefon numarası bende yok, orada olup olmadığını bile bilmiyorum.

Tüm yolculuk boyunca kendimden şüphe ettim, ta ki ön kapıyı çalana kadar ve o an buraya gelmenin muhtemelen bugüne kadarki hayatımın en iyi kararı olduğunu anladım.

Uyku şortu, kalın yünlü çoraplar ve önünde Wylder Ranch yazılı bir kapüşonlu sweatshirt giymiş halde, kocaman yeşil gözleri ve gülümsemesiyle cevap veriyor. Saçları omuzlarından aşağı dökülüyor ve tek istediğim o saçları yumruğumun içine dolamak.

“Hakime rüşvet vermeye geldim,” diyebildim zar zor, o da ceketimin önünden çekiştirip beni evin içine çekti ve dudaklarım onun dudaklarına yapıştı.

Haven

Bölüm 13

“Evet, tam orada. Aman Tanrım...senin sakin...”

"Senin amın için yapıldı," diye inledi Alex, sesi gergin bir şekilde, ağzı meme ucumu kavradığında yavaşça içime doğru itiliyordu.

Bu herifin beni mahvettiğini söyleyebilirim. Zaten çoktan mahvetti bile. O İngiltere'ye gittikten sonra ben nasıl idare edeceğim?

"Evet, kahretsin... aman Tanrım."

Kapımı çaldığından beri, Tanrı bilir ne kadar zaman önce, durum böyle. En az birkaç orgazm yaşadım.

Orada, kendi halimde, yatağıma doğru giderken, Alex'i ya da "sonra gelip beni bulacağım" derken ne demek istediğini düşünmemeye çalışıyordum. Çünkü epey geç olmuştu. O kadar geç olmuştu ki, vibratörümü şarja bile koymuştum.

Sonra kapıya şiddetli bir gürültü geldi ve gecem çok daha güzel geçti.

"Dur bakalım Haven. Ben söyleyene kadar gelmeyeceksin," diye dişlerini sıkarak söylüyor. "Zaten üç kere geldin, bu sefer bekleyebilirsin."

Evet ya... üç orgazm önce geldi.

Beklemek istemiyorum, bu yüzden aldırış etmeden kalçalarımı kucagında kıvırıyorum. Parmakları uyluklarıma o kadar sert saplanıyor ki, diğer geceden kalan izlerin üzerine yeni izler bırakacaklar. İngiltere'ye döndüğünde neler yaptığımızın hatırlatıcıları olacaklar.

"Haven... açgözlü kız," diye uyarıyor.

Ben açgözlüyüm. Alex'in en son burada olduğu zamandan beri iki günü nasıl beklediğimi bile bilmiyorum. İçimdeki canavarı uyandırdı ve daha

fazlasına ihtiyacım var.

"Alex, lütfen. Buna ihtiyacım var."

"Benim penisime mi ihtiyacın var?"

"Hım...evet."

"Söyle."

"Senin penisini istiyorum."

Bacaklarımı kavrayıp beni hareketsiz tutarken, öyle bir güçle içime giriyor ki, ciğerlerimden nefesim kesiliyor.

"Böyle mi? Böyle mi gerekiyor?"

"Ahhh."

"Sözcüklerini kullan, Haven."

"Evet, Alex, Tanrım, evet. Buna böyle ihtiyacım var... siktir... sikini..." Gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi oldu.

"Siktir git, siktir git?" diye sordu. Güldü. "Elbette."

Ellerini kalçalarımın iki yanına vuruyor ve sıkıca kavıyor, parmaklarıyla kalça aralığımı yoğuruyor ve sanırım hayatımda hiç bu kadar iyi bir şey hissetmemiştim. Özellikle de sihirli penisi içime o kadar derinden girip çıkıyor ki, beni damgaladığını biliyorum. Alex'in penisinden başka hiçbir şeye ait olmayacağım.

Saatlerdir böyle devam ediyor; amansız, yıpratıcı, nefis.

İnliyorum, boğazımdan ter damlaları akıyor, titremeyi durdurmak için bacaklarımı sıkıca kasıyorum. Bütün vücudum gerilmiş bir lastik bant gibi gergin ve kasılmış. Küçük bir hareketle ikiye ayrılacak. Tutunmaya çalışıyorum ama üzerime doğru hızla gelen bir tırı durdurmaya çalışmak gibi.

Alex hâlâ kontrolü elinde tutmaya çalışıyor, eli enseme sıkıca kavramış durumda, ama çenesinin gevşemesinden ve gözlerinin donuk, lacivert ve kısık bakışlarından, zafere çok yaklaştığını anlayabiliyorum.

Onu o kadar çok kez gelirken gördüm ki artık anlayabiliyorum.

Ve aman Tanrım, o daha da yakışıklı.

Orgazmım neredeyse hiç uyarı vermeden, ani bir darbe gibi geldi. Ağzımdan sadece anlaşılmaz bir "Al..." kelimesi çıktı, ardından etrafında patladım, tırnaklarım bir tür kaldıraç bulmak için sırtını sıyırdı, şüphesiz derisinde kalın izler bıraktım. Ama beni neredeyse acı verici bir şekilde içine ittiği bu unutulmuşluğa düşmemi engelleyecek bir şeye ihtiyacım var.

Alex içimde patlıyor.

Giydiği incecik lateks zardan bile, onun geliş gücünü hissedebiliyorum. Birbirimizin üzerine yığılıyoruz, nefes nefese kalıyoruz ama nefes alamıyoruz ve tek yaptığımız karbondioksiti içimize çekmek. Vücudum lapa gibi; en rahatsız pozisyona düştüm ama hareket edecek ya da umursayacak bir enerjim bile kalmadı.

"Çocuklar cesedimi İngiltere'ye geri götürmek zorunda kalacaklar. Öldüm." Alex göğsüme doğru homurdandı, sakalının gıdıklayıcı etkisi terimin arasından hissediliyordu.

"Birlikte gömülmemiz gerekecek," diye nefes nefese söylüyorum. "Ben de ölüyorum."

İkimiz de hâlâ nefes nefese olduğumuz için, elinden geldiğince gülüyor. "En iyi yol bu," diyorum. "Ve neredeyse gelmeyecektim."

Başımı ona doğru çevirdim. "Neden?"

"Burada olacağından emin değildim. Ve eğer buradaysan, penisimi ne kadar beğendiğin konusunda haddini aşmak istemedim."

"Sanırım senin ve sikinin burada olmasından fazlasıyla memnun olduğumu rahatlıkla varsayabiliriz." Başımı yastığa geri yaslamak için kendimi yeniden ayarladım, ancak ne yazık ki bu Alex ile aramdaki bağı kopardı ve sikisi kayıp gitti, bacaklarımın arasında sadece soğuk hava kaldı. "İkimizi de öldürmüş olsan bile."

"Hey, önce sen beni öldürdün."

Kaşımı kaldırıyorum. "Öyle mi?"

"Kesinlikle."

Onun prezervatifi çıkarıp bağladığını ve diğerlerinin yanına banyo çöpüne attığını izliyorum. Bu sefer giyinip kardeşlerinin olduğu kulübeye geri dönmeye karar verip vermeyeceğini görmek için bekliyorum, ama o bunun yerine sessizce yanıma geri kayıyor.

Bir şey söylemek için ağzımı açtığımda, dilim başka şeyler düşünüyor ve damağıma yapışıyor. Anlaşılan tüm o öpüşme ve seks, ağzımı acilen nemlendirmeye ihtiyaç duyar hale getirmiş. Aslında, son birkaç saatte ikimizin de ne kadar terlediğini düşünürsek, elektrolitlere de ihtiyacımız olabilir diye düşünüyorum.

"Su?"

Başını salladı. "İyi fikir."

Aşağı inmek için giyinmeye zahmet etmiyorum. Dışarısı buz gibi soğuk olabilir ama ben hâlâ çok sıcaklıyorum. Dolaptan birkaç bardak alıp buzla

dolduruyorum ve üst kata geri dönmek için arkamı döndüğümde yalnız değilim.

Geçen gece sarhoştum, ama şimdi ayık halimle Alex'i gerçekten takdir edebiliyorum.

Kapı çerçevesine yaslandı ve ben onu süzdüm; kalın, biçimli uyluklar, yıllarca süren antrenmanlardan dolayı genişlemiş göğüs. Sadece atletik değil, aynı zamanda güçlü ve azimli. Kapıya yaslanmışken ve o bana doğru hızla ilerlerken, ağırlığımı taşıyabilecek kadar güçlü pazıları vardı.

Alex'in çiftçilikle uğraşan bir tipe benzemediğini düşündüğümde ne kadar yanıldığımı bir kez daha anlıyorum, ama şimdi karşımda duruyor, aklıma sadece kütük taşıyarak kaslarını geliştiren ya da kalın bacaklarıyla bir aygırı kontrol eden biri geliyor.

Ama dikkatimi çeken şey, kalçalarının altındaki derin çizgi boyunca uzanan, düzgün kesilmiş, yumuşak, koyu renkli tüyler. Bir de, sanki bir kapatma düğmesi yokmuş gibi dimdik duran penisi.

Beni izliyor. Ve bakışlarının yoğunluğu altında yeniden ısınıyorum, yanıp tutuşuyorum.

Yutkunuyorum.

Ne yapacağımı görmek için bekliyor ve geçen gece bana söylediklerini hatırlıyorum. Bir yudum su içiyorum, ağzımda bir buz küpü tutuyorum ve dizlerimin üzerine çöküyorum.

Alex hâlâ heykel gibi duruyor.

Göğsünün hafifçe inip kalkması ve beni izlerken sert ve gururlu bir şekilde dimdik duran penisinin zonklaması, onun gerçek hayattan biri olduğunu ve mermerden yapılmadığını gösteren tek işaret.

Soğuk dilim ucunda oluşan meni damlasını yalarken yüzünü buruşturuyor, ardından küpü kaydırıp penisinin uzunluğu boyunca gezdiriyorum. Alex'in eli uzanıp mutfak tezgahını kavırıyor ve tam olarak anlayamadığım bir sürü küfür mırıldanıyor, ama bu çok tahrik edici. Şu an sahip olduğum güç, bu adamı ağzımla diz çöktürebilme gücü...

Elimle penisinin dibini kavrayıp, başını dudaklarımın arasına aldım ve dilimi yarığın üzerinde gezdirdim. Ondan bir inilti yükseldi.

"Haven, bu... inanılmaz hissettiriyor. Ağzın... Gerçeküstü görünüyorsun. Kesinlikle gerçeküstü."

Yukarı baktığımda beni izlediğini fark ettim ve buz küpüyle birlikte geri kalanını da ağzıma alırken bakışlarımı ondan ayırmadım. Ve bu gerçekten zor bir işti. Ağzım sonuna kadar açık, boğulmamaya çalışıyordum ama

Alex'in yüzündeki tepki her şeye değiyordu. Sıcak ve soğuk kontrastı beynini aşırı çalıştırıyordu.

Bir an duraklıyorum ve bir patlama sesiyle geri çekiliyorum, sonra pozisyonumu yeniden kazanıyorum, elimi indirip onu daha derine alıyorum. İnlediğimde tüm vücudu kasılıyor, boğazımdan gelen titreşimler gözlerini kapatmaya zorluyor, ona gönderdiğim her hisse odaklanıyor ve benim de gözlerim kapanıyor.

“İnanılmaz...” diye mırıldandı yukarıdan, başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirip yanağımı avuçlarken, ne yaptığını anlamadan önce. Başparmağı ağızımı daha da açtı, ta ki buz küpü dilimin üzerinden geçene kadar. “Yeter artık.” Buz küpü, attığı lavaboda şangırtı çıkardıktan sonra geri çekildi. “Boğulacaksan, sadece benim penisimde boğulacaksın, başka hiçbir yerde değil.”

Ağızımda artık çok fazla yer var ve onu daha derine alabilmek için önce dilimi penisinin alt kısmında gezdirip sonra tekrar dışarı çekiyorum.

Eli boynumun dibine doğru kayıyor, bu her zaman nefret ettiğim bir şeydi ama Alex'le birlikteyken beni daha da tahrik ediyor. Onun için iyi olmasını istiyorum. Başım her hareket ettiğinde, onu daha da ileriye götürürken, burnum yumuşak saçlarına değene kadar, bacaklarımın arasında, benden sızan sıvıyı hissediyorum.

“Aman Tanrım—” diye inliyor, ama sesinde bir hayranlık tonu var. “Bunu çok iyi yapıyorsun.”

Ellerimde testisleri kasılıyor, penisi zonkluyor. Çok yaklaştı ve tek bir sert emmeyle boğazıma boşalacak, anlaşılmaz bir ıııık atacak ve havayı küfürlerle yırtacak.

Hem öne doğru eğiliyor hem de ezilmemi engelliyor, ben emmeye devam ettikçe kalçaları titriyor ve onu tamamen yutuyorum.

“Hayaller gerçekten de gerçekleşiyor.” Kolumdan tutup beni o kadar hızlı döndürdü ki, eğer beni tutmasaydı düşerdim.

Sırtım onun göğsüne yaslanmış haldeydi, ta ki öyle olmayana kadar. Ta ki mutfak masasının üzerine doksan derece eğilene kadar. Göğüslerim eziliyor ve avuçlarım soğuk, ahşap yüzeye yapışıyor, yanan yüzüm de üstüne yaslanıyor.

"Kıpırdama," diye hırladı arkamda diz çökerken.

Yanaklarımı aralayarak, dilini aralarına sokup beni yaladı. Ve aman Tanrım...

"Ağzında benim penisimi çok sevdin, değil mi Haven? Bunu buradan görebiliyorum."

Dili içime saplanınca çığlık attım.

"Çok dağınık birisin. Öyle dağınık bir kızsın ki, temizlemem gerekiyor."

Parmakları hassas, atan klitorisime doğru kayıyor, ancak bana tam olarak ihtiyacım olan baskıyı uygulamak yerine, hareketsiz kalıyor.

Ayağa kalktı. Eğilirken penisi sertleşti, nefesi kulağıma sıcak bir şekilde değdi, "Bunu ne kadar istediğini söyle bana."

Tek yapabildiğim inlemek, ama ona söylemediğim sürece hiçbir şey elde edemeyeceğimi biliyorum. Özellikle de elini tamamen çektiğinde.

"Seni ilk kez müzik kutusunun yanında gördüğüm gün, seninle birlikte olmak istediğimi biliyordum. Ama seninle birlikte olmaktan bu kadar zevk alacağımı hiç düşünmemiştim. Bunun hiç bitmesini istemiyorum."

Bir sessizlik oluyor. Sanırım ikimiz de nefes almıyoruz.

Bu fazla mıydı? Çok mu dürüsttü?

Yani, cumartesiden sonra onu bir daha görmeyeceğim, ne önemi var ki? Ama yine de... bir adama asla benimle sevişmeyi bırakmasını istemediğimi söylemek biraz aşırıya kaçmak olabilir.

Ama sonra kıkırdıyor. "Aferin kızım."

Bundan sonra, sanki bir göreve çıkmış gibi oluyor. Dili ve parmakları, bana bir orgazm daha yaşatmak için durmaksızın çalışıyor. Bunu nasıl yapıyor bilmiyorum, ama her seferinde, aylardır o kadar aç kalmışım ki, daha fazlasını istiyorum ve dayanamıyorum.

Parmakları omurgamın kıvrımlarını yukarıdan aşağıya doğru okşuyor. Çok rahatlatıcı, hatta fazla rahatlatıcı. Belki de bu masa uyuyakalmak için uygun bir yer olurdu.

Dalgın dalgın uyurken Alex'in derin sesi beni birden gerçekliğe geri döndürüyor.

"Bence senin düşüne girip biraz temizlenmeliyiz."

Söylediklerini anlamak için gözlerimi kırptırdım. "Kalıyor musun?"

"Ben kalıyorum," diye yanıtlıyor tartışmaya yol açmayacak bir şekilde. "Ve bunun tadını çıkarıyoruz."

Aman Tanrım. Bundan en iyi şekilde faydalanıp faydalanamayacağımı bilmiyorum. Vücudum daha fazla seks için çığlık atarken, beynim uyku için yalvarıyor. Bir ara esnemeyi bastırıyorum, o da bunu fark ediyor ve kalçama vuruyor.

Ŗu an tamamen uyanığım.

"Yarın uyuyabilirsin, Haven."

"Yapamam," diye feryat ediyorum. "Yarın zencefilli kurabiye evlerinin değerdendirilmesi var. Bütün gün sürüyor."

"Beni kazanan ilan etmeniz için bir neden daha." Sırıttı. "Bu size zaman kazandıracak. Ŗimdi duğa girin."

Alexander

Bölüm 14

Bu hafta ikinci kez nerede olduğuma dair hiçbir fikrim olmadan uyandım.

Bugün, çok şükür, akşamdan kalma halim yok, bu yüzden sorunu çözmem eskisine göre çok daha az zaman alıyor.

Haven. Şu anda Haven'dayım.

Yanıma dönüp başımı çevirdiğimde, karşımda bomboş bir çarşaf yığını ve kalın, buruşuk bir yorgan dışında hiçbir şey yoktu; oysa ben orada bir insan olmasını tercih ederdim. Daha doğrusu, bir sığınak.

Ayrıca yoğun bir sessizlik de var. Ayak sesleri yok, duş sesi yok, musluktan damlayan su sesi yok. Taze sabah kahvesinin kokusu da yok.

Yavaşça oturmaya başladım, gözlerim odanın içinde gezinirken bir şeye takıldı ve bu da yüzümde anında bir somurtmaya neden oldu. Köşedeki pufun üzerine katlanmış kıyafetlerim.

"Haven?" diye sesleniyorum, gerçi cevap alamayacağımı zaten biliyorum.

O burada değil ve nedense bir kızın beni yatağında bırakıp gittiğini duymazdan geldim.

Bu yeni bir şey.

Yıllar içinde çıktığım çeşitli kadınlardan, en son eski sevgilim Grace de dahil olmak üzere, hiçbirinin evinde olmadığı bir an olmadı. Hiçbir zaman yatakta yalnız bırakılmadım. Hiçbir zaman uyandırılmadan bırakılmadım.

Genellikle yatılı misafirlik benim evimde olur, çünkü ben alışkanlıklarına bağlı biriyim. Eşyalarımı severim. Yatağımı. Kendi alanımı.

Onlar olmadan başkasının yatağında olmak mı? Bunu seveceğimi düşünmemiştim.

Çok samimi. Çok tanıdık.

Yine de, bulutlardan yapılmış gibi rahat olan bu yatakta uzanırken, günün geri kalanında kolayca tekrar uyuyabilirdim.

Ancak bu fırsatı yakalayamıyorum, çünkü sessizliği bir vızıltı bozuyor. Telefonum olduğunu anlıyorum, kot pantolonumun cebinde buluyorum ve çalmadan önce homurdanarak cevap vermeyi zar zor başarıyorum.

"Al, nerede lan sen?"

Yataktan fırladığım hızla kendime gelip, yüzüme bir elimle sümkükdüm.

Miles'a "Haven'dayım" dedim ve onun sinsi kıkırdamasını görmezden geldim.

"İlginç. Sizi aramamın sebebi saatin sabah 10 olduğunu ve bugün kayak pistlerine çıkmak için son gün olduğunu bildirmek. Daha ne kadar süre veda etmeniz gerekiyor?" diye ekliyor alaycı bir şekilde.

Odaya şöyle bir göz attım, yatak odasının kapısından başımı uzattım. Evet. Kesinlikle evde yalnızım.

"Ben hazırım."

"Harika. Lando az önce çıktı, bir saat içinde yola çıkacağız."

"Harika," diye yanıtlıyorum, ancak bir saat oldukça iyimser bir tahmin, çünkü hâlâ iyice uyanmam, giyinmem gerekiyor ve Haven'ın evi şehrin öbür ucunda. Telefonu kapatmadan hemen önce onu yakalıyorum ve birden, "Milo, gelip beni alabilir misin lütfen?" diye soruyorum.

Onun yüksek sesle gülmesini onay olarak kabul edip telefonu kapatıyorum ve ona iğne düşse duyulacak bir ses gönderiyorum.

Giysilerime uzanırken, hızlıca duşa girip yıkanmayı düşündüm ama sonra evde duş alabileceğime karar verdim. Haven'ı küvette temizlemeyi bitirdiğimde saat henüz sabah üç civarıydı, bu yüzden muhtemelen aksi takdirde olacağım kadar iğrenç kokmuyorum. Ve onun kokusunun hala üzerimde olması hoşuma gidiyor.

Yarın ayrılıyorruz ve bir daha bunu deneyimleme şansım olmayacak. Bu düşünce içimi buruyor.

Giyinip aşağı inerken, ayrılmayı düşünmemeye çalışıyorum, sonra yarı yolda kendi kendime hafifçe gülüyorum. Haven beni uyandırmamış, hatta kahve bile yapmamış olabilir, ama tüm Noel ışıklarını ve dans eden süsleri açmak için vakti olmuş.

Evinin Noel ağaçlarıyla dolu olmasını beklediğimi söylediğimde tamamen haklıydım. Her yerde ağaçlar ve süslemeler var. Her rafta parıltılı objeler. Geçen sefer burada olduğumdan çok daha fazla, hatta dün gece bile, itiraf etmeliyim ki Haven'ın göğüsleri ve ağzı ve kalçasının ellerime mükemmel bir şekilde oturmasıyla o kadar meşguldüm ki başka hiçbir şeye dikkat edemedim.

Mutfağa doğru giderken, çerçevelenmiş fotoğraflarla dolu bir duvar görüyorum ve önünde duruyorum. Haven, hayatının her evresinde bana bakıyor; annesinin kucağında zıplayan bir bebek, kayak yaparken sendeliyor, ata biniyor. Mağazada astığına benzer birkaç fotoğraf daha görüyorum. Bunlar sadece fotoğraflar değil, anılarla dolu bir duvar; tıpkı Burlington'daki evimizde olduğu gibi; beşimiz de çocukken, Max, hayvanlar, anne babalarımız.

Tıpkı bizim duvarımızda genç bir ergen olduğum zamandan başka babamızın fotoğrafı olmadığı gibi, Haven'ın yetişkin bir kadın olarak ebeveynleriyle birlikte çekilmiş hiçbir fotoğrafı da yok. Acaba ne sıklıkla bu duvarın önünde durup, eğer hâlâ hayatta olsalardı hayatın nasıl olacağını hayal ediyordur?

Evde yaptığım kadar sık mı yapıyor bunu?

Belki yedi bin mil uzakta yaşıyoruz ama keder ayrımcılık yapmıyor. Haven tek başına hayatta kalmak zorunda kaldığında, ailemin geri kalanına sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu düşünüyorum.

Aile şirketimizi tek başıma yönetmek zorunda kalsaydım ne yapacağımı hayal bile edemiyorum.

Kesinlikle berbat edeceksin.

Sadece almam gereken kararların sayısı bile beynimi yakardı, üstelik bunun üzerine bir de tüm iş yükünü hesaba katmazsak. Lando ile iyi bir ekip oluşturuyoruz, bir de onlarca çiftlik işçisi ve yönetim ekibimizi eklersek, başa çıkabiliriz—ve bu sadece Burlington Estate ve Valentine Nook'un işletmesiyle doğrudan ilgili olanlardan bahsediyorum.

Dünyanın dört bir yanındaki diğer işletmelerimizi de eklersek, neredeyse on bin çalışandan bahsediyoruz.

Haven'ın işinin aynı büyüklükte olmadığını biliyorum, ama içimden bir ses bana bunun neredeyse daha fazla baskı yarattığını söylüyor. Lando da dahil olmak üzere, onun kadar çok çalışan birini hiç tanımadım; Lando kendi haline bırakılsa kendini kolayca tükettirdi. Ama bu hafta onu

çalışırken gördüğüm saatler, bunun sadece Noel ağaçlarına olan sevgisiyle ilgili olmadığını düşündürüyor.

Aniden gelen güneş ışığı, bu konuyu daha fazla düşünmemi engelliyor ve dikkatimi mutfığa çekiyor. Gün ışığında kesinlikle farklı görünüyor ve Haven'ın masanın üzerine eğilmiş halinin anısı zihnime geri dönerken kendime bir gülümseme izni veriyorum. Eminim ki bir daha asla böyle bir seks yaşamayacağım.

Amerikan Noel ağacı yetiştiricisi yüzünden penisim mahvoldu. Şaşırtıcı değil mi?

Kahve yapıp yapmamayı düşünüyorum ama Miles'la telefonu kapatalı yirmi dakika oldu bile ve şansımı biliyorum, makineyi açar açmaz gelecek ve burayı tam olarak bulduğum gibi bırakmak istiyorum. Sanki hiç burada olmamışım gibi.

Çünkü, mantıksız bir şekilde, eğer hiçbir iz bırakmazsam, bu evde zaten bildiklerimin ötesinde hiçbir şeyle tanışmazsam, İngiltere'ye döndüğümde onu unutmak ve yoluma devam etmek daha kolay olur diye düşünüyorum. Onun içinde olmanın nasıl bir his olduğunu, vajinasının sıkı sıcaklığının penisimi nasıl sıkıştırdığını, orgazmını tutmaya çalışırken dişlerinin dudağına nasıl battığını unutmak. Ya da artık yapamadığında ismimin dilinden nasıl -derin ve nefes nefese- döküldüğünü unutmak.

Hatırlamanın bana hiçbir faydası olmayacak.

Bunu aklımda tutarak, sessizce ön kapıdan çıktım ve arkamdan kapıyı kapattım.

Güneş o kadar parlak ki, havadaki serinliği alıp götürüyor. Fındıkkıranlardan birinin yanındaki veranda basamağına oturup (göz devirerek), manzarayı seyrediyorum.

Murray'nin yerindekinden bile daha etkileyici ve belki de bu manzara, Haven'ın bu kadar çok çalışmasının tek nedenidir. Gerçekten nedenini anlayabiliyorum. Kulübemizden vadinin karşısındaki dağlar çok daha büyük görünüyor. Sonsuz bir ağaç ormanı var ve Haven'ı ekibiyle birlikte her mevsim burada ağaç dikerken, ağaç keserken ve hazırlık yaparken hayal ediyorum.

Bir an için, Burlington'daki kaynaklara sahip olsaydı burada neler başarabileceğini merak ediyorum, ama çakıl taşlarına çarpan araba lastiklerinin sesini duyduğum ve Range Rover'ın görüş alanıma girdiği anda bu düşünce kayboluyor.

Miles arabasını ön basamaklara yanaştırıp camını indirdi.

“Günaydın, Alexander.” Noel Baba ve geyiklerine, ardından da findıkkıranlara doğru bakıyor. “Orada oturan sen de en güzel Noel tablosu gibi görünüyorsun. Fotoğrafını çekmemi ister misin?”

"Hayır," diye homurdanarak arabanın etrafından dolaşıp yolcu koltuğuna oturdum. "Ama beni almaya geldiğiniz için teşekkürler."

“Rica ederim. Sana kahve getirdim.” Bardaklıkta duran, kokusundan ağzımda tükürük birikmeye başlayan kahve bardağını işaret ederek başını salladı.

“Kahramanım.” Yavaşça bardağımdan çıkarıp uzun bir yudum alıyorum. “Teşekkürler.”

"Tekrar rica ederim."

Arabada otururken Miles'a döndüm; o da kulaklarına kadar uzanan geniş bir gülümsemeyle bana bakıyordu.

"Ne?"

Başını salladı. "Hiçbir şey. Sadece haklı olmayı seviyorum."

“Tam olarak hangi konuda haklısınız?”

“Seks yapıyorsun. Tamamen mahvolmuş görünüyorsun—”

Gözlerimi devirdim. "Sadece sür, Milo."

Haven

Bölüm 15

“Haven, canım...Haven? HAVEN.”

Omzuma yapılan dokunuşla arkamı döndüğümde, yolun karşısındaki Aspen Genel Mağazası'ndan Bay Roundtree'yi, tedirgin ve özür dileyen, ama çoğunlukla tedirgin bir halde buldum. Ellerimi indirip kulaklarımı kapattım.

“Hey, Bay Roundtree!” diye bağırdım, neden içeri girdiğini bilmiyormuş gibi yaparak. Ama biliyorum. “Ne haber?”

“Bununla ilgili bir şey yapabileceğinizi düşünüyor musunuz?” Parmağını, ısınan bandın olduğu yere doğru uzatıyor.

Bu, Bayan Loughy'nin dünya turuna çıkmadan önce ayarladığı Noel müzik grubu ve tüm tatil sezonuna sırtını dönmek istediğinin bir başka kanıtı.

Grup çok gürültülü. Ve berbat. Gerçekten berbat.

Sanırım "Santa Baby" çalışıyorlar ama emin değilim. Sanki iki kedi boğuluyormuş gibi geliyor.

Daha yarım saattir çalışıyorlar ve Bay Roundtree'nin gelip şikayet eden ilk kişi olması gerçekten bir mucize.

İçimden bir ah çektim. “Çok üzgünüm, Bay Roundtree. Bırakın ben halledeyim.”

“Teşekkür ederim canım. Bugün için çok çalıştığını biliyorum ama bu sabah hiç müşterim olmadı.”

“Merak etme, her şey yoluna girecek.” Omzuna hafifçe vurup Saylor'ın zencefilli kurabiye evlerini özenle yerleştirdiği yere doğru yürüdüm. “Şey,

müziğin sesini kısacağım.”

Bana bakıp kulaklarından top haline getirilmiş pamuğu çıkardı. "Ne?"

Gözlerimi devirdim, çünkü neden bunu ben düşünmedim ki? "Müziğin sesini kısımlarını rica edelim mi?"

“Aman Tanrım, evet. Eğer böyle bir şeyle karşılanırlarsa kimse gelmeyecek. Çığ başlatacak kadar yüksek bir ses.”

"Evet." Başımı salladım ve Bay Roundtree'nin peşinden dışarı çıktım.

Pencerelerin sesi ne kadar azalttığını fark etmemiştim, çünkü kapıları açtığım anda kulak zarlarımın patladığına yemin ederim. Bay Roundtree güvenli bir yere doğru aceleyle uzaklaşırken, ben her yıl bando ve yarışma sunumu için kurulan geçici sahnenin önünde durdum.

Dikkatlerini çekmek çok zor; beşinin de çaldıkları şeye kendilerini kaptırmışlar, ne çaldıklarını bilmiyorum, beşinin de gözleri kapalı. Sonunda, amplifikatörlere takılı adaptör kablolarını görüp çekip çıkardım.

Bas sesinden dolayı kemiklerimdeki titreşim anında duruyor ve sessizlik çöküyor. Çok tatlı bir sessizlik.

"Kes!" diye bağırdı solist, bozuk hoparlörlerinin kaynağını bulmak için etrafına bakındıktan sonra, iki elimde birer fiş ucu tutan bana dik dik baktı.

"Bir sorun mu var?"

"Evet, sesi kısamamız gerekiyor. Mağazada kendimizi duyamıyoruz."

Uzun saçlarını gözlerinden uzaklaştırıp, üzerinde durduğu yüksek platformdan aşağıya, pencerelerden gözlerini kısarak bakıyor.

"İçeride kimse yok."

“Doğru.” Başımı sallıyorum. “Çok doğru. Ama olacaklar ve olduklarında ne söylediklerini duymamız gerekecek. Bu yüzden sesi kısabilir miyiz?”

Hiçbir şey söylemediği için kollarımı kavuşturup adamla göz göze bakışmaya başladım. Hiçbirinin içki içecek yaşta olmadığından eminim ve burada yeterince uzun süre durursam onu yeterince korkutacağımı umuyorum. Bugün yorgun ve huzursuzum ve kesinlikle benimle uğraşılmasına tahammülüm yok.

"Elbette, ama yaratıcı çalışmalarımızın tam etkisini göremeyeceksiniz," diye homurdanıyor sonunda.

“Jingle Bells’ şarkısı bu dostum. Üstesinden gelebiliriz.” Dükkana geri döndüm. “Teşekkürler.”

“Aferin, Havey.” Kapıyı kapatıp tekrar sıcak bir yere girdiğimde Saylor yavaşça alkışladı. “İyi idare ettin.”

Ağzı seğiriyor, biliyorum ki gülmeyi zor tutuyor çünkü beni nadiren asık suratlı ya da kötü bir ruh halinde görüyor. Yani tam olarak kötü bir ruh halinde değilim ama çok da iyi bir ruh halinde değilim.

Normalde ikimizden kötü olan o. Yaramaz çocuklarla başa çıkmaya alışkın olan o.

"Ne?"

"Önemli değil, sadece bazen senin keyifsiz olduğun zaman nasıl biri olduğumu unutuyorum."

"Aman Tanrım. Onlara biraz tarçınlı çörek götüreyim, iyileşirler."

"Haven, o korkunç gürültüden kurtulduğun için bütün sokak sana teşekkür edecek." Kaşlarını çatarak kolunu kapılara doğru salladı. "Üstelik çalmayı da bırakmadılar. Hala berbatlar, sadece daha sessizler. Bayan Loughy ne düşünüyordu bilmiyorum, bunlar onun her zamanki müzisyenleri değil."

Omuz silkiyorum, çünkü ben de aynı şeyi düşünüyordum.

Zencefilli kurabiye yarışmasının finali için, genellikle dükkanın önünde çok neşeli, Noel temalı bir müzik grubu olur; bazen Joe'nun The Old Saloon'da rezervasyon yaptırdığı gruplardan biri de olur ve hepsi Noel Baba kostümleri giyerler, bu da çocukların çok hoşuna gider. Ana yol trafiğe kapatılır, bu yüzden herkes etrafta kalır, sokakta sıcak çikolata içer, en uçta konuşlanmış yemek kamyonları için sıraya girer veya dükkandan aldıkları şeyleri yerler. Bütün kasaba katılır ve herkes bundan keyif alır.

Ama bu sabah gelenler, Metallica posterleriyle dolu bir lise öğrencisinin garajında daha rahat edecek gibi görünüyordular. Onlarda Noel'le uzaktan yakından bir bağ yoktu ve düşününce, bugünün çalma listesinde Noel şarkılarının olmasına çok şaşırmış gibiydiler.

"Evet, bilmiyorum. Ama en azından artık düşüncelerimizi duyabiliyoruz." Kahveye ihtiyacım olduğu için kahve makinesini açıyorum. "Yapacak başka ne kaldı ki?"

İkimiz de mutfak yönünden gelen yüksek bir gürültüyle başımızı kaldırdık ve Kyle bağırmaya başladı. Açıkçası, bu sabah biraz stresli geçti.

Cumartesi günü yapılan final, fırının yılın en geç günü olan sabah 10'da açılıyor ve kazananlar öğleden sonra açıklanana kadar açık kalıyor. Ancak bugün kapılar ne kadar geç açılırsa açılsın, her şeyi bitirmek için yine de yeterli zaman yok gibi görünüyor.

Dün, Saylor, Kyle ve ben, ayrıca Aspen'in yerel ünlülerinden birkaç kişi, iki bin eseri değerlendirmek için bütün günü geçirdik. Ben her zaman

yarışmalara katıldığım için jüri üyeliğinde hiç yer almamıştım, bu yüzden ne kadar zor olduğunu veya ne kadar çok iş gerektirdiğini fark etmemiştim.

Evler, Geleneksel, 10 Yaş Altı, En Yaratıcı vb. kategorilere ayrıldı; ardından her kategorinin birincisi, ikincisi ve üçüncüsü belirlendi ve tüm kararlar alındıktan sonra En İyi Ev seçildi. Bütün gün sürdü.

Bu yılki katılımlar oldukça güçlü. Rivern ailesinin evi, evlerini içinde kayakçıların bulunduğu bir teleferiğe dönüştüren başka bir grup ve bolca kremayla süslenmiş, son derece geleneksel Avrupa tarzı bir ev var. Şaşırtıcı bir şekilde, bu yıl sadece bir tane Noel Baba Atölyesi var ve o da Şeker Kamışı Yolu ile tamamlanmış.

Ama benim gözlerim sadece Alex'te.

Birkaç kez, dışarıdaki sallanan Wylder Trees tabelasına veya minik ziline, krema ile yapılmış cam bölmeleriyle dolu kapıya bakmaktan dalıp gittim. Hâlâ nasıl bu kadar güzel ve detaylı yapmayı başardığını bilmiyorum. Şimdiye kadar gördüğüm en değerli zencefilli kurabiye evi. Hele ki benim için yapıldığı için daha da değerli.

Tarafsız olmak da imkansız. Çünkü bence 10 yaş altı kategorisi hariç her kategoride kolayca kazanmalı.

Kazanma yarışı çok çekişmeli, ancak daha da önemlisi, bu yıl yaklaşık yetmiş bin dolar topladık ve kazananlar bugün öğleden sonraki törende açıklandıktan sonra yerel çocuk hastanesine bir çek takdim edilecek.

Saylor'ın konuştuğunu fark edince ona doğru baktım, çünkü yine dalmıştım. "Ne?"

"Mutfaklardan sergi alanına taşınacak birkaç ev daha var. Kazananlar zaten en ön ve en ortada." Alex'in evinin üzerindeki sallanan tabelaya hafifçe dokunuyor – En Yaratıcı Zencefilli Kurabiye Evi ödülünün sahibi. "Yeni şampiyonumuzun gelip ödülünü almasını bekliyor muyuz?"

Yanaklarımı içeri çekerek omuz silktim. Emin değilim. "Bugün eve gidiyor. Uçuşunun saatini bilmiyorum."

Yanıma gelip kolunu omzuma attı, bu da garip bir şekilde ağlamak istememe neden oldu. "Merak etme Havey. Eminim gelecektir. Kazanmak konusunda o kadar ısrarcıydı ki, taç giyip giymediğini öğrenmek istememesi imkansız."

"Evet, belki." Saylor'ın bana fırlattığı mendil rulosunu yakalarken burnumu çektim.

Çok aptalca. Bir haftadan az süredir tanıdığım bir adam için neden bu kadar duygusallaştığımı bilmiyorum. Ama zencefilli kurabiye evine

bakarken anlıyorum. Birkaç gece önce randevumuzda hissettiğimle aynı duygu. Çünkü Alex için ben, ağaç dükkanının sahibi Haven'dan başka bir şey değildim.

Dört yıl sonra ilk defa kendim olabildim. Beni para hakkındaki endişelerimden ve geleceğimi nasıl planlayacağımdan, kendimle ne yapacağımdan uzaklaştırdı. Bunun yerine, kendim olabildim.

Annem, "Sen bir insansın, bir şeyler yapan insan değil," derdi. Ve bu hafta, onun ne demek istediğini gerçekten anladığım ilk hafta oldu.

Bu aynı zamanda insan dokunuşuna ne kadar çok ihtiyaç duyduğumu fark etmemi sağladı. Ve bu sadece geçici bir turistin kısa süreli ilişkisi değil. Hayatımı düzene sokmakla o kadar meşguldüm ki, tadını çıkarmayı hiç düşünmemiştim. Alex, ihtiyacım olan temiz hava ve güçlü bir itici güç oldu. Yeni yıl kararlarımın en başına "kendime zaman ayırmak"ı koymaya karar verdim bile - ve bu kararlarıma sadık kalmayı planlıyorum - ve bu, flört etmeyi de kapsıyor.

Şimdi tek yapmam gereken, Aspen'de yaşayan veya en azından yirmi mil yarıçapında bir alanda ikamet eden, 1.90 boyunda ve parlak mavi gözlü bir İngiliz'i nasıl bulabileceğimi çözmek.

Saylor, "Gözyaşlarını sil Havey, misafirlerimiz var," diye duyurdu.

Burnumu sildim ve tüm sabah beklediğim ziyaretçileri görmek için döndüm. Dördü de fırının kapısından içeri giriyordu.

"Lanet olsun. Oradaki suya ne koyuyorlar acaba?" diye mırıldandı Saylor, yanıma gelip durduğunda, çünkü dördünü daha önce hiç bir arada görmemişti ve ilk kez görmek bir deneyimdi.

Tanıdığım herkesten çok farklı oldukları aşikar; onları birlikte gördüğüm tek diğer zaman barda geçirdiğimiz geceydi, ama bu sabah, gün ışığında, daha önce fark etmediğim bir asalet ve vakar havası var etraflarında.

Hepsi aynı boyda, aynı uzun bacaklara ve geniş göğüslere, aynı çarpıcı parlak mavi gözlere, dolgun dudaklara ve koyu sakallara sahip. İkizlerden birinin başında Aspen Valley Polo Kulübü logosu olan bir beyzbol şapkası var—Miles. Bu da demek oluyor ki, o, kasıtlı olarak dağınık bırakılmış, mükemmel derecede kusurlu zengin kahverengi saçlarıyla Hendricks. Ve ikisi de aynı yaramaz sırtışları takmış, gamzeleri belirginleşmiş. Yanaklarımın kızardığını hissediyorum, çünkü Alex'in onlara yaptıklarını anlatıp anlatmadığını merak ediyorum. Ona yaptıklarını, onun bana yaptıklarını. Sadece bakarak anlayıp anlayamayacaklarını.

Kafamı silkeleyip Lando'ya baktım. Dördünün en esmer olanıydı, saçları daha kıvrıkcıktı, sakalı sayılabilecek kadar kısa sakalı vardı ki bu da onun içe dönük kişiliğiyle bir şekilde örtüşüyordu. En büyükleri olduğunu bilmeseniz bile anlardınız. Onda diğerlerinde olmayan bir ciddiyet vardı.

Sonra bir de gözümün takıldığı tek kişi var—Alex—çikolata rengi dalgalı saçları, pürüzsüz alnından sanki parmaklarını saçlarının arasından geçirmiş gibi savruluyor. Bu da benim de parmaklarımı onun saçlarının arasından geçirmek istememe neden oluyor.

"Hey." Alex sırtıttı.

"Hey."

"Merhaba, Haven." İkizler hep bir ağızdan aynı anda cevap verince, Lando gözlerini devirdi.

"Merhaba millet."

"Ödülümü almaya geldim."

Alex'e gülümseyerek başımı salladım. "Kazandığını nereden biliyorsun?"

Gözlerime bakarak, "Kazandım," diye yanıtladı.

Ödüller saat üçte açıklanacak.

"Uçakta olacağız, uçağımız öğle yemeğinden sonra kalkıyor." Alex'in alt dudağı abartılı bir şekilde büzüldü ve elimi tutmak için uzandı. "Bana söylemen gerek."

"Ah, acısından kurtarın onu," diyor Miles. "Yoksa eve kadar dayanılmaz olacak."

"Tamam..." Kazananların sergilendiği panoyu işaret ediyorum. "Hepsi orada. Sizin eviniz En Yaratıcı ödülünü kazandı."

Hendricks ve Miles sevinç çığlıkları atarak masaya doğru koştular, Alex'in yüzünde zafer ifadesi belirdi ve beni kendine doğru çekti.

"Biliyordum," diye mırıldandı, dudaklarını benimkine yapıştırarak.

"Hakimle yatmak karlıymış," diye sesleniyor Miles fırının diğer ucundan, diğer yarışma katılımcılarını incelerken. Arkamda ise Saylor kahkaha atıyor. "Ooo, bu çok iyiymiş."

"Bak, bizim evimiz gayet iyi bir ev. Kazanmak için hakimle yatmam gerekmiyordu." diye itiraz etti Alex ve dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. "Ama kendimi tutamadım."

Vücudum bir saniyeden kısa sürede ılık halden kaynar hale geliyor.

"Dışarıda oldukça eğlenceli bir ortam var." Lando, gruba doğru başını salladı. Ortam kalabalıklaşıyordu; yemek kamyonları kurulmaya başlamıştı

ve müzik daha sakinleşmişti, daha çok insan etrafta dolaşıyordu.

Ama yine de berbat.

Yüzümü buruşturdum. "Noel müziği için özür dilerim."

"yle mi yani?" diye yanıtlıyor Alex. "Beğendim."

"Ne?"

"Ne aldıklarını anlayamıyorum. Bana hiç Noel müziği gibi gelmiyor."

Hafifçe gülümsüyorum. "Sanırım bu da işin iyi tarafı."

"Kesinlikle yle."

Gözümün ucuyla Lando'nun saatine baktığını görüyorum.

"Al, hızlı olmalıyız. Unutma."

"Tamam tamam. Eve götürmek istediğinizi seçin ve bana bir dakika verin." Alex elini sallayarak onu geçiştirir ve Lando ikizleri acele ettirmek için gider. "Yani..."

"Bu yüzden."

"Bu hafta çok eğlendim."

Gözlerinin içine bakıp onları ezberlemeye çalışıyorum ama zaten feci şekilde başarısız olacağımı biliyorum. Her neyse, anlamsız. "Ben de. Barda yardım ettiğin ve tüm zencefilli kurabiyeleri aldığın için teşekkürler. Ve süslemeleri de."

"Rica ederim." Gülüyor ama bu biraz garip.

Bu biraz garip, özellikle de Alex kardeşlerinin mutfaktan çıkan her şeyi satın almasını izlemek için baktığında. Vedalardan nefret etmemin bir sebebi var ve o da bu gariplik. Son birkaç günün her şeyini neredeyse mahvediyor, çünkü ikimiz de ne diyeceğimizi ya da ne yapacağımızı bilmiyoruz. Ona numaramı vermeyi düşünüyorum ama yine de ne anlamı var ki? Yedi bin mil uzakta yaşıyor. Eski Bar'dan eve dönerken onu arayıp buluşacak değilim ki.

Biz hâlâ orada duruyorduk ki Miles elinde iki büyük market poşetiyle belirdi. "Uçuş için alışveriş yaptım."

"Harika."

"Tekrar görüşürüz, Haven. Bu hafta Grinch'i meşgul ettiğin için teşekkürler."

Alex ona kaşlarını çatarak baktı, sonra bana döndü. "Gitmem gerekirdi ama gelip veda etmek istedim."

"İyi yolculuklar."

"Teşekkür ederim." Yaklaştı, dudakları yanağıma değdi, sonra geri çekildi.

Dördü de kapıdan içeri giriyor, her biri gözden kaybolmadan önce son bir kez gülümsüyor ve el sallıyor.

Ve işte bu kadar. Noel kaçamağım sona erdi.

Günün geri kalanını otomatik pilotta geçiriyorum; müşterilere hizmet veriyorum, katılımcılara teşekkür ediyorum, kazananları açıklıyorum ve çekleri takdim ediyorum.

Ve bu arada ağlamamaya çalışıyorum.

Alexander

Bölüm 16

"Biliyor musun? Seninle eve gelmiyorum. Bir gün daha kalacağım. Pazartesi görüşürüz," diye ağızımdan kaçırdım fikrimi değiştirmeye fırsat bulamadan.

Lando elini araba kapısına koyarak duraksadı, yüzünde yavaşça bir gülümseme belirdi. "Uçağı senin için geri göndermemi ister misin?"

Başımı salladım. "Hayır, sabah British Airways'in bir uçuşu var. James'ten Heathrow'da beni alması için birini ayarlamasını rica eder misin?"

"Elbette." Miles bagaja birkaç çanta atıp snowboardunu dikkatlice üstüne yerleştirirken o da sırtıma vurdu. "Ne yapman gerekiyorsa yap. Ama gitmeden önce, bu hafta için teşekkürler. Sensiz bunu başaramazdım."

"Eğlendik, değil mi? Eve gidip sonuçlarına katlanmaya hazır mısınız?"

"Caroline ve Jeremy mi?"

"Hayır. Annem sana yeni bir eş buluyor." Kahkaha krizine girdim.

Lando başını salladı. "Sanmıyorum. Hepimiz biliyoruz ki bekar olmak ve bekar kalmak benim geleceğimde var. Başka bir ilişkiye girmeye niyetim yok. Dersimi aldım."

"Ona söylerken yanında olabilir miyim?"

"İstersen. Bu haftadan sonra yapabileceğim en az şey bu." Lando beni kucaklayıp yanağımdan öptü. "Pazartesi görüşürüz. Şanslıysan belki seni almaya gelirim."

"Sizin sıradan tebaanızdan biri mi, Majesteleri? Onur duydum." Güldüm. "Ama geliş salonunda bir 'hoş geldin' pankartı bekleyeceğim."

"Elimden geleni yapacağım." diye güldü ve bana son bir kez sarıldıktan sonra arabaya bindi.

Kayakların geri kalanı, bagajlar ve iki adet gerçek boyutlu findıkkıran heykeli arkadaki ikinci arabaya yüklenirken bekliyorum.

"Gerçekten kalacak mısın?" diye soruyor Hendricks, daha önce topladığımız tarçınlı çörek poşetini tutarak ve ondan birkaç tane bana bırakmasını istemeye çok hevesliyim. Ama sonra da alabilirim.

"Evet, öyleyim. Max'e en sevdiği amcasının onu Pazartesi günü göreceğini söyleyin."

"Aman Tanrım," diye karşılık verdi başını sallayarak ve Lando'nun yanındaki arabaya bindi.

Hiçbirinin duyuruma şaşırmadığı izlenimine kapıldım. Hele ki Miles beni Lando'nunkinden daha sıkı bir şekilde kucakladığında bu durum daha da belirginleşti.

"Seninle gurur duyuyorum kardeşim. Ve bana kazandırdığın iddia için teşekkürler. Bir dahaki sefere top oynarken bunun senin lehine sonuçlanmasını sağlayacağım."

"Ne?"

"Lando sırasını bana devretti."

"Kesinlikle kalacağım mı?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Evet, yaptım. Dükü, bu hafta kaybettiği için ilk denemesinde bahse girmeye ikna ettim."

"Fazla da kötü bir şey yapmamışsın," diye bağılıyor arabanın içinden bir ses, ama ben hala bu konuşmayı anlamaya çalışıyorum.

"Bir dakika. Ben buna ancak bu sabah karar verdim..."

"Hayır. O gün ağaç dükkanında sen karar verdin." Yüzümü okşadı, kulaklarına kadar uzanan gülümsemesi hiç solmadı. "Seni çok iyi tanıyorum, ağabey. Herkes rastgele cinsel ilişkiye uygun değildir, sorun değil. Utanılacak bir şey yok."

"Utanmıyorum. Ne—"

"Sadece şunu söylüyorum, duygulara sahip olmak normal." Omuz silkti. "Ben, işleri basit tutmayı severim. Ama sen—"

Miles cümlesini bitirmeden önce Hendricks, "Miles, arabaya bin," diye sözünü kesti.

Göz kırpıp abartılı bir selam vererek, araba motorları çalışmaya başlarken Hendricks'in yanındaki arka koltuğa oturuyor.

Derin bir nefes alıyorum. Duygularım yok, onun kastettiği anlamda değil. Yani duygular. Pazartesiye kadar eve dönmeme gerek olmadığı için kalıyorum. Hepsi bu. Bir de Haven'a daha iyi bir veda etmem gerekiyor. Az önce yaptığı o berbat vedayla onu bırakamam.

“İki gün sonra görüşürüz çocuklar.” Kapıyı sertçe kapatıp çatıya vurdum.

Birkaç dakika sonra, Miles tuvalete gitmesi gerektiğine karar verip içeri geri koşunca, arabaların kapılardan geçip gitmesini izliyorum.

Onlar araba yolundan daha yeni çıkmışlardı ki ben hemen duşa koştum.

Bir saat sonra, bugün ikinci kez fırının önündeyim.

Mekanı ne kadar çabuk toparladıklarına hayran kaldım; geçici stantlar kaldırılmış, berbat müzik grubu artık herkesi tanınmaz Noel müzikleriyle sağırtmıyor. Yarışma bitti ve kazananı öğrenmek için dışarıda bekleyen binlerce insan yok. Sokak, yol boyunca diğer mağazalara giren birkaç alışverişçi dışında nispeten boş.

Akşam karanlığı çökmeye başlıyor, bu yüzden Haven ve Saylor'ı içeride görmek daha kolay. Onları pencereden görebiliyorum, tezgahları silerken gülüyorlar. Haven'ın tüm yüzü bir gülümsemeyle aydınlanıyor ve önlüğünün altında göğüslerinin sallandığını biliyorum. Bu anı, hatta sallanan göğüsleri bile hatırlayabilmek için biraz daha izlemeye canım çekiyor, ama sadece onun güldüğünü görmeyi sevdiğim için.

Ben, bir kızın gülmesini izliyorum. Miles'ın düşüncelerimi duyamamasından çok memnunum.

Bu hafta bana ne oldu bilmiyorum. Sadece seks değil—tamam, belki seks de var—ama sadece seks yüzünden eve dönüş uçuşumu kaçırmış olamazdım. Bu onu unutmayı kolaylaştırmayacak. Tam tersine. Ama işte buradayız. Miles bu hafta duygular konusunda da haklı çıkamayacak kadar çok kez haklı çıktı. Bu yüzden o düşünceyi bir kenara bırakıyorum.

Ama Miles Miles olduğu için, telefonum tam o anda titredi.

Bu, bir kutu prezervatifin fotoğrafı.

Miles: Yatağına bir hediye bıraktım. Paketle ve keyfini çıkar, abi. Seni seviyorum. xx

Ve bunun üzerine Saylor mutfaklara doğru kaybolurken ben de aceleyle dükkana doğru koştum.

Haven, temizlediği alt raftan etrafına bakmadan, "Kapalıyız," diye duyurdu. "Yarın saat yedide tekrar açılacağız."

"Zencefilli kurabiye evlerinin şampiyonuyla bir gece daha geçirmek isteyebileceğinizi düşündüm."

Eli silmeyi bırakıyor. Yavaşça dönüyor, çenesini kaldırıyor ve yeşil gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Burada ne yapıyorsunuz?"

Omuz silkerek, "Sanırım ben de bir gece daha kalmak istedim," dedim.

"Aspen'de mi kaldınız?"

Başımı salladım. "Öyle görünüyor."

Gözleri tekrar gözlerimle buluşmadan önce etrafıma bakındı. "Tek başına mı?"

"Tek başımayım." diye sııttım. "O yüzden gelip bana eşlik etmen gerekecek. Evde tek başıma dolaşmak istemiyorum."

İkimiz de açılan mutfak kapılarına döndük ve Saylor içeri girdi. Beni görünce olduğu yerde kaldı, kaşları çatıldı. "Hey, İngiliz muffin'i geldi, gittiğini sanmıştım."

"Ben yapmadım."

"Bunu görüyorum."

Haven'a şöyle bir baktım. "Ne dersin? Bana eşlik etmek ister misin?"

Bunu düşündükçe dişlerini alt dudağına geçiriyor. Ama hepsi birer gösteri. Göz bebeklerinin bana bakar bakmaz nasıl büyüdüğünden anlıyorum ki, bir şekilde bu geceyi birlikte geçireceğiz.

"Şey, Say... gitmemde bir sakınca var mı?"

Saylor genişçe sııttı. "Bak, bütün hafta senin bunu isteyeceğini umuyordum."

"Sen dua etmiyorsun."

"Senin için yapıyorum, şimdi defol git." Elini Haven'a doğru savurdu ve bana döndü. "Sabah yürüyemeyeceğinden emin ol."

"Aman Tanrım, Saylor," diye kekeledi Haven, yanakları takıntılı hale geldiğim o pembe tonuna bürünmüştü.

"Elimden gelenin en iyisini yapacağım. Zaten denemekten vazgeçmiyorum."

"Tanrım, denemeye bayılanları sever canım," diye karşılık verdi ve Saylor'ın kahkahaları eşliğinde Haven beni kapıdan içeri, arabaya doğru çekti.

"Aman Tanrım, bu manzara. Burada bir havuz var..."

Zaten soyunmaya başladım. "Zaman çok önemli. Yüzüme otur, sonra sen gün batımını izlerken seni orada becereceğim. Orası sıcak, merak etme."

"Güneş çoktan battı. Hava karardı."

"Ha, peki o zaman, gün doğumu," diye yanıtlıyorum, iç çamaşırımı çıkarırken. "Neden çıplak olan tek ben miyim?"

Haven arkasını döndü, ağzı açık kaldı.

"Alex!"

"Evet?"

Eli camlı duvara doğru uzanıyor. "Birileri görecektir."

"Tatlım, kimse bir şey görmüyor. Orası tamamen özel bir yer." Işık kısma düğmesini bulup loş ışığı, sadece şöminenin ışığı ve stratejik olarak yerleştirilmiş birkaç lambanın aydınlığı kalacak şekilde kısıyorum. Ama yüzündeki ifade bana tam olarak emin olmadığını söylüyor. "Söz veriyorum."

Şahsen ben biraz röntgenciliğe pek aldırış etmiyorum; kırsalda büyüyörsünüz ve bir noktada birileri kız arkadaşınızla ahır kapısına yaslanmış, onunla son nefeste sevişirken yanınızdan geçecek.

Ama Haven... hayır, Haven değil. Onu kimseyle paylaşmak istemiyorum. O benim. Kimse onu benim gördüğüm gibi göremez.

Ona doğru bir adım atıyorum, her adımda penisim daha da sertleşiyor. Beni izlerken nefesi sığlaşıyor, gözleri pencere ile benim aramda gidip geliyor.

"Haven... gerçekten benden başka birinin seni çıplak görmesine izin vereceğimi mi düşünüyorsun?" Bu geceden sonra aramızdaki ilişkinin devam edeceğine, sözlerimin bir geleceği olduğuna dair neden böyle

konuştugumu bilmiyorum. Ama kendime engel olamiyorum. Şu anda, bu anda, söyledigim her şeyin arkasındayım.

"Bir-"

Önünde duruyorum. Parmağımın ucuyla yüzünü neredeyse tamamen kaplayan kalın saç tutamlarını yana itiyorum, sonra çenesini kaldırarak bana bakmasını sağlıyorum. Ne kadar ciddi olduğumu görmesini istiyorum.

"Sence kusursuz vücudunun tek bir anını bile herhangi birinin görmesine izin verir miydim?"

Ellerim kazağının altına giriyor; tenimin onun tenine ilk dokunuşuyla karnı titriyor. Bu his, vücudumda şimşek gibi bir esinti yaratıyor.

"Seni benim gibi kimse göremez. Bu inanılmaz göğüsleri kimse göremez..."

Sütyenini çıkarıp yere, kazağının yanına fırlatırken inliyor ve baş parmağım sertleşmiş meme ucunun üzerinde gezinirken dolgun alt dudağını büzüyor. Yalan söylemiyorum. Haven'ın hayatımda gördüğüm en inanılmaz göğüsleri var; dolgun, dik ve avucuma mükemmel oturuyorlar. Saatlerce onlarla vakit geçirebilirim ve asla sıkılmam.

"Bunları özleyeceğim." Birini öpüp sonra diğerini öperken, ellerimi belinin kıvrımından aşağı, kot pantolonunun içine doğru kaydırıp düğmesini açıyorum. Ama bunlar diğer gece giydiğı kot pantolon değil. Diğer gece giydiğı pantolonun fermuarı vardı, bunların hepsi düğmeli... ve düğmeler bir türlü açılmak istemiyor.

Onu tatmak, dilimin son bir gece için içine kayarken parçalanmasını hissetmek için o kadar can atıyorum ki, beceriksizce onları çıkarmaya çalışıyorum. Belli ki çok beceriksizim, çünkü o gülmeye başlıyor.

"Bunu yapmamı mı istiyorsun?"

"Lütfen." diye gülümsedim, kollarımı kavuşturarak, o da nazıkçe isteğimi yerine getirdi.

Ve yere düştüklerinde, üzerinde bıraktığı ve çıkarılması gereken iç çamaşırını işaret ediyorum. Bacaklarının tam ortasında şeker kamışı deseni olan beyaz pamuklu külot. Onları görmek penisimi inanılmaz derecede sertleştiriyor, onları eve götürmek için çalmak istiyorum. Ama şimdilik, onları yerdeki diğer kıyafetlerinin yanına bırakacağım.

Ve sonra o da benim kadar muhteşem bir şekilde çıplak oluyor.

Öne eğildim ve penisim karnına değdi. "Biliyor musun, seni yeterince iyi becerirsem, tüm pencereleri buğulandırabiliriz. O zaman kesinlikle özel bir ortamda oluruz."

Onu omzuma atıp poposuna hızlıca bir şaplak attıktan sonra, tam istediğim yere, yüzümün üstüne oturuncaya kadar kanepeye çekerken, kahkahası sert yüzeylerden yankılanıyor.

"Ahhh..." diyebiliyor ancak, dilim ıslak vajinasına saplanırken dengesini bulmaya çalışırken kıpırdanıyor ve ben de işe koyuluyorum.

Onun kokusu inanılmaz derecede bağımlılık yapıcı.

Mükemmel bir manzaraya şahit oluyorum. Haven sırtını kamburlaştırmış, göğüslerini tutuyor ve meme uçlarını çekiştirirken, uylukları da başımı sıkıca kavramış durumda. En iyi kısıkaç.

O benim son yemeğim olabilir, çünkü bu gecedan sonra ben gideceğim... bu yüzden onun gibi ziyafet çekiyorum. Yüzüme yayılmış halde, uyarılması çeneme doğru damlıyor.

"Ahhh, Alex," diye inliyor başparmağım klitorisinin etrafında daireler çizerken, her dokunuşta baskıyı artırıyorum. "Aman Tanrım. Nasıl... boşalıyorum. Ahhh."

İlk orgazmı onu paramparça ediyor, bacakları yüzümü sıkıştırırken üzerime sürtünüyor. Durmuyorum, gevşemiyorum. Merhamet dilenmesini istiyorum. Boşalma hızı beni o kadar tahrik ediyor ki neredeyse acı veriyor ve ben kollarımı beline doladığımda, onu kaldırıp otururken ve dizlerinin üzerine sürüklediğimde hâlâ boşalıyor.

Onunla hizalanmamla, çığlık atarak içine girmem arasında çok kısa bir an var.

Bunu hiç düşünmüyorum bile. Kılıcımı giymediğim aklıma bir an bile gelmiyor.

Çıplak olmanın verdiği his o kadar inanılmaz ki, hareket etmeyi bırakıyorum. Sonra farkına varıyorum.

"Kahretsin. Haven..."

"Neden durdun?"

Tamamen değil ama büyük ölçüde geri çekiliyorum. Bu rahat, sıcak ortamdan ayrılmaya bir türlü kendimi ikna edemiyorum. Ve onun yuvarlak, dolgun kalçalarının görüntüsü çok cazip. "Gidip prezervatif almam gerek, yukarıdalar." Teşekkürler, Miles.

"Doğum kontrol hapı kullanıyorum."

Tekrar duraksıyorum. "Gerçekten mi?"

"Evet."

"Çünkü"—içine yarım santim kadar geri kayıyorum—"dikkatli olmalıyız."

Haven bir santim daha geriye doğru itildi ve kaslarını sıktı. "Yapmalıyız. Katılıyorum."

"Ama sen doğum kontrol hapı kullanıyorsun."

"Benim."

"Ve ben de geri çekilebilirim."

Yine kasıldı. "Elbette, öyle yapın. İyi fikir."

Vicdanım çok gergin. Yukarı koşup yatağımdaki kutuyu almak bir saniyemi alırdı ve tek yapmam gereken Hendricks'e ne olduğunu düşünmek. Ama diğer yandan... Haven'ın içindeyim ve onun vajinası hayatımda yaşadığım en iyi şey. Kesinlikle inanılmaz.

Sıcak, dar, ıslak. Sadece benim için.

Karar vermekte çok geciktiğim için, işi elimden alıp tekrar bana devrediyor. "Kahretsin, Alex."

Ben de öyle düşünüyorum.

Saçlarını elimle kavrayıp onu geriye doğru çekiyorum. Ağzı dudaklarımla çarpışıyor, ben de ona doğru hızla giriyorum ve her çılgınlığını yutuyorum. Acımasız ve umutsuz bir an. Hak ettiğimiz veda bu. Bir pastanede, etrafı kalabalık bir grupta çevrili, yanağından öptüğüm garip bir an değil.

Tekrar buluşana kadar vücudunun her zerresinde beni hissetmesini istiyorum. Ve bunun için bütün gece uğraşacağım. Buna ihtiyacım var çünkü bu ilk seferde uzun süre dayanamayacağım.

Testislerim taş gibi sert, omurgamda daha önce hiç hissetmediğim bir yoğunlukta bir baskı var.

"Al... kahretsin!" diye bağırdı, ben de poposuna bir tokat attım.

Bacakları kasılıyor ve anlıyorum ki boşalmaya çok yakın. Saçındaki tutuşumu gevşetip kalçalarına yapışıyorum, onu hareketsiz tutarken tüm gücümü ona veriyorum. Tekrar tekrar, daha sert ve daha derine giriyorum. Vajinasının o ilk vahşi kasılmasını hissedene kadar durmuyorum, bu da beni doruk noktasına ulaştırmak için yeterli.

Boşalmadan hemen önce penisimi çekip, tüm boşalmamı onun üzerine akıttım. Her yer meniyle kaplandı. Saçları, sırtı, kalçalarının arasından aşağı doğru akan meni. Menim her yerine bulaştı. Zaten dizlerimin üzerinde olmasaydım, onu bu halde görmek beni dizlerimin üzerine çökertirdi.

Muhteşem. O muhteşem.

Saate bakıyorum. Gitmem gereken zamana on iki saat var ve her saniyesini en iyi şekilde değerlendirmeyi düşünüyorum.

Duş almak ve yemek yemek için duruyoruz. Haven yemek pişirirken ben onu izliyorum ve onunla nasıl tanıştığımı merak ediyorum. Camlar buğulanıyor. Her yerde sevişiyoruz, ama bu sefer Miles'ın bana bıraktığı hediyeği kullanıyoruz. Sabah dört civarına kadar yorgunluktan bitap düşene kadar devasa kanepeye yığılıyoruz ve ben onu uykuya dalana kadar kovalıyorum.

Güneşin doğuşu beni uyandırıyor, dağları turuncuya boyuyor ve parlaklığı gözlerimden atmam bir saniye sürüyor. Haven'ın nemli saçlarının sakalıma takılmış tellerini nazikçe çekip geriye doğru tararken, kendimi daha mutlu hissettiğim bir zamanı hatırlamaya çalışıyorum.

Yapamam.

Battaniyeden yavaşça çıkmadan önce olabildiğince uzun süre bekledim ve bunu en az rahatsızlıkla yapmaya özen gösterdim. Endişelenmeme gerek yokmuş, Haven çoktan uykuya dalmıştı ve ben de kendimi çok memnun hissederek duşa doğru merdivenlerden yukarı koştum. Bunu kolay kolay unutmayacağım. Onu asla unutmayacağım. Unutmayacağımı düşündüğüm bile gülünç.

Onu komaya sokacak kadar becerdim.

Bu hafta bu kadar çok seks yapmamıza rağmen penisimin düşmemesine şaşırdım ve eminim ki onun benim gibi orgazm olmasını sağlayacak biriyle tanışması uzun zaman alacak.

O anki kıskançlık duygusu mideme yumruk yemiş gibi, olduğum yerde donakaldım. Ben gittiğimde Haven başka biriyle tanışacak. Bu kaçınılmaz, elbette tanışacak. O inanılmaz derecede harika bir kadın.

Ama... onun başka biriyle tanışması düşüncesi beni çileden çıkarıyor.

O, müzik kutusunun yanından onu alan ilk aptal herifle ya da ömür boyu yetecek kadar tarçınlı çörek alan herifle seks yapacak. Ve bu olmaz. Bir tanrıça gibi muamele görmesi ve sonsuza dek tapınması gerekirken, beceriksiz bir kovboyun onu beceriksizce becermesini istemiyorum.

Kimse onun benim gibi dağılıp gittiğini görmemeli.

Yedi bin mil uzakta olmama ve İngiltere'de koca bir hayatım olmasına rağmen, Haven'ın başka bir erkekle birlikte olmasını nasıl makul bir şekilde engelleyebileceğimi düşünüyorum.

Duş alırken, son eşyalarımı toplarken ve kalan eşyalarımı aşağıya, ön kapının önüne bırakırken bile bunu düşünüyorum ve bir cevaba yaklaşamıyorum çünkü onu durduramıyorum.

Bu sadece kısa süreli bir ilişkiydi, daha fazlası değil. İkimiz de bunu biliyoruz.

İç çamaşırımı giyip battaniyenin altına geri süründüm, Haven'ın kıvrılmış bedenine o kadar iyi uyum sağladım ki neredeyse hiç kıpırdamadı.

“Yakında gitmem gerekiyor,” diye fısıldadım, saçlarını yana çekip dudaklarımı omzunda gezdirirken. “Ama istediğin kadar kalabilirsin. Duş al, jakuziye gir. Hazır olduğunda seni eve götürmek için araba geri gelecek.”

“Hım,” diye fısıldadı, uykusundan uyanıp kolunu geriye doğru dolayarak boynuma sarıldı. “Teşekkür ederim.”

"Rica ederim."

O sessiz kalınca, gözlerimi tekrar kapatıyorum. Onu içime çekiyorum, son bir haftasını hafızama kazımaya çalışıyorum. Ondan bir parça alıp eve götürmem gerekiyor.

"İşte sana sattığım ağaç bu," diye mırıldandı.

Başımı sallıyorum. Miles, tepesindeki yıldız da dahil olmak üzere tüm süslemeleri eve götürdükten sonra, üzerinde sadece pırıltılı ışıklar kalmış. Çıplak ama sadeliğiyle de bir bakıma güzel.

Haven ona bakıyor, ben de onun çıplak sırtının görüntüsüne dalmış, parmaklarımı omurgasının kıvrımları boyunca gezdiriyorum. Saat, beni havaalanına götürecek arabanın gelmesine yaklaşık yirmi dakika kaldığını gösteriyor. Biliyorum ki, yirmi dakikada Haven'la çok şey yapabilirdim.

“Babam Noel’de öldü,” diye kendi kendime söylüyorum. “Bana ağaç seçmeye gidiyordu ve bir araba ona çarptı. Anında öldü.”

Haven, parmaklarını pazumda yukarı aşağı gezdirmeyi bırakıyor. Bir dakika sonra kollarımın arasında dönüyor, böylece yüz yüze geliyoruz. Bakışlarından kaçamıyorum. Hüzün. "Bu ne kadar zaman önceydi?"

"Yirmi yıl önce, yarın," diye yanıtlıyorum sessizce, gözlerimi kaçırarak.

“Alex... sen küçük bir çocuktun.”

“Biliyorum.” Boğazım düğümlendi. “Benim yüzümden burada olmasaydı o da burada olurdu. Noel'den nefret etmemin sebebi bu. Ama bu yıl seninle tanışmak, nefretimi biraz azalttı ve bunu bilmeni istedim.”

Elleri saçlarımın arasından geçiyor, uçlarını parmaklarının etrafına doluyor. Nazik ve rahatlatıcı bir hareket ve bitmesini istemiyorum.

“Annem ve babamın ikisi de kanserden öldü. Annem önce vefat etti ve çok büyük tıbbi faturaları vardı. Babam öldükten sonra bu faturaları ödemekte zorlandığını öğrendim. Bu kadar çok çalışmamın sebebi, işimi ve

doğduğumdan beri yaşadığım evimi kaybetmemek için babamın bıraktığı tüm borçları ödemem gerektiğidir.”

Gözlerim birden açıldı. Bir şey söylemek istiyorum ama ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Elimde ne yapacağımı bilemeyeceğim kadar çok para var. Söyleyebileceğim hiçbir şey onun bu mücadeleyi yaşadığını anladığımı düşündüremez. Ben sadece bir ebeveyni kaybetmenin ne demek olduğunu biliyorum.

Haven yine de beni durduruyor. “Bunu sana söylüyorum çünkü kötü şeyler oluyor ve yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Bu bizim suçumuz değil ve babanın ölümünden kendini suçlayamazsın, tıpkı son birkaç yıldır beni bu karmaşanın içinde bıraktıkları için anne babama kızgın olmamın bana bir faydası olmadığı gibi. Genellikle Noel'de anne babamı en çok özlerim. Özellikle çok meşgul olduğum ve neredeyse düşünemediğim zamanlarda bu zor ve acı verici oluyor, çünkü o zaman kendimi suçlu hissediyorum.” Bana gülümsüyor. “Ama bu yıl, seninle tanışmak, özlediğim eğlencenin bir kısmını bana verdi. Buna ihtiyacım vardı.”

Orada uzanıyorum, zihnim birbirimize ne kadar benzediğimizle ilgili düşüncelerle dolu.

Dünyanın öbür ucunda yaşayan iki insan, Noel'e duydukları sevgi (onun) ve nefret (ben) ilişkisiyle bir araya geliyor. Eve dönmem gerektiğini biliyorum, ama bu beni geri dönmek için bahaneler aramaktan alıkoymuyor.

Gözlerim uzaktaki masanın üzerinde duran deneme amaçlı zencefilli kurabiye evlerinden birine takıldı.

"Biliyorsunuz, geri dönüp en yaratıcı kişi unvanımı savunmak zorunda kalacağım."

Kaşını kaldırdı. "Öyle mi?"

"Evet. Rivern ailesinin tekrar gelip burayı ele geçirmesine izin veremem, değil mi?"

Haven başını salladı, gece boyunca parmaklarımın arasından geçmesiyle dağılmış, bal rengi altın sarısı güzel saçları omuzlarından aşağı döküldü. "Sanırım değil."

“Peki... ne dersiniz? Gelecek yıl aynı zaman?”

Başparmağının ucunu kemiriyor, bu saçma fikre katılıp katılmayacağı konusundaki ıstırabımı uzatıyor. Yani, bir yıl sonra hala bekar olup olmayacağımız kim bilir? Yine de, onu başkasıyla birlikte düşünmek dişlerimi sıkmama ve yumruklarımı sıkmama neden oluyor.

Telefonum, taksi servisinin iki dakika uzaklıkta olduğunu bildiren bir mesajla titriyor. Koltuktan yavaşça kalkıyorum, eve dönüş yolculuğu için hazırladığım kıyafetleri görüyorum ve kot pantolonumu giyiyorum. Neredeyse tamamen giyinmiş durumdayım ve o hala hiçbir şey söylemedi.

“Gelecek yıl aynı zamanda gelebilirim.” Bana doğru bakıp kalın kirpiklerini kırıştırdı, bu aptal uçuşa yetişmek zorunda olmasaydım yüzünden öpüp atacağım bir sırtıştı.

"Evet?"

"Evet."

“Öyleyse, iş tamam.” Oturup spor ayakkabılarımı giyerken kanepede hafifçe çöktü.

"Merhaba, soyadınız ne?"

"Soyadım mı?"

Başını sallıyor. Kapı zili çalıyor.

"Evet, bilmiyorum."

“Ah.” Duraksıyorum. “Burlington. Alex Burlington.”

“Gelecek yıl görüşürüz, Alex Burlington.”

Şişmiş, pembe dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "Gelecek yıl görüşürüz, Haven Wylder."

Devamı gelecek...

Epilogue

Valentine Nook — Oxfordshire, Cotswolds'da bulunan bir köy.

LANDO

Altı ay sonra

İngiliz kırsalından daha güzel bir yer yok.

Shakespeare, Wordsworth, Blake ve çağdaşları sayfalarca bu konu hakkında yazmışlardır. Yuvarlanan yeşil tepelerin arasında olmanın, tarlalarda usulca otlayan atlarla çevrili olmanın, uzaktan bir derenin şırıltısının, yuvalarındaki kuşların tanıdık cıvıltılarının özünü mükemmel bir şekilde yakalamayı başarmışlardır...

Sözleri elle tutulur gibi ve Londra'dan her döndüğümde, neredeyse beni eve hoş geldiniz diye karşıladıklarını hissedebiliyorum. Şehirde geçirdiğim birkaç güne mükemmel bir panzehir. Genellikle sadece kırsal havayı derin bir nefesle içime çekmem, atım Thunder'ı eyerim ve omuzlarımdaki gerginlik tamamen yok olur.

Bugün değil.

Her şey bir saat önce, ortasına "amor principum" (ilke aşkı) kelimeleri oyulmuş eski taş kemerin altından geçerken başladı. Bu kemer, Oxfordshire'ın en eski köylerinden biri olan, kırsalın kalbindeki Valentine Nook köyünün girişini işaret ediyor ve beş yüz yıldır aileme ait.

Sıklıkla İngiltere'nin en güzel ve romantik yeri olarak tanımlanan Valentine Nook'un, gerçek aşkınızla tanışacağınız yer olduğuna inanılır ve efsaneye göre, Cupid'in doğduğu yer burasıdır - bu yüzden adı da buradan gelmektedir. Cupid'in ebeveynleri olan Venüs ve Mars tanrıları, köyün dışındaki eski bir vadinin yakınında gizli bir buluşma için Olimpos Dağı'ndan aşağı inmişlerdir. Dokuz mutlu ayın ardından Cupid dünyaya gelmiş ve aşk kavramı o günden beri aynı kalmamıştır.

Tıpkı ailem gibi, Valentine Nook'ta yaşayan insanlar da nesillerdir burada yaşıyorlar.

Burada Leon & Daughters adında yerel bir kasap dükkanı var; eskiden dedesinin sahibi olduğu yer Leon & Sons'du, ancak dedesi evlenip dört kız çocuğu sahibi olduktan sonra, en büyük kızı adını değiştirmesini istemiş. Yanında ise San Francisco'nun doğusundaki en iyi ekşi mayalı ekmeğin yapıldığı fırın var ve insanlar cumartesi sabahları erkenden ekmek almak ve yolun karşısındaki dükkandan kahve içmek için kilometrelerce uzaktan geliyorlar.

İki pub, The Cupid's Arrow ve The One True Love, ikisi de birbirine benziyor... şaka yapıyorum, bu Romeo ve Juliet değil, birbirlerinden nefret

etmiyorlar. Ama Valentine High Street'in zıt uçlarında, sürekli, dostane de olsa, rekabet halindeler; genellikle saksılarında en büyük çiçeklerin kimde olduğu (Cupid's Arrow), en iyi domuz etli böreği kimin yaptığı (The One True Love) ve yıllık Valentine Nook kriket maçını kimin kazanacağı (şu anda The Cupid's Arrow 34-29 önde) konusunda. Karşı tarafta ise veterinerler var; kardeşim Hendricks, yeni sezonun ineklerinin doğumuna yardım etmediği veya Bayan Winston için kaçan bir keçiyi bulmadığı zamanlarda orada bulunur.

Burada, gözlüğünü kaybettiği için sürekli geç kalan papazı olan bir kilise, bir balıkçı, bir güzellik salonu ve her türlü ihtiyacınızı karşılayabileceğiniz, hatta farkında bile olmadığınız her şeyi bulabileceğiniz bir köy bakkalı olan Valentine Cook var.

Ana caddenin diğer ucunda, taş kemerin karşısında çeşme yer almaktadır.

Roma'daki Trevi Çeşmesi'nden esinlenerek, ancak çok daha küçük ölçekte inşa edilen bu çeşmenin tepesinde, Okyanus yerine Aşk Tanrısı oturuyor ve okunu unsuspecting yoldan geçenlere doğrultuyor. Tıpkı Trevi Çeşmesi gibi, yıl boyunca ziyaretçiler gelip bozuk para atıyor ve sonunda ruh eşleriyle karşılaşacaklarına dair dilek tutuyorlar.

Çeşmeden toplanan tüm para, köyün bakımını finanse etmek için kullanılıyor; gül çalılıklarının ve çiçek tarhlarının düzenli tutulması, kriket sahasının iyi durumda olması ve çitlerin budanması gibi. Sokak lambaları, çitler ve binaların hepsi düzenli olarak yeni boyayla boyanıyor. Gelecek hafta yapılacak Yaz Panayırı, Aralık ayındaki Noel Panayırı ve tüm yerel çocuklar için düzenlenen Cadılar Bayramı partisi de bu parayla finanse ediliyor. Fonların büyük çoğunluğunun Sevgililer Günü'ne harcandığını duymak hiç de şaşırtıcı olmayacak. Çünkü Valentine Nook'taki Sevgililer Günü... sanırım tahmin edebilirsiniz.

Bence bundan daha mükemmel bir köy bulamazsınız.

Burası dünyadaki en sevdiğim yer.

Ne yazık ki, her köyün bir aptalı vardır... ya da buna benzer bir şey.

Bizimki Agatha Chase. Kendini baş cadı ilan etmiş, aşk hizmetlerinde uzmanlaşmış ve buradaki herkes gibi ailesinin kökenleri nesillerdir bu işle uğraşan bir kadındır.

Agatha Chase'in Aşk Dükkanı'nın sahibi olan kadın, ruh eşinizi çağıracağına inandığı iksirler ve büyüler hazırlıyor. Fal bakıyor, dolunay

partileri düzenliyor ve ikizler, onu ayda en az iki kez bahçesinde çıplak dans ederken gördüklerine yemin ediyorlar.

Köylülerin isyan çıkaracağını düşünmeseydim, onu yıllar önce tahliye ederdim. Ama sinir bozucu bir şekilde, Agatha yerel ekonomi için faydalı.

Köyün bakım masraflarını karşılamak için çeşmeye bozuk para atan insanların çoğu, Agatha'yı ziyaret ettikleri için buradalar. İşleri bittiğinde, barda içki içiyorlar veya Mary'nin Sandviç Dükkanı'ndan öğle yemeği alıyorlar ve köy dükkanından, Aşk Tanrısı'nın doğum yerine geldiklerini gösteren bir mutfak havlusu veya bez çanta satın alıyorlar. Bazen, eğer şanslılarsa ve bir oda bulabilirlerse, Bay ve Bayan Kilpatrick tarafından işletilen hoş bir pansiyon var, ancak her zaman altı ay önceden rezervasyon yapılıyor.

Şunu söylemeyi unuttum, Valentine Nook evlilik teklifi için en iyi yer.

Ama çoğunlukla insanlar Agatha için geliyorlar.

Babam hayattayken, onun ortama biraz eğlence kattığını düşünürdü. Ben onun fikrine katılmıyorum. Hatta, ne pahasına olursa olsun ondan uzak durmaya çalışıyorum.

Neden mi? Çünkü Agatha Chase, sonsuza dek yalnız kalacağını ilan etti.

(Göz devirme işareti.)

Her şey on yıl önce, Gerçek Aşk filminden çıkarken ona yanlışlıkla çarpmamla başladı. Yanımdan geçti, elimi çılgık atarak tuttu ve hemen bir önsezisi olduğunu söyledi. Yalan söylemeyeceğim, biraz panikledim. Ertesi sabah ayıldığımda ve mantıklı düşündüğümde, bunun tamamen saçmalık olduğuna karar verdim. Yirmi üç yaşındaydım ve yakın zamanda evlenmeye hiç niyetim yoktu.

Yıllar geçtikçe, özellikle ailemde ve yakın arkadaş çevremde, "İngiltere'nin en gözde bekarlarından biri" olarak, bana ilgi duyan kadınlardan asla yoksun kalmamam bir tür şaka konusu haline geldi. Yalnız kalma ihtimalim yoktu. Ara sıra onları köyde bir randevuya götürürdüm, sadece Agatha Chase'in yanıldığını kanıtlamak için.

Sonra Caroline Montague ile tanıştım.

Otuz bir yaşına girdiğim gündü. Londra'da bir grup arkadaşımın kutlama yapıyordum ki kalabalık barda onu gördüm. Çekim anında olmuştu—kusursuz, pürüzsüz teni ve parlak koyu saçlarıyla klasik bir İngiliz gülüydü, ona bakmaktan kendimi alamıyordum—ve birkaç buluşmadan sonra onun "Tek Aşkım" olduğuna karar verdim. Annem çoktan

Oxfordshire Düşesi'nin bir sonraki eşini bulmak için kampanyasına başlamıştı ve kağıt üzerinde Caroline mükemmel bir kızdı.

Bir türlü anlayamadığım sebeplerden dolayı, Caroline'ı gerçekten kimse sevmiyor gibiydi. Ama nedenini sorgulamamayı seçtim, kafamın bir köşesine ittim ve hepsini görmezden geldim. Birlikte çok gülmememiz veya pek ortak noktamızın olmaması önemli değildi, aşık olduğunuzda bunlara kimin ihtiyacı vardı ki?

İngiltere'nin en romantik köyünde yaşıyorduk. Daha ne isteyebilirdik ki?

Son altı ayda, sürekli peşimde dolaşan ufak tefek rahatsızlıkların aslında yüzüme sallanan dev kırmızı bayraklar olduğunu fark ettim. Düğünümüzden önceki akşam Caroline'ı eski en yakın arkadaşım ile birlikte yakalayana kadar bu bayrakları görmezden geldim.

Bir gecede hem arkadaşımı hem de nişanımı kaybetmek zaten yeterince zordu, ancak o zamandan beri iki sorun daha ortaya çıktı.

Birincisi, Agatha Chase her fırsatta bana önsezisini hatırlatıyor. Doğru olsa bile, duymak istemiyorum. Bu yüzden, ağzını açtığı anda sözünü kesiyorum.

İkinci ve biraz daha sinir bozucu konu ise annem. Nişanım bittikten sonra beni İngiliz yüksek sosyetesindeki her kadınla tanıştırmaya çalıştı.

Hepsini reddettim çünkü yakın zamanda tekrar flört etme niyetim yok.

Huysuz, alaycı ve sonsuza dek bekar kalmaya mahkum bir adamın, İngiltere'nin en romantik köyünün sahibi olması ironik değil mi?

Neyse, dediğim gibi... bu sabah köyden geçerken yaşadığım keyif ve iyi ruh halim tamamen mahvoldu.

Çeşmenin yanından geçerken, etrafında her zamankinden daha fazla ziyaretçinin toplandığını fark etmemle başladı her şey. Saymam ama normalde onların yoldan çekilmesini beklemek zorunda kalmam ve bunun nedenini düşünmekle o kadar meşguldüm ki, Caroline ile birlikte yaşadığım Bluebell Cottage'ın önünde park etmiş devasa nakliye kamyonlarını fark etmedim bile.

Onu ve Jeremy'i giriş duvarına yaslanmış halde bulduğumdan beri içeri adım atmadım.

Ani fren yaparak, yolun ortasındaki kutu yığınının çarpmamak için keskin bir dönüş yaptım ve arabayı durdurdum.

Kutuları buraya bırakmak pek uygun bir yer değil bence. Sonra fark ediyorum ki her yerde kutular var. Üç dev kamyonlardan gelen kutular, yolun

neredeyse tamamını kaplıyor.

En yakın kamyonetin açık ucundan içeri baktığımda, birkaç büyük saksı bitkisi, taşıma battaniyeleriyle örtülmüş mobilyalar, çerçeveli baskılar görüyorum... Dekorasyon malzemesine benzeyen hiçbir şey yok; kabul edebileceğim tek açıklama bu olurdu. Ama zaten bunun öyle olmadığını biliyorum. İçgüdülerim bana gereksiz bir uyarı veriyor. Yazlık ev birkaç ay önce yeniden dekore edilmişti ve o zamandan beri boştu.

Bluebell Cottage, "Şu Anda Uğraşmak İstemediğim Şeyler" başlığı altında bir kenara koyduğum bir şey; bu başlığı Aşk Hayatı'nın yanında da bulabilirsiniz.

"Dikkat et dostum!" diye bağırdı taşımacılardan biri, kararan ruh halimi dağıtarak.

Camı indirdim, dirseğimi kapı çerçevesine dayadım ve dışarıya doğru eğildim. "Burada neler olup bittiğini bana açıklayabilir misiniz?"

Büyük, baloncuklu naylonla sarılmış ve dizlerinin gerginliğinden de anlaşıldığı üzere ağır bir eşya taşıyan başka bir çift nakliyecisi durup bana baktı. Çünkü belli ki mobilya taşıyorlardı. Mobilyaları evime taşıyorlardı.

"Ne yapacağımıza benziyor?"

Bluebell'in ön kapısını işaret ederek, "Görünüşe göre o eve mobilya taşıyorsunuz," dedim.

"İşte gerçek bir Einstein burada, beyler." Taşımacı gülüyor ve yoluna devam ediyor.

Dikiz aynasından, geri vitese takıp kutuların yanından sıyrılıp gaza bastığımda ve evim olan Burlington Hall'a doğru yola koyulduğumda, diğerlerinin eğlenerek başlarını salladıklarını izliyorum.

Olan bitenin tamamına hakim olmayabilirim, ama annemin bu işin içinde bir şekilde parmağı olduğunu biliyorum.

Normalde Burlington'a yaklaşırken arabayı yavaşlatmayı ve kapılardan geçerken acele etmemeyi severim. Yolun, yaz güneşinden biraz kurumuş tarlaların ve ahırların ve polo sahasının bulunduğu vadinin yukarısında otlayan atların yanından kıvrılarak geçişini çok seviyorum.

Eğer Thunder dışarıdaysa, yanıma koşup okşanmak ve yanımda varsa havuç veya Polo naneli şekerlerden istemek için kişniyor ve ben de beş dakika boyunca onun bu isteğini yerine getiriyorum.

İleride, ufukta Aberdeen Angus sığır sürüsü beliriyor ve işte burada Burlington Hall'un kuleleri uzaktan görünmeye başlıyor, araba yolculuğuna devam ettikçe daha da büyüyorlar. Ancak köşeyi dönüp nöbetçi gibi gururla duran uzun meşe ağaçları dizisini geçtikten sonra, tamamen görünür hale geliyor.

Açık renkli Cotswold taşından yapılmış, kare şeklinde üç tarafı kaplayan, iki kat boyunca düzenli sıralar halinde kemerli pencereleri olan devasa bir yapı; çatıda kademeli olarak yerleştirilmiş bacaları bölen asimetrik kuleler, yapıya hafiften Fransız bir görünüm kazandırıyor.

Muhteşem.

Ve onu ilk gördüğümde nefesim kesiliyor. Her seferinde. Beş yüz yıldır aileme ev sahipliği yapan bu yer için gurur ve minnet duygusuyla doluyorum.

Şimdi ise, o kadar sinirliyim ki, bunu algılayamıyorum bile. Bulutsuz, yalıçapkını mavisi gökyüzünde güneşin parladığı, mükemmel bir Haziran gününün tadını bile çıkaramıyorum. Bunun yerine, ön kapının önünde ani bir frenle durup dışarı fırlıyorum ve cevaplar aramaya koyuluyorum.

“Anne?” Sesim giriş holünün sert yüzeylerinde ve antrenin iki yanındaki geniş sütunlarda yankılandı. “Anne, neredesin?”

Orada durup bekliyorum ama cevap yok. Duyduğum tek ses, köpeklerin havlamalarının giderek şiddetlenmesi, beni karşılamak için koridorda koşarken tırnaklarının taş zeminde çıkardığı ses. Annemin beni görmezden gelmeyi tercih etmesi mümkün. Çocukken en çok sinirini bozan şey, birini aramak yerine orada durup bağırmanızdı. Bizim argümanımız ise, yarım saat boyunca etrafta arama yapmaktansa, odadan odaya geçmelerini beklemek çok daha hızlıydı.

Ama bugün beklemeye niyetim yok ve bir şekilde cevapları alacağım.

Görevimde yavaşlamamın tek nedeni, labrador cinsi köpeklerimden üçünün—Hamish, Maud ve Dolly—bana yetişmesi oldu; çünkü hepsi de evin içinden geçip dışarı çıkmadan önce onlara merhaba dememi istediler.

“Anne!” diye tekrar deniyorum, yeni biçilmiş çimenlerin üzerinden ilk durağım olan havuza doğru yürürken, köpekler hemen kendilerini havuzun içine atıyorlar.

Ortada devasa şamandıralar – bir tek boynuzlu at, bir itfaiye aracı ve bir ejderha – yüzüyor; üç yaşındaki yeğenim Max'in burada olduğu açıkça belli, ancak bulabildiğim tek kişi, burnunu bir kitaba gömmüş, lacivert ve beyaz çizgili bir şezlongda uzanmış kız kardeşim Clementine. Benden on bir yaş küçük olan Clementine, final sınavlarını yeni bitirdi ve birkaç hafta önce eve döndüğünden beri havuzun kenarına yerleşti.

“Annem nerede?”

Clementine başını bana doğru eğdi ve güneş gözlüğünün siperliğini yavaşça aşağı indirdi, ta ki rahmetli babamızdan miras aldığımız Burlington mavisini gözleriyle bana bakana kadar.

"Merhaba Lanny, ne zaman geldin buraya?"

"Otuz saniye önce, annemin nerede olduğunu biliyor musun?"

Omuz silkerek, beni bu kadar sinirlendiren şeye hiç ilgi göstermeden kitabına geri döndü. "Bilmiyorum, mutfakta olabilir ya da sebze bahçelerine gitmekten bahsetmişti sanırım. Ya da gül bahçesinde olabilir. Hatırlayamıyorum."

Kendi kendime homurdandım. Tipik. Tam çıkmak üzereyken, aniden geri döndüm ve kız kardeşime gözlerimi kısarak baktım.

Clementine, özellikle de olmaması gereken şeyler söz konusu olduğunda, burada olup biten her şeyden haberdardır. Köyde neler olup bittiğini bilen biri varsa, o da Clementine'dir.

“Bluebell Cottage'da neler olup bittiğini bilmiyorsunuz, değil mi? Yolu nakliye kamyonları kapatmış durumda.”

Clementine aniden doğrulup dizlerinin üzerine çöktü; bunu ilk uyarı olarak almalıydım. Bu sefer güneş gözlüklerini çıkardı ve birkaç dakika önce biraz kayıtsız ve ilgisiz olan yüz ifadesi heyecanla genişledi.

Benim zevkime göre fazla heyecanlı. Özellikle de nefes nefese kalıp hızla ellerini çırpıtığı anlar.

“Aman Tanrım. Bugün mü? Onları bugün mü gördünüz? O zaten burada. Aman Allahım!”

"Ne?" Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. "Sana nakliye araçları hakkında soru sormuştum."

“Evet!” diye bağırdı, neredeyse kulak zarımı patlatacak kadar yüksek sesle. “Onları gerçekten gördün mü? Kesinlikle Bluebell’in dışındaydılar, değil mi?”

“Ne gördün? Clementine, kulübenin önünde neden nakliye kamyonları var?”

“Annem eve yeni bir kiracı taşıdı. Kim olduğunu asla tahmin edemezsin —”

“Ne?!” diye patladım.

“Yeni kiracı, tahmin et kim? Tahmin et bakalım, Lanny!” Ellerini yumruk yaparak havaya kaldırdı. “Aman Tanrım, hadi aşağı inip onunla tanışalım. Ona yeni evine taşınma hediyesi götürebiliriz.”

Yumruklarım sıkılı, kanım kaynıyor, dişlerim o kadar sıkı sıkıyorum ki kırılmak üzere. Bu sefer annem çok ileri gitti ve Clementine'in yüzündeki ifadeye bakılırsa, kız kardeşimi de işin içine çekmiş gibi görünüyor.

"O mu? O mu?" diye çıkıştım. "İnanılmaz!"

"Beni bekle!" diye bağırdı Clementine, benim nasıl hızla uzaklaştığımı tamamen yanlış anlayarak. "Sadece üzerimi değiştirmem gerekiyor. Git buzdolabından bir şişe şampanya al."

Kesinlikle şampanya almayacağım.

Çimenlerin üzerinden geri dönüp, geldiğim yoldan eve girdim. Koridorda hızla ilerlerken, geçtiğim her odaya kısaca göz attım—çalışma odama, kütüphaneye, Max'in oyun odasına—ama annem hiçbir yerde görünmüyordu. Merdivenleri ikişer ikişer çıkmak üzereyken yanımda bir hareket hissettim ve içgüdüsel olarak bunun ailemizin operasyon direktörü James Winters olduğunu anladım. Ninja.

Geriye dönüp baktığımda, annemin dahil olduğu her şeyde onun da adı geçtiği için ilk durağım o olmalıydı.

“Majesteleri, eğer izin verirsiniz—”

Yumruğum tırabzanı daha da sıkı. "Aman Tanrım, James, etrafta başka kimse yok. Beni neredeyse sen büyüttün, şu resmiyeti bırakır mısın?"

Yüksek sesle homurdanıyor; öfkeyle kaynamamın nedenini çok iyi biliyor ve annemin yokluğunun kasıtlı olduğunu anlıyorum. James, aklın sesi olarak beni bekliyor, çünkü babamız öldükten sonra bu rolü üstlenmişti. Biz beş çocuk, eski bir ordu tuğgeneralisi olarak komuta ettiği binlerce askere kıyasla hiçbir şeydik.

"Ben de 'Buna yapacak bir şey yok' diyecektim."

"Yapamam ki!" Merdivenlerden hızla yukarı koştum, James de peşimden geldi.

“Lando, biliyorum kızgınsın ama onu evden atamazsın. Kira sözleşmesini imzaladı ve yıl sonuna kadar burada kalacak.”

O. Ona. James'in cümlesinin çenemi sıkıan tek kısmı bu.

“Ben bunu onaylamadım. Burası benim toprağım, benim kulübem. Ben düküm. Sorumlu benim. Annem değil.”

James içini çekti ama başka bir şey söylemedi. Benimle aynı fikirde olduğunu biliyorum, ama annemin ondan istediği her şeyi yapacağını da biliyorum.

“Burada neler olup bittiğini gayet iyi biliyorum,” diye çıkıştım. “Ve bilmiyormuş gibi de davranma. En azından bu onun yönettiği flört ajansında bana destek olacağını düşünmüştüm.”

“Elbette, arkadayım Lando. Ama son altı aydır eskisi gibi değilsin. O zamandan beri...” sesi kısılıyor.

"Caroline'ı Jeremy ile birlikte yakaladığım günden beri mi?" diye çıkıştım.

"Evet."

"Peki, tam olarak nasıl biri olmamı istiyorsunuz?"

“Şey—” Yüzüme, daha doğrusu Aspen'den döndüğümünden beri kalınlaşan ve hızla uzayan sakalıma doğru elini salladı.

"Evet?"

"Birincisi, bir yetiye benziyorsun. En son ne zaman tıraş oldun?"

Sık sakalımı kaşıyorum. Düğün gününden beri hiç tıraş olmadım ve birkaç gerekli düzeltme dışında sakalıma dokunmadım. Dahası, böyle olmasını seviyorum.

“Altı ay önce. Caroline sakallı halimden nefret ediyordu, bu yüzden böyle bırakmaya karar verdim.”

James sessizliğini koruyor, sadece kaşını kaldırıyor.

"İkincisi nedir?"

“Çabuk sinirleniyorsun.” diye yanıtlıyor tereddüt etmeden. “Sana hiç benzemiyor Lando. Olanların berbat olduğunu biliyorum—”

“Sorun bu değil,” diye araya giriyorum ve Caroline hakkında başka bir konuşmaya girmek istemediğim için merdivenlerden yukarı çıkmaya devam ediyorum.

Söylediklerime yanıt gelmeyince arkamı döndüm ve James'i hâlâ olduğu yerde buldum.

"Ne?"

"Peki sonra ne olacak?"

Yenilgiyi kabul etmiş bir iç çekişle oturuyorum, serçe parmağımdaki altın mühür yüzüğünü çeviriyorum. “Burada yönetmem gereken bir işim var, milyarlarca sterlinlik devasa bir iş. İyi, önemli işler yapıyoruz. Ama

herkesin –ve herkes derken annemi kastediyorum– tek derdi bana bir eş bulmak. Kim daha kötü bilmiyorum, o mu yoksa Agatha Chase mi. Onu Milo'ya odaklanmaya ikna edemez misin? Onu evlendirmek çok daha zor olacak,” diye homurdanarak ekliyorum.

James kıkırdadı ve yanıma, basamağa geldi. Islak Hamish merdivenlerden yukarı çıktı ve altımızdaki basamağa çöktü, her yeri sırlıklam oldu.

“Peki... bana Bluebell Cottage'ı kime kiraladığımı söyleyecek misin, yoksa tahmin mi etmem gerekiyor? Ve Clemmie neden Noel sabahıymış gibi davranıyor?”

James uzanıp Hamish'in kulaklarını okşadı. "Onun hakkında pek bir şey bilmiyorum. Temsilcileri halletti."

“Temsilciler mi? Bu ne anlama geliyor?”

“Sanırım menajeriydi.” Doğru kelimeyi bulmaya çalışırken ellerini sallıyor. “Belki de yöneticisi? Hangisi hangisi emin değilim. Emlak ekibinden Gerard, belgelerini getirdi ve düşes onayladı.”

“Bir ajan mı? Ne tür bir ajan?”

"Adını kontrol etmem gerek ama kendisi bir oyuncu. Sanırım oldukça tanınmış biri."

“Bir oyuncu mu?”

"Evet. Amerikalı."

“Amerikalı mı? Annem İngiltere'de kadın bulamadı mı?” diye alaycı bir şekilde soruyorum, gerçi tüm bu durum saniye saniye daha da saçma geliyor. Hamish de yüksek sesle inleyerek onaylıyor.

James omuz silkerek, "Olabilir. Kız kardeşinin söylediğine göre Hollywood'luymuş. Ödüller kazanmış." dedi.

Ona döndüm, yüzünde her zamanki gibi aynı ifadesiz bakış vardı. Ama genellikle şaka yaparken sol gözü çok hafifçe seğirirdi, bu sefer ise seğirmedi.

Ama öyle olmak zorunda.

“Şaka mı yapıyorsunuz? Bu bir şaka mı?”

“Hayır. Bu bir şaka değil.”

“Annem Bluebell Cottage’a bir oyuncu yerleştirmiş diyorsun. Beni de bir oyuncuyla tanıştırmaya çalışıyor mu?”

“Bundan emin değilim—”

“İşte tam olarak burada olan bu. Bu kadar diplomatik olmayı bırak. Seni duyamıyor.” Güldüm ve aniden, karanlık yağmur bulutlarının arasından

güneşin doğması gibi, moralim yükseldi ve yüzümde bir gülümseme belirdi.

Annem bu sefer gerçekten de kendini aştı.

“Amerikalı bir Hollywood aktrisi mi?” Kahkaha, karnımın derinliklerinden boğazıma doğru yükseliyor, ardından bir kahkaha daha geliyor ve sonunda merdivenlerde geriye doğru yuvarlanacak kadar çok gülüyorum. “Aktris mi? Aman Tanrım. Gerçekten, James, bunu en başta söylemeliydin. Annem ne kadar aptalmış, diyorum.”

“Lando...”

“Asla bir oyuncuyla çıkmam. Hadi, atlara binelim ve bira içmeye gidelim.”

Burlington'lı çocuklar, Eylül 2025'te yayınlanacak yepyeni bir seri olan The Valentine Nook Chronicles'da geri dönecekler.

Valentine Nook, Lando ve Hollywood süperstarı (kim olduğunu tahmin edebilir misiniz?) arasındaki ilişkiyi konu alan Valentine Nook Günlükleri serisinin ilk kitabıdır.

Teşekkürler

Eğer bunu Kasım/Aralık aylarında okuyorsanız, iyi tatiller.

Noel'in öyle büyüğü bir yanı var ki, yazın ortasında bunu yazarken bile canım kakao içmek, zencefilli kurabiye yemek ve en sevdiğim ponponlu şapkamı ve kalın atkıyı takıp klimanın altında durmak istedi.

Bu Noel'de, bu kitap, hem kendime hem de siz sevgili okurlarıma bir hediye; çünkü kelimenin tam anlamıyla aklımdan çıkaramadığım yepyeni bir serinin başlangıcı. Şimdiden tam bir seri planlamış olmam mucizeden farksız ve bu tamamen sizin sayenizde. Bunu tekrar tekrar söylüyorum ama sizsiz burada olamazdım. Desteğiniz olmadan günlük olarak hikayeler uyduramaz ve hayal dünyasında yaşayamazdım. TEŞEKKÜR EDERİM.

En güzel kapağı tasarlayan Sam'e teşekkürler. Zencefilli kurabiye evi istediğimi söylemiştim ve o da gerçekten harika bir iş çıkardı. Valentine Nook Chronicles serisinin geri kalan kapaklarını da dört gözle bekliyorum. Onları da aynı güzellikte yapacağından eminim.

Georgana, bana sürekli desteğin, beni sonsuzca dinlemen, fikirlerimi şekillendirmeme yardımcı olman ve en iyi geri bildirimleri vermen için çok minnettarım.

Valentine'a ve Valentine PR'daki herkese, Taylor'a, Glav'a ve Sydney'e. Luluverse'ü kurarken sizinle birlikte çalışmak ve bana verdiğiniz tüm yardımlar için çok şanslıyım. Bu tamamen bir ekip çalışması ve sizsiz bunu başaramazdım.

Son olarak, Logan'a, ses kaydını ilk dinleyen kişi olduğun için teşekkür ederim. En iyi hale gelmesi için ayırdığın zamana çok minnettarım. Sen bir ses kraliçesisin ve sana saygı duyuyorum.

Luluverse'ü daha kolay bir yer haline getiren ve günlerimi biraz daha aydınlatan herkese minnettarım. Hepinizi çok seviyorum.

Mutlu bayramlar, gelecek yıl görüşmek üzere.

Lulu xo

Yazar Hakkında

Lulu, tesadüfen yazmaya başladı ve bir şekilde kendini buz hokeyi, beyzbol ve milyarderlerin olduğu kurgusal bir dünyanın içinde buldu. Ve bu dünyayı terk etmeyi de planlamıyor.

Son zamanlarda ise Atlantik Okyanusu'nu geçerek son romanının geçtiği yerlere, yani Oxford ve Cambridge'in güzel şehirlerine ve Thames Nehri'ndeki yıllık kürek yarışlarına gitti.

O, güçlü kadın kahramanların büyük bir hayranı, çünkü o hırçın alfa erkeklerin kontrol altında tutulacak birine ihtiyaçları var. Onu, Romantik Diyar'da birer birer mutlu sonlara doğru ilerlerken ve hangi sosyal medya platformunda paylaşım yapması gerektiğini çözmeye çalışırken bulacaksınız.

Sizden haber almaktan, fikirlerinizi ve düşüncelerinizi duymaktan çok mutlu olur, bu yüzden lütfen sosyal medya platformlarından herhangi birinde @lulumoorebooks adresinden ona mesaj gönderin ve Facebook'taki okuyucu grubuna katılmanızı çok ister - grubun adı da oldukça uygun bir şekilde "Jupiter Reeves Hayran Kulübü".

Ama bunların hiçbirini yapmak istemiyorsanız, her zaman onun web sitesi var - lulumoorebooks.com

Lulu Moore'un diğ er eserleri

New York Oyuncuları

Jasper

Cooper

Drew: Vegas Versiyonu (genişletilmiş giriş bölümü)

Drew

Felix

Huck

Salı Kulübü

Sır

Takım Elbise

Gösteri

New York Aslanları

    nc  Beyzbol Oyuncusu

Sarsıntı

Baller

Saldırı Bölgesi (Nisan 2025'te geliyor)

Home Run (Haziran 2025'te geliyor)

Oxbridge Serisi

Arkadaşlarla Kürek  ekmek

You Float My Boat - 6 şubat 2025'te geliyor

Valentine Nook Günlükleri - Eylül 2025'te geliyor

Bir Zamanlar Bir Noel Ağacı

Sevgililer Günü Köşesi

Wilder  iftliği

Hanımeli Yolu

Foxleigh Parkı

Burlington Hall

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM